

SANDRA BROWN  
SĂ VORBIM DESPRE DRAGOSTE

Capitolul 1

— MADRID? Vrei să pleci la *Madrid*? Bine, dar... asta-i la capătul pământului! Și acesta este exact locul de unde Chelsea Prescott tocmai se întorsese. Mă rog, pe aproape. Oricum, venise din Europa. Cursa ei din Londra, din Anglia, sosise pe aeroportul J.F. Kennedy cu mai puțin de o oră în urmă... și acum afla de la tatăl ei că el urma să plece în Spania poimâine...

— Of, tăticule!...

Își privi tatăl disperată, dar de data asta Hal Prescott nu era dispus nici măcar s-o asculte. Apăsă butonul care închidea geamul despărțitor dintre ei și șoferul mașinii, vocea fiindu-i calmă, liniștită și netulburată.

— E numai vina ta. Dacă m-ai fi sunat mai întâi, aș fi putut să-ți spun ce planuri am. Zău, Chelsea, ar trebui să știi tu mai bine. Știi ce fel de viață duc. Ce prostie... să sari într-un avion pentru New York fără măcar să vorbești cu mine înainte! Îți dai seama c-ai venit aici cu nouă zile mai devreme? Se încruntă, căutându-i expresia feței, ca și cum asta putea fi o greșeală prostească din partea ei.

Și evident așa era. Dar nu, ea nu încurcase zilele. Zburase spre New York pentru că, după cearta pe care o avusese cu mamă-sa, nu avea nicăieri în altă parte unde să meargă, cu excepția școlii, ceea ce era

ultimul lucru pe care și-l dorea.

Își îndreptă atenția spre traficul șerpuind de-a lungul drumului în aceeași direcție ca și limuzina tatălui ei, ochii licărindu-i în întuneric, trecând de la mașini la camioane și apoi mai departe în față la clădirile uriașe care alcătuiau orizontul impresionant al Manhattanului. Era acum încă și mai impresionant datorită nuanțelor roz-albăstrie ale asfințitului. Îi place New York-ul destul de mult, dar niciodată n-a simțit cu adevărat că locul ei e aici.

*Locul ei* nu era nicăieri. Și tatăl ei avea dreptate, bineînțeles: n-ar fi trebuit să sosească fără să-l prevină, să-l *întrebe*. Dacă dorea să-și vadă părinții, pe oricare din ei, trebuia să stabilească întâlniri; așa fusese dintotdeauna, de când era doar un copil.

O dureau teribil acest sentiment că locul nu-i era nici alături de mamă-sa, nici alături de tatăl său, și nu-i era nicăieri în mod special... dar acum se călise. Nu-și înțelesese niciodată părinții și nebuneasca lor căsătorie, care nu era o căsătorie. Era singură la părinți, mama ei era englezoaică, tatăl – american și se despărțiseră, fără să divorțeze, cu ani în urmă. Zece, mai precis, când Chelsea avea șapte ani. De atunci încoace, ei trăiseră fiecare în țara lui și Chelsea fusese dată la școli-internat în Anglia, văzându-și părinții doar în vacanțe. Era atunci de mirare că nu-i înțelegea? Era de mirare că-i erau străini? Întotdeauna îi fuseseră așa. Nimic nu se schimbaseră; dacă voia să-și vadă mama, trebuia să călătorească câteva ore cu trenul de la școala ei până la casa mamei sale, o fermă tihnită în Torquay, în sudul Angliei. Dacă voia să-și vadă tatăl, asta implica un zbor cu avionul traversând Atlanticul, până la New York. Deci nu, nimic nu se schimbaseră în afară de faptul că acum călătorea singură, fără vreo

„mătușă bună la toate” s-o însoțească. Slavă Domnului, avea șaptesprezece ani, aproape optsprezece. Crescuse; și tocmai asta provocase scandalul dintre ea și mama ei.

Venise Paștele. Curând, în câteva luni, examenele ei se vor termina și va părăsi școala, în fine! De-ar veni vara, când va obține rezultatele nivelului A și va avea astfel ceva cu care să-și facă intrarea în lume! Avea deja șase nivele O și conta pe faptul că va trece cel puțin trei nivele A. Și apoi... ei bine, se va hotărî ce să facă cu viața ei. Exact ce voia să facă, nu era sigură. Singurul talent pe care-l avea era priceperea la limbile străine. Asta era într-adevăr un talent... sau cel puțin așa-i spunea lumea. Pentru moment, știa doar că nu urma să fie trimisă la încă vreun așezământ educațional *de niciun fel*.

— Chelsea? Cu tine vorbesc! Spuneam că...

— Te aud. Se întoarse să-și înfrunte tatăl, surprinsă de asprimea tonului vocii lui. În mod normal o trata ca pe favorita lui și de obicei îi zicea „Prințesă”.

Fusese un timp când asta o făcuse să se simtă deosebită pentru el... dar nu și azi. În mod obișnuit, era foarte răbdător cu ea, întotdeauna dispus s-o asculte, spre deosebire de mama ei. Cu toate astea, în cele din urmă el câștiga mereu, ori de câte ori se certau. Dar nu și acum! Nu va mai câștiga și de data asta.

Din punct de vedere material, financiar, o răsfăța și fusese un timp când ea luase asta drept dragoste. Dar acum nu. Era *supărată* pe el, pe mamă-sa, pe lumea întreagă. Nimeni nu dădea pe ea doi bani, nici măcar părinții ei. Mai ales părinții ei.

— Bine-nțeles, îmi dau seama că am venit cu nouă zile mai devreme. Pentru prima dată în viața ei țipa efectiv la tatăl ei și simțea o mare plăcere să vadă expresia uimită a feței lui.

— Doamne Dumnezeule, fetiço, ce s-a întâmplat? Astfel făcu o pauză în cele din urmă, să-și pună singur această întrebare.

— Mama și cu mine ne-am certat.

Hal Prescott se lăsă relaxat pe bancheta din piele a limuzinei.

— Ei, ce altceva mai e nou? Pentru că nu veni niciun răspuns, se uită la fiica lui, privind-o lung și atent de data asta. Sentimentele ei nu erau greu de înțeles. Vedea mânie, ură și ceva ce se apropia de amărăciune. Ceea ce nu înțelegea era de ce toate păreau îndreptate împotriva *lui*. Îl deranja. Își apropie mâna de a ei.

— Ei, haide, Prințesă... Ce s-a întâmplat?

Izbucni în timp ce-și smuci mâna:

— „Ce s-a-ntâmpat, ce s-a-ntâmpat?!” Primirea pe care mi-ai făcut-o astă-seară, asta s-a-ntâmpat! Faptul că nu-ți pasă de mine și niciodată nu ți-a păsat. Asta s-a-ntâmpat!

— Chelsea! Numai pentru că plec...

— Nu la asta mă refer! Știi c-am venit prea devreme în vacanța de Paști pentru *întâlnirea* cu tine, dar tâmpita ta de secretară de ce n-a spus nimic când am telefonat? Nu ți-a spus că am sunat de pe aeroport din Londra și... îngăimă ea. De pe aeroportul Heathrow vorbise cu secretara tatălui ei pentru că el era plecat la un dejun de afaceri. Dar evident îi fusese dat mesajul că fiica lui venea să-l vadă. Venise el la aeroport s-o întâmpine, nu trimisese doar șoferul cu mașina.

Mare lucru!

— Și de ce secretara ta nu mi-a spus că aveai în program să pleci la Madrid poimâine? N-aș fi venit dacă știam.

Dar nu avea niciun alt loc unde să meargă. N-ar mai fi putut sta cu mama ei după ce se certaseră. Își

dorea, acum, să fi acceptat oferta de a pleca în vacanță cu Carmen Romero și părinții ei, în Scoția. Carmen era cea mai bună prietenă a ei din școală și oferta fusese tentantă. Dar Chelsea o refuzase pentru că era de o importanță vitală pentru ea să vorbească cu părinții despre viitorul ei. *Viitorul ei*, pentru Dumnezeu! Viitorul *ei*. Vrusese să le spună că nu dorea să fie așa cum îl plănuiseră ei pentru ea, că *nu* vroia să-și petreacă următorul an în vreo școală tâmpită și după *aceasta* patru ani în vreo universitate plicticoasă.

Și deci ce obținuse? Nimic. Tot ce promise până acum fuseseră insulte din partea mamei și știrea că tatăl ei pleca cu afaceri. Bine, atunci o să aștepte naibii aici ca tatăl ei să se întoarcă!

— Pentru că nu i-ai dat posibilitatea să-ți spună, de aia. Ai închis telefonul prea repede.

Tatăl ei avea din nou răbdare, ceea ce era mai în stilul lui. De fapt, era stupefiat de căutătura din ochii lui Chelsea. N-o mai văzuse niciodată așa furioasă.

— Uite ce e, Prințesă, nu-i chiar așa important. Acum ești aici și-mi pare bine să te văd. Doar asta contează, nu-i așa?

Din nou, Hal își apropie mâna de a ei. Ea nu răspunse, dar de data asta cel puțin nu-și mai retrase mâna. Dintr-o dată ea i-a părut mai mică decât până acum și-i strânse mâna încurajator. Din nou nu veni niciun răspuns.

— Ei, hai, mare scofală! O să vii cu mine la Madrid, adăugă el încrezător.

— Ba n-o să vin! Eu... Tăcu suspicioasă. Răspunsese în grabă, fără să se gândească. Tatăl ei n-o întrebase, îi spusese despre plecarea cu el la Madrid. „O să vii cu mine”. Atât de tipic. Dar... cerule, asta venise la fix. Ochii ei se îngustară din nou de suspiciune.

— Credeam... doar... pleci în Spania cu afaceri?

— Da.

Era neîncrezătoare.

— Și vrei să vin cu tine?

— Da. Acum zâmbea.

— Dar... Nu mai putu adăuga nimic. El chiar vorbea serios!

Torentul de bucurie pe care-l simți îi aduse pe față un zâmbet larg și, pentru moment, nu mai putu găsi nimic să spună. Asta era ceva nemaiauzit, fără precedent! Nimic, dar nimic n-a intervenit vreodată în calea afacerilor... la niciunul din părinții ei. Și totuși, iată, tatăl ei, vrând s-o ia cu el la Madrid unde desigur că ea ar reprezenta ceva ce l-ar distrage!

Pe când limuzina își croia drum prin Manhattan, starea de spirit a lui Chelsea se schimbă într-una de bună dispoziție. Mânia îi dispăru, ura pentru tatăl ei se micșoră foarte mult, iar ea deveni brusc interesată de zilele ce urmau. Madrid! Nu fusese niciodată în vreun loc în Spania, iar acum prima impresie va fi chiar din capitală!

Întrebările ei veniră ca o avalanșă.

— La ce oră avem avion? Unde o să stăm? La vreun hotel splendid? Și pentru cât timp? O să merite să mă întorc aici după aceea sau...

— Hei, hei! Tatăl ei ridică o mână în semn de apărare. Dă-i omului o șansă!

Chelsea închise gura, vârfurile a doi din dinții ei albi înfigându-se în buza inferioară în timp ce zâmbea iar, cu ochii luminați de fericire.

— Scuze!

Hal nu se putu abține să nu râdă. Fără părtinire, ar fi putut spune că era o fetiță frumoasă, semănând atât de bine cu mamă-sa, cu acei ochi de un verde strălucitor și cu părul de culoarea castanei. Toate

acestea și în plus o încântătoare aranjare a pistruiilor!

— Vom fi acolo în aproximativ patru sau cinci zile. Și da, va merita să te întorci cu mine apoi la New York. Ne vom petrece împreună vacanța, așa cum am plănuit. Va trebui să mă întorc mai întâi la bancă pentru vreo două zile, dar apoi vom merge la casa de pe plajă, conform programului. Își trase sufletul, tachinând-o acum, ca și cum încerca să-i răspundă la întrebări la fel de repede cum întrebase ea.

— Nu, nu vom sta într-un hotel „splendid”, nici măcar într-unul obișnuit, dar vom sta într-o casă splendidă. Casa lui senor Colchero. Ți-l amintești? Ramón Colchero?

Chelsea și-l amintea. Avea o imagine clară în minte despre el, un bărbat de vârstă mijlocie, care venise odată la cină în apartamentul tatălui ei când era și ea acolo. Și-l amintea nu numai pentru că prezența spaniolului impunea ca tatăl ei să meargă la lucru a doua zi, când trebuia să fie în concediu, ci și pentru că Senor Colchero fusese foarte drăguț cu ea.

Câți ani avea atunci? Unsprezece? Doisprezece? Și era un bărbat jovial, înalt, solid, cu păr gri ca oțelul și mustața neagră ca lignitul... o combinație care surprindea. Un om care râsese mult, cel puțin cu ea, asta își amintea acum. Cu siguranță nu avea înfățișarea obișnuită a unui bancher, nici măcar a unuia de la o bancă comercială. Și totuși asta era... sau, cel puțin, fusese.

Se uită solemn la tatăl ei în timp ce mașina intra în sfârșit pe Fifth Avenue. Ajunseseră aproape acasă, dar ea nu se gândea la asta. Se gândea la scrisoarea pe care o primise de la tatăl ei numai cu trei luni în urmă. Sosirea scrisorilor era ușor de ținut minte pentru că erau foarte rare. În aceea, el a menționat moartea lui Ramón Colchero, un om pe care-l cunoștea

de mulți ani, bun prieten și totodată partener de afaceri. Așa spusese Hal în scrisoare.

— Da, mi-l amintesc precis, tăticule. Eu... niciodată nu mi-ai spus însă cum a murit.

— Dintr-un atac de inimă. Pur și simplu. Tatăl ei își pocni degetele. De fapt, era la al treilea atac. Ar fi trebuit să ia lucrurile mai ușor. Știi, avea doar cincizeci și cinci de ani.

Chelsea își întoarse repede privirea spre el. Tatăl ei avea patruzeci și cinci de ani. La ce se gândea? Că poate ar trebui să ia și el lucrurile mai ușor? Nici vorbă!

— Și cine-o să-i ia locul la bancă? Adică, cum o să stăm în casa lui când...

— L-a preluat unul din frații lui, ca președinte.

— Și fratele lui locuiește în casa unde-o să stăm noi?

— Nu, are familia lui. Copiii lui Ramón locuiesc în casă, împreună cu bătrâna lui mamă. E o doamnă încântătoare. Ramón are... avea doi fii și o fiică. Fiul cel mai mic e student la universitate, iar cel mare lucrează la bancă, evident.

— De ce „evident”?

Zâmbi ușor.

— E aproape o tradiție la ei, în familia Colchero, adică. Se știe că familia e proprietara băncii. Sunt descendenți de nobili, știi, strămoșii lor se întind peste sute de ani.

Tatăl lui Chelsea era directorul unei mari corporații bancare americane. Senor Colchero fusese președintele unei bănci comerciale. Cele două companii au făcut cândva afaceri împreună. Asta era tot ce știa ea, de fapt tot ce o interesa. Lumea financiară i se părea plicticoasă întru totul. La fel și bancherii, în ansamblu. Excepție făcea jovialul spaniol.



Ciudat ca familia lui să dețină întru totul banca!

— O, familia Colchero trebuie să fie nemaipomenit de *avută!*

Se aplecă înainte, în timp ce mașina încetinește, privind în sus la clădirea elegantă în care tatăl ei avea un apartament mare, modern, cu vedere spre Central Park. Hal Prescott reușise nemaipomenit de bine în profesia lui, deși pornise în viață cu ceva mai mult decât nimic. Chelsea știa că își începuse cariera, cu mulți ani în urmă, ca biet agent la banca unde acum era director. În familia Prescott nu existau averi moștenite.

Hal înclină ușor capul când portarul clădirii veni să le deschidă ușa.

— Ceea ce te va interesa însă e că fiica lui Ramón e chiar de vârsta ta. Cred c-o să te înțelegi bine cu ea. Am vorbit cu ea când am mers la înmormântarea lui Ramón. N-am stat cu ea prea mult timp, dar s-a dovedit a fi o fată foarte drăguță. O cheamă Mercedes, apropo, și...

Apoi strică totul. Își petrecu un brat pe după umerii lui Chelsea în timp ce intrau în clădire, privind în jos spre ea, ca și când ca ar fi trebuit să fie încântată de ceea ce avea să-i spună el în continuare.

— ... și vei avea surpriza de a afla că tu și ea veți fi colege de clasă. Da, chiar așa! Ea urmează să absolve cursurile aceleiași școli ca și tine, la toamnă. Nu-i așa c-o să fie frumos?

Îi reveniră toate, mânia, ura, sentimentul de frustrare. O, acum o mângâia pe cap, ca și când ar fi avut trei ani, nu șaptesprezece! Nu, *n-o să fie frumos!*

Ce dracu!

Dar nu spuse nimic, nu era momentul. În plus, era obosită, obosită de atâta gândit, obosită de cearta cu mamă-sa, obosită de călătorie. În ceea ce-o privea,

era mijlocul nopții acum și nu șapte seara. Și-i mai era și foame.

Se simțea epuizată, mâna tatălui ei continua să i se odihnească pe umeri în timp ce pășiră în lift... sau mai bine ascensor, cum ar trebui să-i spună acum că se întorsese în Statele Unite.

— Te superi, tăticule? Se desprinsese de lângă el, evitându-i privirea.

Acum ce nu-i convenea?

— Chelsea? O să te distrezi, dragă, îți promit. Sunt sigur că o să te simți foarte bine în compania lui Mercedes. De-aia te iau la Madrid cu mine... pentru că vei avea cu cine să vorbești. Știu că te descurci destul de bine în spaniolă.

Ea privi în jos, la podeaua acoperită cu covoare. Deci asta era. Voia să spună că ea nu va mai sta pe capul lui. Ar fi trebuit să știe că e o capcană, că nu vroia *într-adevăr* ca ea să meargă cu el.

Mai târziu, mai târziu o să-i spună ea o vorbă, două. Dar poate să aștepte până după cină. Apoi, se forță să zâmbească; n-avea nici un rost să se poarte copilărește, când în curând va trebui să-l convingă de maturitatea ei.

— Îmi pare rău, tăticule... sunt doar obosită, asta-i tot.

— Și ți-e foame, fac pariu. Zâmbea din nou, uitând că se petreceau atât de multe în capul ei... atât de multe.

Hal își privi ceasul în timp ce ușile se deschiseră și liftierul ridică geamantanul lui Chelsea. Brațul reveni de-a lungul umerilor ei.

— Doamna Freer îți va pregăti cina. O să stau cu tine până te aranjezi, dar mă tem că nu voi putea cina cu tine. Trebuie să ies în oraș. Știi, afacerile...

Chelsea nu avu ocazia să vorbească cu tatăl ei

nici în ziua următoare. Ceasul ei nu fusese reglat conform fusului orar, așa că se trezi în dimineața următoare, la patru. Bineînțeles, era ora nouă, în ceea ce-o privea. Ora nouă, conform fusului orar englez. Cu un oftat, lovi perna cu pumnii și încercă din nou să doarmă. Următorul lucru pe care-l află, mai târziu: ora era șapte.

Tatăl ei era îmbrăcat și-și lua micul dejun când i se alătură și ea.

— Ai dormit bine?

O privi pe deasupra marginilor unui *The Wall Street Journal* și începu să-l citească chiar mai înainte ca ea să răspundă.

Se servi o ceașcă de cafea și refuză oferta Doamnei Freer de a mânca ceva. Imediat ce menajera părăsi bucătăria, Chelsea trecu la atac:

— Tăticule, trebuie să-ți vorbesc.

Speranțele ei crescuseră în timp ce el împături ziarul.

— Nu acum, Prințesă. Vreau să fiu la bancă la opt. Mai târziu, ce zici? Îi răvăși părul, așa cum făcea întotdeauna, distrat. La fel de bine ar fi putut să mângâie și un cățeluș. În ușa se întoarse, încruntându-se ca și cum și-ar fi dat seama de ceva:

— Mai bine mergi azi la cumpărături, dacă nu ți-ai adus cu tine rochii frumoase.

Nu-și adusese. Vacanțele era perioade când nu trebuia să te conformezi la anumite reguli, nu trebuia să porți vreun fel de uniformă sau o ținută „potrivită”. Geamantanul ei era îndesat cu blugi, tricouri, două treninguri și ceva lenjerie.

Își petrecu întreaga dimineață în Central Park, stând pe o bancă și uitându-se la niște copii care se jucau. Cu puțin înainte de prânz își îndesă mâinile în buzunarele jachetei și se mai plimbă puțin, fără vreo

țintă anume, cu capul aplecat, cu umerii aduși, abătută. Era o zi încântătoare de aprilie, nu chiar frig, dar, deși cerul era senin, nu era destul de cald afară, încât să stai pe o bancă în parc, nemișcat ore în șir, așa cum stătuse ea. Îi era frig. Își dorea să-și fi luat o haină mai lungă. Poate c-ar trebui să meargă și să-și cumpere una? Și de asemenea, o rochie – două?

Dar n-avea chef de cumpărături. De ce, până la urmă? Ca să-i facă plăcere lui taică-său? De ce să se îmbrace ea ca să-i facă plăcere lui, când el niciodată nu renunțase la modul lui de a nu face nimic pentru ea, nici măcar s-o asculte în vreuna din zilele astea? Îl va face ea s-o asculte, curând, și îl va face să înțeleagă cât de hotărâtă era în ceea ce privea dorința de a nu-și mai continua studiile.

Când se întoarse în apartament, totuși, fu înștiințată de către doamna Freer că tatăl ei sunase să spună că va întârzia și să nu-l aștepte înainte de zece. Îi părea rău, dar... afacerile...

La nouă, Chelsea adormi, incapabilă să-și mai țină ochii deschiși nici măcar un minut. Asta era prețul pentru decalajele implicate de călătoriile cu avionul, cu care era obișnuită.

\*

Primele câteva ore ale zborului spre Madrid se scurseră într-o tăcere aproape totală. Ziua debutase cu o ceartă, înainte ca Chelsea și tatăl ei să părăsească apartamentul. De ce nu mersese ca să-și cumpere ceva ca lumea de îmbrăcat? vrusese el să știe. Cum își închipuia ea c-o să poată călători cu el, la clasa întâi, îmbrăcată așa cum era? Nu venise timpul să înceapă și ea să dea atenție felului în care arăta, *îngrijirii* ei, așa cum făceau alte fete de vârsta ei? Ce Dumnezeu a

învăţat la şcolile alea englezeşti? Să umble îmbrăcată ca un beatnik<sup>1</sup>? (Chelsea vruse să zâmbească auzind cuvântul, conceptul demodat, dar nu îndrăznise.)

Îşi privi tatăl acum, un sentiment de frustrare totală, acută, împiedicând-o să vorbească. În sinea ci era atât de mânioasă, încât nu avea încredere că se va putea stăpâni dacă ar fi vorbit. Nu aici, în public, unde chiar şi echipajul de zbor ar fi putut auzi torentul ei dezlănţuit, dacă s-ar fi aventurat să atace problema studiilor.

Prin sistemul PA se auzi sunetul vocii căpitanului dând informaţii asupra poziţiei de zbor a avionului. Chelsea îşi aruncă din nou ochii pe cartea pe care-o ţinea în poală. Nu întorsese nici măcar o pagină în răstimp de o oră. Când o stewardessă zâmbitoare veni să întrebe dacă mai voiau ceva de băut, Chelsea dădu din cap, Hal nici măcar nu ridică privirea. Citea ziarele pe care şi le scosese din servietă.

Toate mergeau de-a-ndoaselea. Cearta de dimineaţă înlăturase posibilitatea discuţiei liniştite şi rezonabile cu el, discuţie pe care-o pregătise atât de bine. În loc de asta, îi trântise că n-avea deloc de gând să mai meargă la şcoală la toamnă. Şi, ceea ce era mai rău, îşi alesese un moment când avea cele mai mari şanse să sufere un eşec.

Dezamăgirea lui la apariţia ei fusese urmată de:

— Într-adevăr sper că se vor descurca mai bine cu tine la această şcoală unde vei absolvi, Chelsea. Nu ştiu ce-ai păţit zilele astea. Obişnuiai să te îmbraci ca o păpuşă. Nu pot decât să presupun că treci printr-o...

— Printr-o ce? replică ea. Cum ai putea tu să ştii prin ce trec eu? Ei bine, am veşti pentru tine, tăticule, nu mă întorc în Elveţia. Nici la şcoala de acolo, nici la vreo alta. Şi nici la universitate nu dau. I-am spus şi

---

1 beatnik = fan Beatles (n.t.)

mamei și acum îți spun și ție.

— A, zâmbi din nou. Deci asta era! Mamă-ta mi-a spus deja totul.

Chelsea gemu și se afundă în scaun. Ar fi putut să-și dea seama.

— Când te-a sunat? Pariez că ți-a spus despre cearta noastră.

— Bineînțeles. Făcu un efort considerabil să pară preocupat, în același timp nesocotind gândurile, sentimentele și ideile ei, mai înainte chiar ca ea să le exprime.

— M-a sunat cu vreo două ore înainte ca tu să ajungi la New York. Era supărată, Chelsea. Mi-a spus că i-ai vorbit cum niciodată n-ai mai făcut-o până acum. Era supărată și chiar furioasă.

— La fel sunt și eu.

— Acum fii atentă. Tonul lui deveni complet rezonabil în timp ce vorbea. Ești obosită, ai învățat mult, ai avut probleme. Ceea ce vrei tu e să treci aceste examene, te înțeleg. Crezi că eu nu am trecut prin faza în care ești tu acum? Toți trecem. Crede-mă, e un moment nepotrivit pentru a lua hotărâri. Așteaptă până la vară, vei vedea lucrurile într-o cu totul altă lumină.

— Dar...

— Fă-o pentru mine, Prințesă, se alintă el. Ea îl lăsa să jubileze și bătu în retragere, căci sosise mașina să-i ia de la aeroport.

Acum, în călătoria spre Spania, se învinui lingură pentru propriu-i capriciu. Numai de-ar fi tăcut în dimineața respectivă! Acum ar fi putut avea o discuție ca între adulți despre viitorul ei. Asta ar fi fost ocazia cea mai potrivită, când își avea tatăl singur numai cu ea în această călătorie atât de plicticoasă. Dar așa cum stăteau lucrurile, tăcerea guverna, căci

ea era prea furioasă ca să vorbească, iar el era prins cu treburi.

Nu simțea nicio emoție, nu aștepta nimic, când în fine aterizară pe aeroportul Barajas în Madrid. Întâi, pentru că-și pierduse orice interes pentru călătorie și apoi, pentru că era întuneric beznă afară și tot ce putea vedea era un întins păienjeniș de lumină difuză.

Ajungând aici, urma iar să se acomodeze cu fusele orare. Între Spania și Anglia nu era diferență decât de o oră, tatăl ei fiind cel care-i adusese aminte de asta, întrebând-o dacă și-a potrivit ceasul.

— E zece fără zece, fix. Chelsea, ai făcut modificarea?

Ea încuviință ușor din cap. O făcuse. Destul de ciudat, era cu totul trează, puțin amețită de călătorie, dar întru totul trează.

Trecură pe la controlul pașapoartelor și prin vamă. Nu era nevoie să mai întrebe dacă vor fi întâmpinați. Oriunde se găsea tatăl ei, exista nu prea departe și un șofer.

Chelsea nu-l văzu. Întâi, pentru că aeroportul era destul de aglomerat și lumea se îmbulzea, iar apoi, pentru că ea căuta cu privirea un om în uniformă, sau cel puțin pe cineva care să aibă vreun însemn pe care să scrie „Hal Prescott”. În loc de asta, auzi o voce puternică strigând numele tatălui ei și, ridicând privirea, văzu un om înalt venind repede spre ei.

Fără s-o privească, omul îi puse tatălui ei mâinile pe umeri, apăsându-l puternic și strângându-i hotărât mâna câteva secunde mai târziu. Tăcută, mirându-se, Chelsea îl cântări cu privirea. Îi zâmbea lui Hal cu căldura și entuziasmul unui prieten. Deci, nu era șofer. Trebuie că era gazda lor, sau cel puțin cineva din familia Colchero. Era ceva în felul lui de a se purta care aducea a mândrie, demnitate, chiar aroganță. Hainele,

pantofii vorbeau de la sine. Erau imaculate, elegante, scumpe. Totuși, când ochii lui Chelsea se ridicară spre fața lui, văzându-i pielea măslinie și părul negru, îi trecu prin minte un anume gând: *Țigan!*

Semăna a... a... exista ceva de genul „țigan nobil”? Părul lui natural să fie chiar așa de creț? Chiar așa de negru? Sau era așa doar pentru că ea îl privea în contrast cu părul tatălui ei care era lins și de un blond cenușiu?

Pentru moment, ea era invizibilă. Cei doi vorbeau în engleză (spaniola tatălui ei nu era prea bună) și ea avusese ocazia să-l scruteze pe spaniol fără ca el s-o observe. La fel de înalt ca și tatăl ei, care avea un metru optzeci conform pașaportului, străinul îi semăna ca alcătuire, larg în umeri și solid, dar suplu. Nu era tânăr, dar nici de vârsta lui Hal; trebuie să fi avut vreo treizeci de ani.

Apoi ochii lui se îndreptară spre ea și o făcu să se simtă brusc stânjenită. Negură. Era cercetată cu ochi ca două hăuri de negură, ce păreau că puteau cuprinde dintr-o singură privire fiecare fir de păr de pe capul ei.

— Fiica mea, o prezentă Hal. Chelsea dragă, acesta e senor Ricardo Juan Antonio Colchero de Castilla.

Spaniolul râse zgomotos pe când îi luă mâna pe care ea i-o întinsese în mod automat.

— Ricardo, preciză el. Pentru tine *Ricardo*. Se înclină ușor către ea și-i oferă ceea ce el, în mod evident, voia să fie un zâmbet victorios, pentru care ea, imediat, îl disprețui.

— Senor. Își retrase mâna și privi în jos. Era prea de tot! Arogantul! Acum de ce mai stăteau?

Un moment mai târziu porniră. Șoferul fusese acolo tot timpul, stând mai în spate cât se salutaseră



ei și acum păși înainte să le ia bagajele și să-i conducă spre mașina lui senor Colchero.

Deci acesta era fiul lui Ramón. Cel mai mare. Chelsea speră ca fiul mai mic să fie mai simpatic, iar fata, Mercedes, să fie și mai simpatică.

## Capitolul 2

Chelsea-și dorea să nu fi venit. Pe când se îndreptau cu mașina spre centrul Madridului, gonind pe cum s-o fi zicând în spaniolă la „șosea”, nu era nimic de văzut în afară de întuneric, în dreapta și-n stânga, punctat numai arareori de lumini ale vreunei clădiri probabil.

Chelsea nu identificase marca mașinii în care erau. Era de culoare închisă și mare, atât știa doar, destul de mare încât să poată sta toți trei confortabil pe bancheta din spate, deși mai erau alte două scaune în fata lor, ce puteau fi lăsate în jos. Cum erau ei așezați, stăteau unul lângă altul, cu Hal la mijloc. Merseseră doar vreo câteva mile de la aeroport, când Ricardo Colchero se aplecă spre ea să-i vorbească.

— Deci, e prima oară când vii în Spania, Chelsea?

— Exact.

— Ei, atunci va trebui să facem în așa fel încât să merite osteneala. Sunt o mulțime de lucruri care o să te intereseze în Madrid, desigur.

— Sunt convinsă. Deși nu era. Probabil că nu există nimic s-o intereseze într-adevăr în Madrid. Poate cu excepția Muzeului Prado. Acesta era un loc unde

spera să arunce o privire.

— Ai aceeași vârstă ca și sora mea. Ți-a spus Hal?

— Da, senor, mi-a spus. Politicoasă, era mai bine să fie politicoasă, deși n-avea niciun chef de conversație. Dar nu îndrăznea să-l dezamăgească pe tatăl ei, era și-așa destul de supărat pe ea.

— Abia aștept s-o întâlnesc.

— Ricardo, o corectă el. Te rog.

Își înclină capul și zâmbi ușor, apoi se întoarse să privească pe fereastră. Un moment mai târziu s-a simțit împinsă de curiozitate să se uite înapoi la el și descoperi că ochii lui erau încă asupra ei. Ochi care erau interesați de ea, așa părea, ochi care nu erau mulțumiți de ceea ce vedeau. Pentru câteva secunde el îi susținu privirea, apoi o expedie, adresându-se tatălui ei.

Stânjeneala lui Chelsea crescuse. O trecură fiorii! Și da, avusese dreptate în ceea ce privea prima ei impresie. Era arogant. Îi zădărniciise încercarea de conversație și lui nu-i plăcuse asta. Dar nu fusese necuviincioasă, așa că, ce dracu?!

Centrul Madridului era mult mai interesant. Străzile erau largi, mai asemănătoare cu bulevardele americane. Foarte diferit de Londra. În primul rând, trotuarele erau străjuite de copaci, și putu să vadă un lung șir de pomi, de fiecare dată când treceau vreun colț. Orașul era de asemenea aglomerat, nelipsindu-i oamenii, traficul, magazinele, luminile.

Dar asta fu tot ce obținuse ca impresii. Își dori totuși să poată vedea Madridul și la lumina zilei.

Când mașina opri în fata unei porți mari din fier forjat, flancate în dreapta și-n stânga de ziduri înalte, Chelsea fu surprinsă. Păreau a se afla în inima orașului, dar asta nu semăna a zonă rezidențială.

Șoferul coborî din mașină și deschise porțile, se strecură înapoi la volan și duse mașina mai departe cincizeci de yarzi sau cam așa ceva, până în fața unei case ce la prima vedere nu părea deloc splendidă.

Totuși, era. Era mai mare decât părea de afară, având un hol larg, pavat cu marmură roz și gri. Pe când Ricardo îi conducea către salonul principal, trecură pe lângă patru statui din marmură, pe care Chelsea vru să le examineze mai îndeaproape. O va face, dar nu acum, când gazda lor era prin preajmă.

Presupuse că salonul era tipic spaniol. Oricum, îi plăcu. Mare parte din ceea ce conținea era vechi, foarte vechi probabil, picturile, tapițeriile, carpetele. Mobilierul arăta extrem de confortabil, era mare și totuși reușea să fie și elegant. Îi plăcu încăperea.

Geamantanele fuseseră duse sus, o fată aștepta să le ia hainele și Ricardo îi întrebă ce-ar fi vrut să bea. Aceasta se întâmpla pe când, printr-o ușă din capătul încăperii, apăru o fată cu ochi zâmbitori și chip vesel și, cel mai izbitor dintre toate, o coamă grea de păr negru, care-i cădea în valuri pe spate. Îi trecea de talie.

Mercedes Colchero îi salută pe Chelsea și pe tatăl ei ca și cum i-ar fi știut bine pe amândoi, ceea ce nu era cazul, nici măcar cu tatăl ei, din câte știa Chelsea. Era îmbrăcată sobru, și manierele ei erau ireproșabile. Chelsea se trezi scrutând-o pe fată la fel de îndeaproape cum îl scrutase și pe fratele ei. Cele două fete erau de aceeași vârstă, de aceeași înălțime și semănau la trup, deși Chelsea era mai zveltă.

Mercedes rămase să facă pe gazda cu oaspeții ei și, în mai puțin de o jumătate de oră, noii veniți fură întrebați cum au călătorit, li se oferă sandwichuri (ceea ce reprezenta tot ce vruseseră), cafea și o conversație politicoasă. Chelsea vorbi foarte puțin. Ea observă că engleza vorbită de Mercedes nu era nici pe

departe așa de bună ca a fratelui ei. A lui era aproape fără greșală, deși cu un accent prea apăsător. Iar Mercedes părea că face eforturi mari. Lui Chelsea îi veni greu să definească exact ce nu era în regulă, de ce anume nu-i plăcea. Fata era cu siguranță plăcută și prietenoasă, reținută și totuși zâmbitoare. Sau poate doar pentru că părea așa de proaspătă și îngrijită, în timp ce Chelsea trebuia să admită că în ceea ce privea ținuta ei, nu era deloc dichisită. Avea îmbrăcămintea șifonată și pentru că într-un fel sau altul reușise să îndepărteze o dungă de murdărie de pe cracul stâng al blugilor, aceștia păreau întunecați, îngrozitori, în comparație cu albastrul deschis.

— Bei un pahar, Hal? Întrebă Ricardo, când dintr-o dată o servitoare apărură ca din pământ. Bourbon? Scotch?

— Bourbon. Ca de obicei. Era evident că Hal era ca acasă aici.

— Ei, acum declar seară încheiată! Mercedes privi în jur, zâmbind.

— „Declar seara încheiată”, așa se spune, *niña*, corectă fratele mai mare încercarea ei de a se exprima cât mai englezește. Îi acordă acel zâmbet luminos care-i era caracteristic și apoi se întoarse privind la Chelsea:

— Fără-ndoială, ai dori să fii condusă în camera ta. Mercedes se va îngriji de asta.

Chelsea nu avea nicio îndoială că Mercedes va face așa. Negreșit. Dar ea încă nu era gata să meargă la culcare, nu când asta i se spusese aproape, ca un ordin! Deci abordă acum ea un zâmbet luminos și se adresează direct gazdei sale:

— De fapt, nu, senor, nu sunt nici pe departe obosită. Poate dacă aș bea un pahar de vin...? Asta întotdeauna face să-mi vină somnul.

Într-adevăr? El nu rosti nimic, dar sprâncenele lui se ridicară în gol. Chelsea zâmbi în sine, mulțumită de ea însăși. Privi către Mercedes, care stătea încă pe scaun și desluși ceva greu de definit în ochii ei. Orice-ar fi fost, nu era adresat ei, ci fratelui mai mare. Părea că ochii ei întreabă ceva.

— Noapte bună, *niña*, răspunse Ricardo la întrebare, dacă ăsta era un răspuns, în cele trei cuvinte.

Capul familiei, *asta* era! Mercedes își consultase pe tăcute fratele dacă să mai rămână, întrucât Chelsea mai rămânea. Și frate-său îi răspunsese că nu era nevoie.

Ce emoționant! gândi Chelsea. Și asta în Spania modernă! Să fie modul de viață spaniol așa cum a fost dintotdeauna? Cu bărbatul care comandă și femeia care se supune?

Se duse la culcare o oră mai târziu și dormi bine, într-o cameră confortabilă și cu un specific aparte. Exista o baie alăturată și servitoarea desfăcuse deja bagajele și-i pregătise patul. Chelsea se aruncă în el și dormi buștean.

Se trezi devreme, dând la o parte perdelele grele să poată vedea cerul de un albastru deschis și fără urmă de nor. Făcu un duș, își spălă părul ondulat, tuns scurt și-l lăsă să se usuce în mod natural. După ce-și puse o pereche de blugi și un pulover ușor, coborî din camera ei. Deși își potrivise ceasul cu o noapte înainte, uitase să-l întoarcă, deci nu avea idee cam ce oră putea fi. O pendulă aflată pe hol îi indică ora șapte.

După ce examinează statuile din marmură, intră din cameră în cameră. În salon fu salutată de o servitoare ce așeza masa. Arătându-i drumul, fata o informă că Mercedes putea fi găsită în curte.

Casa era într-adevăr splendidă, încântătoare.

Chelsea nu mai văzuse nimic asemănător înainte. Nu bănuia că era construită în jurul unei curți interioare, dar așa era, având tot ce trebuie, fântână, arbuști, jgheaburi acoperite cu flori în culori vii. Stând pe o băncuță de piatră, Mercedes era în apropiere, părând absorbită de gânduri. N-o auzise pe Chelsea venind și, melancolică, privea fix dalele de piatră, fără să le vadă.

Chelsea se opri un moment, uitându-se la ea. Era iar îmbrăcată sobru, dar, deși culorile închise se potriveau cu starea ei de moment, nu păreau în concordanță cu firea ei jovială, pe care o dovedise cu o seară în urmă. Dar apoi își aminti. Fata ținea încă doliu; își pierduse tatăl cu numai trei luni în urmă.

— Chelsea! Mercedes se ridică speriată în picioare. Bună dimineața. Ai dormit bine? Îi apărură din nou voioșia; tânăra gazdă zâmbea din nou.

— Da, mulțumesc. Ar fi... ar fi trebuit să-ți spun asta încă de aseară, Mercedes. Îmi pare rău pentru tatăl tău. L-am întâlnit o dată, acum câțiva ani. Era un om bun.

— Mulțumesc. Ochii ei nu erau la fel de negri ca ai fratelui ei. Însă erau la fel de blânzi, căprui închis și acum zâmbeau. De fapt, acum tocmai la el mă gândeam.

— Îmi pare rău că te-am întrerupt. Nu voiam să mă trezesc așa de dimineața.

— Nicio problemă! Hai, vino să luăm micul dejun. Își petrecu brațul pe după al lui Chelsea, făcând-o să se simtă plăcut, dar în același timp cumva stânjenită.

Serviră cafea și cornuri în salon și Mercedes se scuză ca trebuia să-și lase musafira singură în acea dimineață.

— Și mă tem că bunica n-o să coboare până pe la zece. Dar voi veni la prânz și apoi vom merge să-ți

arăt câte ceva în oraș. Știi, am lecție de engleză.

— Lecție de engleză?

Zâmbetul lui Mercedes era aproape trist:

— Știi, engleza mea ar trebui să fie mai bună decât este. Iar franceza nu e nici măcar atât. Ricardo nu e mulțumit.

Ce importantă avea, oare, asta pentru fratele ei? Dar Chelsea nu zise nimic. În schimb, întrebă de celălalt, de fratele mai mic:

— Nu vine acasă pe timpul vacantei? La ce universitate învață?

— Nu vine întotdeauna. Va veni însă vara asta. Învață în Anglia, la Oxford. Ultimul cuvânt fu rostit cu mândrie. Vincente e foarte deștept. Nu așa de deștept ca Ricardo, bine-nțeles, iar eu sunt... cum se spune? Înceată în gândire...?

— Cuvântul pe care vrei să-l spui e „grea de cap”. Dar sunt sigură că nu e așa.

Mercedes ridică din umeri, nu prea sigură de asta.

— Oricum, îmi cer scuze că trebuie să te las singură câțva timp. Se încruntă.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Mă pricep foarte bine să mă distrez singură.

Mercedes se încruntă și mai mult.

— Vezi, eu nu am știut până ieri c-o să veniți... că tatăl tău o să te ia cu el, adică. Și vineri trebuie să plec la o nuntă și...

— Hei... râse Chelsea. Vrei să încetezi să-ti mai faci griji? Ți-am spus, mă descurc bine singură. Sunt o singuratică, așa am fost mereu.

— O singuratică? Cum vine asta?

— Adică mă simt bine singură. Nu tot timpul, bine-nțeles, dar cu siguranță mă voi amuza bine în ziua în care vei merge la acea nuntă. Oricum, s-ar

putea să și plecăm până atunci. Încă nu știu sigur. Dar nu-ți face griji. Faptul că cealaltă făcea atâta caz începea să devină enervant. Era evident că ele două nu aveau nimic în comun, în orice caz, Chelsea nu voia să depindă de cealaltă. Voia să exploreze orașul de una singură.

Aveau totuși ceva în comun. Mercedes preciză acel lucru:

— Am înțeles că vom merge... că vom urma aceeași școală în Elveția, anul acesta, în toamnă. N-am fost în Elveția decât o singură dată. Tu ai fost de mai multe ori?

— Nu. Răspunsul lui Chelsea veni tăios. Se înclină în față, subliniind ceea ce vroia să spună, brusc:

— N-am fost deloc acolo. Și nici n-o să mă vezi pe-acolo.

Mercedes pur și simplu nu înțelese.

— E o... Cum se cheamă? O co... Chelsea? ceru ea ajutor.

— Coincidență. După ce-i oferi cuvântul în engleză, continuă să vorbească în spaniolă, nemaivorind și alte neînțelegeri de-a lungul discuției. Văzu surpriza din ochii lui Mercedes, urmată de uimire.

— Se pare că tatăl tău i-a recomandat școala tatălui meu. Oricum, mama deja a hotărât că eu trebuie să merg acolo... să-mi „închei” studiile. Să le *închei*! Ce înseamnă asta? Ei bine, eu îți spun că nu voi merge acolo!

Spaniola o privi mirată:

— Nu vrei?

— Exact!

— Bine, dar tatăl tău...

— Tatăl meu va fi făcut să înțeleagă. O parte din îndârjirea ei dispăru și se reazează în scaun, sperând să aibă succes. Imediat ce voi găsi ocazia să



vorbesc cu el.

— Bine, dar e o școală minunată, o așa ocazie minunată!

— *Ocazie?* Pentru ce? Să înveți să pășești cu un teanc de cărți care să-ți stea pe cap în echilibru? Să înveți cum să aranjezi florile pentru cină? Să înveți cum să te adresezi unei... unui ambasador sau ceva în genul ăsta?

— Ei bine, da! Toate astea. Mercedes era pe atât de uimită, pe cât de supărată era Chelsea.

— Și pentru ce dracu' vrei să știi toate astea? Când o să-ți folosească?

— Când mă voi căsători, bine-nțele.

— Când te vei *căsători*? Chelsea era îngrozită. Cu siguranță te gândești la viitor, nu-i așa?

Sarcasmul ei trecu și de data asta neobservat.

— Mă gândesc la viitor? Dar, Chelsea, am fost pețită. În curând mă voi logodi.

— „Pețită”? Dumnezeule, ce fel de vorbă-i asta? Noțiunea, adică. Ce vrei să spui cu „pețită”? Să nu-mi spui c-ai fost promisă de nevastă cuiva, de când erai încă în leagăn?

— Poftim?

— Spuneam... vrei să zici că familia ta a *aranjat* pentru tine o căsătorie deja?

Ca și cum ar fi înțele dintr-o dată, Mercedea zâmbi:

— Nu, nu. Dar, cum se-ntâmplă uneori, există cineva, un băiat cu care ne știm de când eram mici.

— Și-acum o să-mi spui că e de familie foarte bună.

— Bine-nțele că e. Eu... nu te înțeleg.

Chelsea oftă exasperată.

— Nu-i nimic. Continuă.

Deși vorbeau în spaniolă, se înțelegeau ca și

cum ar fi vorbit în limbi diferite. Modul lor de a gândi era cel puțin divergent.

Zâmbetul lui Mercedes se intensifică. Era totul așa de clar pentru ea.,

— Presupun că familiile noastre au bănuț că eu și cu Emilio ne vom căsători, dar nu au forțat niciodată lucrurile. Cu niciunul din noi, adăugă ea în apărare. Ne iubim. Pur și simplu.

— Sigur. Și el ce face, acest Emilio? Voi avea ocazia să-l cunosc?

— Mă tem că nu. Își face armata.

— Și cât durează asta?

— Un an.

— Și dup-aia?

— Atunci ne vom logodi oficial. El... eu... de fapt Ricardo a sugerat să aștept ca Emilio să-și termine armata și eu să mă fac mai mare. El are nouăsprezece ani. Dar nu ne vom căsători până când el nu-și va termina studiile. Asta după încă doi ani și...

Într-un aflux de enervare din cauza faptului că nu înțelegea, Chelsea își trânti o mână pe masă:

— Vorbele tale par așa uscate și stereotipe. Câte din toate astea au fost ideile tale? Asta mă interesează!

— Dar, Chelsea... Mercedes, hotărât, era supărată. Am înțeles de mult că eu și Emilio ne vom căsători!

— Exact! Chelsea roști tare, în engleză, câteva vorbe nedemne pentru o doamnă, pe care cealaltă nu le înțelese. Doamne, cum poți să-i lași așa să *hotărăscă* totul pentru tine?

— Da, dar asta vreau și eu!

— Prostii! Ai fost educată să vrei asta! Îți spun, eu *am* hotărât în ceea ce mă privește, în ceea ce privește *viața* mea. Nici vorbă să termin școala, nici

vorbă să mă mărit vreodată. Cât privește ideea de-a avea copii, ei bine, asta-i o pacoste de care mă lipsesc bucuroasă! Presupun că tu *vei* accepta asta de la sine, iar el se așteaptă să aibă casa plină. Pentru Dumnezeu, Mercedes, nu te-ai oprit niciodată să te gândești că s-ar putea să fii influențată, viața ta să fie dinainte programată?

Tăcere. Tăcere totală. Mercedes se uita la ea ca la o ființă dintr-o altă specie.

Apoi se auzi o voce, o voce puternică, ce sfâșie tăcerea și le șocă pe ambele fete.

— De ce nu răspunzi, Mercedes?

Chelsea se întoarce în scaun, înspăimântată.

Ricardo Colchero stătea sprijinit de tocul ușii, părând amuzat și relaxat, deși era acolo de mult timp. Arăta la fel de impecabil ca și cu o seară înainte, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, o ținută de afaceri, cu o cămașă incredibil de albă. Avea ceea ce spaniolii numesc „*casta*”, o anume demnitate, aproape aroganță în comportare.

— Cât din discuția noastră ați auzit, *señor*?

Păși în cameră, răspunzând întrebării ei calm:

— Am auzit totul, Chelsea. Am stat și am ascultat. A fost foarte interesant.

Îi ignoră încruntarea. Apoi se așeză și el, venind între cele două fete, în capul mesei.

— Deci *niña*? Își privi sora drept în ochi. Răspunde la întrebare!

Mercedes nu mai părea așa sigură de ca acum.

— Ei bine, da, presupun că... presupun că bunica și tata... poate că am fost... Dar asta este ceea ce vreau într-adevăr. Afirmă ca pentru sine, scuturând capul, ca și cum Chelsea îi pusese ceva ce nu-și avea locul acolo. O privi drept în ochi:

— Te înșeli. Asta *este* ceea ce vreau. Vreau să

mă mărit, cu Emilio. Și da, îmi doresc copii. Doi, trei, poate șase! Ce e rău în asta? Întrebă blând, căutând în ochii lui Chelsea un indiciu de înțelegere.

Ricardo o privi cu o veselie fățișă:

— Te-ai convins, cred.

Chelsea își puse amândouă mâinile simplu pe masă.

— Nimic. Nu-i nimic. Pentru unii. Nu caut ceartă. Ultima propoziție fu îndreptată către Ricardo. Conversația noastră nu avea ca scop amuzamentul dumneavoastră, și nici măcar ca dumneavoastră s-o auziți. Voi încheia deci spunând că nu-i nimic rău în ceea ce dorește sora dumneavoastră... cu condiția să fie sigură că ea e aceea care dorește și nu e rezultatul unei presiuni din partea altcuiva.

Ricardo își înclină capul.

— Mercedes, ar putea fi așa? Te rog să te gândești.

Se gândi un moment. Părea încă vag supărată.

— Nu. Asta vreau.

Urmă o pauză în care Chelsea se simți îngrozitor de jenată. Era pe punctul de a-și cere scuze, când Ricardo își consultă ceasul.

— Mercedes, trebuie să discuți unele lucruri cu menajera, înainte de a pleca la lecția ta.

— *Sî*, Ricardo. Mercedes se ridică. Zâmbetul îi reveni pe când privea la musafira lor... probabil pentru că simțea că așa trebuia.

— Ne vedem la prânz, Chelsea.

Apoi Chelsea se văzu singură cu el, ceea ce era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

— Ei bine, a... acum mă retrag...

— Stai. Vreau să vorbesc cu tine.

Oftă în sinea ei. Dacă își închipuia că putea să facă pe durul cu ea, se înșela.

— Nu cred că avem ce să ne spunem, *señor*.

Se ridică în picioare, ca în momentul următor degetele lui să apuce strâns încheietura mâinii ei. Strânsoarea lui era un pic prea tare și asta o enervă. Dar se reazează. De ce, nu știa exact. Își spuse c-o făcea de dragul păcii.

Deci, se reazează și Ricardo o privi. O tot privea cu multă curiozitate, de minute bune.

— Ei, întrebă ea distantă. Ce vă uitați așa la mine?

Nu-i răspunse. Puse însă el însuși câteva întrebări:

— De ce ești așa mânioasă, așa agresivă? Ce te deranjează? Și de ce părerea asta așa proastă despre căsătorie? La optsprezece ani!

Prostește, ea îl corectă:

— Șaptesprezece.

Și mai prostește, adăugă:

— Dar am aproape optsprezece. Voi... îi voi împlini la sfârșitul lui mai. Se înroși furioasă, jenată.

— Luna viitoare? Deci doar două luni diferență între tine și sora mea. Și totuși, ești cu mult mai puțin matură.

Capul ei se ridică sfidător:

— Dimpotrivă, eu am învățat să hotărăsc singură în ceea ce mă privește!

— Serios?

Din nou căutătura lui vorbea de la sine. Trăsăturile lui ca de țigan aveau un fel de a fi elocvent, fără să aibă nevoie de cuvinte. Nu-l considera un bărbat arătos. Era... prea intens. Totul în trăsăturile lui era prea intens.

O cântări din priviri, rămânând tăcut câteva momente.

— Deci știi cine ești și ce vrei în viață?!

— Da.

Ba nu. În sinea ei, era nemulțumită, căci în fapt nu știa niciunul din aceste două lucruri. Nu prea știa cu adevărat de ce era așa mânioasă pe viață, pe lumea întreagă. Nu știa ce voia de la viață. Nu știa nici măcar dacă era americană sau englezoaică, dacă mai era un copil, sau deja om mare.

Ricardo se aplecă ușor înainte, ochii lui negri privind drept în ochii ei. Îi spuse încet:

— Fii atentă ce vrei, *niña*, căci exact asta vei obține.

Își apropie sprâncenele, își îngustă ochii, așa cum era prinsă ca într-o capcană de privirea lui. Se gândi la spusele lui și nu înțelese nimic. Tot ce înregistrase, de fapt, era un singur cuvânt. Privi în lături, dând din umeri și încruntându-se.

— Nu-mi spuneți așa.

— *Niña?*

Copil. Fetiță mică.

— Da. Nu-mi place. Mai ales venind de la dumneavoastră.

Din nou tăcere. Chelsea se ridică, dar din nou mâna lui zvâcni și-i prinse încheietura.

— Nu încă, *niña*, nu încă.

Încercă să-și tragă mâna, dar degetele lui se încheștară, mâna fiindu-i trasă de mișcarea mâinii ei. Dar el nici măcar nu se clinti de pe locul lui.

Ea se reazează, fiindu-i ciudă c-a făcut așa. Îi răspundea la fel ca Mercedes, supunându-i-se. Dar o făcea doar ca să nu se certe. La urma urmei, era musafiră în casa lui și dacă i-ar fi spus acestui om ce gândea despre el, că-l considera un terorist despot, tatăl ei i-ar fi cerut socoteală.

— Unde-i tata?

— Se uită pe niște acte în biroul meu, va veni

curând. Deci?

— Deci... ce?

— Îmi spuneai ce vrei de la viață.

— Păi... nu prea multe, spuse țăfnoasă. Apoi, hotărâtă, întrucât spunea adevărul:

— Vreau să călătoresc. Vreau... Pentru Dumnezeu, vreau să *trăiesc*!

Contemplarea ei de către el continuă în tăcere, ciudată pentru Chelsea, care-și dorea acum să-și fi ținut gura. De ce oare zilele astea suferea atât de lipsa de autocontrol? Ce erau izbucnirile astea?

— Să trăiești, zise el rar, gânditor. Să călătorești. De aceea nu vrei să mergi să-ți termini studiile?

— Icnî:

— Ați auzit și asta?

— Ți-am spus. Am auzit toată discuția.

— Ă... Nu prea știa ce sa zică. O enerva nu prin ce zicea, ci prin felul cum o privea, cântărindu-i fiecare silabă pe care-o rostea. Trebuia să plece.

— Vă rog, senor...

— Ricardo.

— Ricardo. Foarte bine, foarte bine. Aș... v-aș rămâne îndatorată dacă nu i-ați spune nimic tatălui meu. N-am avut încă ocazia să discut despre astea cu el... nu așa cum trebuie.

— Nici nu mă gândesc. Părea foarte serios.

Se uită la el, nesigură.

— Pot pleca acum?

Își ridică mâinile, într-un gest larg.

— Da, sigur. Mai e însă ceva... Tatăl tău și cu mine vom pleca la bancă într-o oră. Spune-mi, cum o să te distrezi până la ora prânzului?

— Simplu. Chelsea se ridică repede. Într-un fel o făcuse să simtă că acționase fără tact, prosteste? ca

scoasă din fire. Era stupefiată. El era un om ciudat, foarte ciudat. Când ajunse la ușă, își auzi numele rostit încet și se întoarse.

— Da?

— Ți-a fost greu, întrebă el, tot așa, nemaipomenit de încet, să ai discuția asta cu mine?

— Să fiu sinceră, zise ea, da.

Prima ei zi în Madrid a fost foarte plăcută. Într-adevăr, nu intenționase să lipsească de-acasa toată ziua, ci numai până la prânz. Ieși după ce-și luă jacheta din camera ei, singură și neobservată de nimeni, și merse până ce dădu peste un hotel. Se duse la portar și-l întrebă dacă i-ar putea da o hartă a orașului, iar el îi dădu bucuroș una. Probabil se gândea că era cazată acolo. Deschise harta și-l rugă să-i arate exact unde se aflau.

— Aici, zâmbi el. Vă aflați în zona cunoscută sub numele de Barrio de Salamanca. Chiar aici. Indică un loc pe hartă:

— Suntem în Calle de Goya.

La Calle de Goya. Încântător! O stradă botezată după numele artistului. Și Museo del Prado? Unde e? Se poate ajunge pe jos?

Omul de vârstă mijlocie o privi, zâmbind mai mult.

— Tu poți. Eu ar trebui să iau un taxi.

Îi mulțumi și plecă, consultând cu atenție harta. Madridul era dispus foarte logic, nu era așa de simplu ca la New York, dar n-o să aibă nicio problemă în a se descurca.

Necazul fu că nu se duse direct la muzeu. O tăie prin El Retiro, parcul imens din inima orașului, unde era așa de mult de mers pe jos, că era o plăcere în sine.

Soarele strălucea și o mulțime de lume ieșise în



parc. Veniseră oameni care vindeau haine, bijuterii, tablouri, schițe, fasole mexicană, de toate pentru toți. Alții se plimbau în bărci pe lac, alții vorbeau în grupuri, fumau sau beau ceva pe terasele în aer liber. De asemenea, o mulțime de copii, unii jucându-se cu baloane, înghiontindu-se, fugărindu-se sau dând de mâncare la peștii din lac.

Copacii erau în floare, în toată splendoarea lor, zeci și sute. Persoane ciudate stăteau pe bănci sau pe iarbă, iar la un moment dat văzu o ghicitoare cu un glob de cristal și toate cele, care strânsese în jurul ci o mulțime de oameni. Desigur, clientului nu-i păsa că ceilalți auzeau ce-l mai aștepta în viață.

Erau așa de multe de văzut, așa multe culori, parfumuri, priveliști, sunete și acel aer incitant al... al *străinătății*. Lui Chelsea îi plăcu locul. Era un parc imens și n-avea cum să-l străbată pe tot. Se opri să se odihnească lângă o fântână, pălăvrăgi cu o bătrânică îmbrăcată complet în negru și cu o sacoșă în care nu avea decât o pătură strânsă. Cel puțin, așa credea ea. Asta înainte de a-și da seama că era o pisică murdară înfășurată în pătură. Râse, oferindu-i bătrânei bani pentru un prânz când aceasta îi ceru de-o cafea și, în cele din urmă, plecă în direcția cafenelei, dându-și seama cât de foame îi era ei însăși. De-abia mai târziu ajunse la Prado.

Își petrecu toată după-amiaza acolo. Muzeul era unul din locurile care nu se închideau pentru odihna de după masă. Chiar și așa nu avu timp destul și, când își privi ceasul și văzu că era aproape cinci, știu că trebuia să mai vină și altă dată. Operele lui Goya, Velazquez și El Greco, printre ale multora alții, cereau timp ca să fie studiate. Și Chelsea era fascinată de ele.

Luă un taxi spre casa Colchero și fu întâmpinată de Mercedes aproape înainte de a apuca să intre pe

ușa din față.

— Îmi pare rău, am... începu Chelsea să se scuze, fiind pe punctul de a explica cum se lăsase furată de priveriști, dar Mercedes își duse degetul la buze și-o conduse într-o cameră alăturată, pe dreapta. Părea înnebunită și lui Chelsea îi era greu să înțeleagă de ce.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? Am spus că-mi pare rău și...

— Tatăl tău. Mâinile lui Mercedes se mișcau repede, expresive. A zis că vrea să te vadă imediat cum vii. La fel, fratele meu. Sunt supărați pe tine, mai ales Ricardo. Mai bine i-ai cere scuze. Bolborosea în spaniolă, cu repezeală.

— Fratelui tău? De ce? Ce...

— *Te rog*, Chelsea. Trebuie s-o faci. N-ar trebui să vorbești cu Ricardo așa.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui. Răsuflând plictisită, continuă:

— Uite ce e, nu trebuie să-mi fie frică de el, doar pentru că îți e ție.

— Frică? Nu mi-e frică de el. Ca și când Mercedes n-ar și știut ce să facă cu musafira ei, privi neajutorată:

— Eu... Oh, tu nu înțelegi! Ricardo nu e un om de care să-ți fie frică, dar tu... felul în care ai vorbit cu el azi dimineață, a... n-a fost bine. Mi-a fost teamă pentru *tine*. Fratele meu e la fel de drăguț și iubitor cum a fost și tata, dar are de asemenea și firea lui. Lăsa amenințarea să plutească în aer.

Chelsea era nedumerită. Drăguț? Iubitor? Firea lui? Despre ce vorbește fata asta?

— Unde sunt? întrebă ea poruncitor. O să vadă ea însăși. Fratele tău și tata?

— Sunt în biroul lui Ricardo. Chelsea...

Dar Chelsea deja plecase. Bătu ușor la ușa biroului și intră pe nesimțite, fără să aștepte răspuns.

— Ei, ce faceți atâta caz? adresă cuvintele în cameră, fără adresă specială, înainte să aibă timp să vadă fețele celor doi. Când însă văzu expresia tatălui ei, îi pieri avântul. Era livid, nu-l mai văzuse niciodată așa. Niciodată..

— Deci te-ai întors. Îndepărtă restul de trabuc pe care-l fuma, se ridică în picioare, fața fiindu-i înroșită de mânie.

— Chelsea, scuză-te față de Ricardo imediat și fă-o cum se cuvine! Unde dracu' ai fost? Cum îndrăznești să te porți așa când ești oaspete în casa cuiva? Cine ți-a dat voie să mergi să bați străzile unui oraș necunoscut, de una singură? Ai înnebunit sau ce?

Nu-i dădu ocazia să răspundă, să se scuze, nimic. Ea stătea în picioare, tăcută, fața devenindu-i din ce în ce mai roșie. Nu-l mai văzuse niciodată așa supărat! Și toate astea pentru un nimic!

Ricardo stătea în spatele unui birou mare, acoperit în piele. În timpul tiradei lui Hal, spusese un singur cuvânt:

— Hal...

— Nu-i nimic, Ricardo. Mâna lui se ridică, ca pentru a-l liniști pe spaniol. Mă ocup eu de asta. Nu-și luase ochii de la fiică-sa și nici ea de la el, dar era perfect conștientă de prezența lui Ricardo și de umilirea ei la care el asista.

— Chelsea, nu știi ce se-ntâmplă cu tine în ultima vreme, dar nu-mi place, poți fi sigură. Toamna trecută erai o fată normală, dar nu mai pot adăuga decât că de la Crăciun te porți ca dracu'. Te îmbraci ca o vagaboandă, n-ai niciun pic de responsabilitate, și acum asta! Nu te înțeleg...

N-o înțelesese niciodată. Aici era necazul.

— Tată, am șaptesprezece ani! Sunt new yorkeză. De ce ți-ai făcut griji că m-am dus să vizitez orașul ăsta, nu înțeleg?! Dar nu de asta ești supărat, nu-i așa? Ci din cauza lui. Ești nervos că l-am supărat pe e! Arată spre Ricardo fără să-l privească, prea jenată ca să-l privească, și-n momentul acela îi urî pe amândoi cu o sălbăticie care aproape o îneca. Era gata-gata să-i dea lacrimile, dar să fie ea a naibii dacă va plânge!

— Hal... Se auzi din nou din partea lui Ricardo. Hal se întoarse către el.

— Gata, spuse. Se reîntoarse spre fiica lui, privind-o aspru:

— Cere-ți scuze. Și fă-o cum se cuvine!

Era mai mult decât putea ea suporta. Își mișcă bărbia și ochii îi deveniră periculos de strălucitori. Îi stătea pe limbă să-i zică lui tată-său să se ducă la... dar se abținu. Și-n afară de asta, n-ar fi fost bine s-o facă în fața spaniolului, știa asta. Dar nici nu se putu scuza. Nu în momentul ăla. Descoperi că nu putea vorbi deloc, nu fără să plângă și n-avea de gând s-o facă.

Rezultatul fu un impuls teribil, îngrozitor, pe când tatăl și fiica se înfruntară. Din nou, Chelsea dădu înapoi, fiind prima care privi în lături, dar tăcerea fu ruptă de Ricardo.

Se ridică în picioare.

— Hal, aș vrea să discut cu fiica ta între patru ochi. Te superi?

Asta păru să-l mulțumească pe tatăl ei enorm. Încuviință din cap, aproape zâmbind.

— Chiar te rog. Se îndreptă spre ușă. Ți-o încredințez ție și, dacă ai chef s-o iei la bătaie, fă-o, ar fi trebuit s-o bat eu însumi, de-acum câteva luni. Trânti ușa în urma lui și Chelsea se roti pe picioare să-l

înfrunte pe Ricardo, care se îndrepta spre ea.

Dumnezeule, nu voia să încerce s-o facă, nu-i așa? După expresia feței lui nu era sigură!

— Nu mă atinge!

— Taci! ajunsese lângă ea acum, dar de data asta nu va mai da înapoi. Nu din fața lui. Își puse mâinile în șolduri și-l privi sfidător, obrații arzându-i de umilire.

— Pleacă de lângă mine!

Ricardo privi în sus și oftă obosit:

— Stai jos, *niña*, și spune-mi...

Dacă nu i-ar fi prins brațul, n-ar fi reacționat așa, dar, în valul de mânie, interpretă greșit gestul lui și nici măcar nu auzi ce-i cerea să facă. Astfel, își smuci brațul stâng din strânsoarea lui și-și ridică mâna dreaptă, luptându-se cu el. El păru deopotrivă surprins și amuzat pe când, ușor, prinse încheietura mâinii ei:

— Vrei, te rog, să te liniștești...

— Dă-mi drumul! Ura cu care izbucni era mult mai mare decât aceea pe care-o resimțea în realitate pentru spaniol; era o ură care fierbea în ea de săptămâni, luni, poate chiar ani. Nimănui nu-i păsa de ea, nimeni nu-i asculta punctul de vedere asupra vreunui lucru, nici măcar asupra aceluia care cauzase necazul ăsta.

— M-am săturat să mi se tot poruncească! Sunt un om liber și fac cu mine ce-mi place!

— N-am nimic împotriva. Răspunsul lui Ricardo era calm, dar acum ea era cea care nu asculta. Încă îi mai ținea încheietura mâinii, dar făcu greșeala de a slăbi strânsoarea.

— Am zis să-mi dai drumul! Țipă la el și-n același timp își smuci mâna... și de data asta reuși să-l pălmuiască.

Se produse ceva dramatic pe chipul lui, ochii îi deveniră brusc mai întunecați pe când privea în jos,

spre ea. Mersese prea departe, mult prea departe și știa și ea asta. Simți cum îi pierе sângele din obraji, își auzi chiar și pulsul în tăcerea care se lăsa între ei.

Dacă și-ar fi putut privi propriul chip, dacă ar fi putut vedea groaza din ochii ei, ar fi înțeles de ce Ricardo reuși să-și tină firea. Și reuși într-adevăr. Pur și simplu o ridică în brațe, pe deasupra podelei și o depuse în fotoliul de piele care stătea în fata biroului lui... ca și cum nu era altceva decât o păpușă mai mare.

Uimită de gestul lui, de forța lui, simți sângele revenindu-i în obraji și privi neajutorată spre covor, de-abia putând să mai respire.

Niciunul din ei nu se mișcă, și niciunul nu vorbește. După câteva momente, Ricardo își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor și se-ndreaptă spre fereastră, întorcându-se cu spatele la ea. Când auzi spus încet „Rămâi unde ești, Chelsea!” rămase. N-avea nicio ieșire. Ar fi putut la fel de bine răbda și restul umilirii. Pe diagonală, ar fi fost cel mai scurt drum pentru a ieși din cameră.

Minute bune trecură, timp în care ea se pregăti pentru un nou atac verbal. De la distanță ar fi fost în stare să-l privească, dar el era deocamdată tot întors cu spatele, se uita pe fereastră, nemișcat, stând liniștit, relaxat, sprijinindu-se cu un umăr de perete.

După alte câteva minute scurse în tăcere, simți și ea cum începea să se destindă puțin, liniștindu-se. Ar fi în stare acum să-i facă față.

Dar nu se-ntâmpla nimic, nu se spunea nimic...

El se întoarse totuși o dată privind-o și ea se uită la el curioasă, fiindu-i greu să înțeleagă această tăcere. Se întoarse cu spatele la geam.

Ricardo o lăsa în pace. Pătimise destul. Nu știa sigur cum avea să se descurce cu asta, dar cu

siguranță n-o va face în felul în care-a făcut-o Hal. Hal Prescott putea fi un om nemaipomenit de deștept în ceea ce privea finanțele, dar el nu-și folosea mintea când trebuia să se descurce cu fiica lui. Ea era așa de nesigură, putea citi asta pe fruntea ei. Era înspăimântată, și nu numai acum, în general. Era asta în ochii ei aproape tot timpul. Era atât de tânără și dezorientată. Se trezi gândind la propriul lui tată cu recunoștință. Și nu pentru că descoperise asta de-abia acum.

Când fu sigur că ea avusese timp să se calmeze, când știu că o putea scuti de umilința lacrimilor, când știu ce tactica să adopte, îi spuse:

— Poți pleca, Chelsea.

Vorbise în spaniolă și ea gândi că înțelesese greșit sau că nu auzise bine... și totuși știa că nu e așa...

— Poftim?

— Poți pleca. Cina e la opt jumătate. Unchii mei și mătușile mele vor veni și ei. De asemenea, unii din verii mei. Sunt oameni cumsecade, toți.

— A... Era năucită, complet năucită. Eu...

— Da? Apoi se întoarse, cu un zâmbet pe față, ca și cum ea tocmai îl întrebase dacă nu voia s-audă un banc.

Suspiciunea era întipărită pe întreg chipul ei.

— Ce s-a-ntâmpat? vorbea blând, ca și cum n-ar fi înțeles.

— Ă... nimic. Se lăasă moale în fotoliu. Câteva secunde, nu zise nimic. Apoi, încurcată:

— Voiam să... nu mă așteptam să... Credeam că sunteți supărat pe mine?

— Cum de vorbești așa de bine spaniola?

Aproape că avea limba legată. Nu-l putea înțelege deloc. Chiar deloc.

— Spaniola...? Când el încuviință din cap, îi spuse:

— Se spune... se spune c-am talent pentru limbile străine.

— E mai mult decât atât. N-ai învățat spaniolă numai din cărți. Și din nou zâmbi. La fel și ea, zâmbi pur și simplu pentru că nu se putea abține.

— O.K. Spun totul. Prietena mea cea mai bună de la școală e latino-americană. Tatăl ei lucrează în Anglia și ea învață la școala noastră de doi ani. E din Venezuela, mai precis.

— Adevărat? Ricardo își dădu imediat seama de diferențele de accent, de înțelesurile deosebite ale unor cuvinte folosite în America latină față de Spania.

Chelsea se trezi discutând lejer cu el, povestindu-i despre profesoara ei de spaniolă, sora Teresa și despre cum n-a putut ea fi dezorientată de diferențele dintre lecțiile de spaniolă și „lecțiile” extrașcolare predate de Carmen Romero, cu alte cuvinte, de flecăreala lui Carmen.

— E foarte interesant, știți? Carmen vorbește cu mine în spaniolă mai tot timpul, dar Sora Teresa mă corectează dacă mă abat de la accentul castillian.

— Accentul tău e foarte bun.

— Mulțumesc. La fel și al dumneavoastră.

Privi încurcat:

— Cel englez?

— Nu, accentul spaniol. Cel englez e *groaznic!*

— Mulțumesc.

Doar când deveni conștientă de faptul că glumea cu el, deveni sobră.

— Ă... îmi pare rău de ce s-a-ntâmplat azi, Ricardo. Adevărul e că m-am lăsat purtată de val.

Tăcu pentru un moment, fiind acum serios, dar Chelsea descoperi că fu în stare să suporte critica lui



atunci când aceasta veni:

— Ne-ai îngrijorat pe toți. Dona Teodora, bunica mea, de-abia aștepta să te-ntâlnească la prânz. A fost necugetat din partea ta să nu spui nimănui unde pleci și când te întorci.

— Da, cred că... așa e. Îmi cer scuze.

— *Muy bien*. Și unde-ai fost azi? A fost interesant?

Se lansa în descrieri entuziaste ale parcului El Retiro și ale muzeului Prado, Ricardo ascultând-o cu atenție.

— Chelsea... Făcu o pauză, meditănd asupra numelui ei, iar ea zâmbi în sine, întrebându-se dacă avea să se intereseze despre acel lucru despre care mai fusese întrebată de o sută de ori. Așa era.

— Chelsea? Nu e ăsta numele unui cartier din Londra? Te-ai născut acolo?

— Nu. M-am născut în Londra, dar nu în Chelsea.

— Totuși, mai devreme ai vorbit despre tine ca fiind new york-eză. Așa te consideri?

— Ă... nu chiar. Aceasta e problema. Nu se „considera” nimic în special. Am fost adusă în New York la scurt timp după ce m-am născut și mi-am petrecut acolo șapte ani, dar am studiat mai ales în Anglia. Nu... nu sunt prea sigură care e locul meu de baștină.

— Spune-mi, unde-ai mai fost în lume? în afară de New York. Și Anglia, bine-nțeles.

— În Franța. O dată, pentru doar două săptămâni. O excursie cu școala. El o privea așteptând, iar ea ridică din umeri.

— Atât. Nicăieri altundeva.

Păru surprins.

— Dar vacantele cu părinții tăi?

— Când tata are timp, mergem la casa lui din California. Are o casă pe plaja din Carmel.

— Și mama ta?

— Ea n-are niciodată timp să mă ia în vacante.

Ricardo vru ca ideea să continue, dar nu insistă. Prin ea însăși, fraza dinainte îi spusese oricum foarte mult. În schimb, trecu la subiectul care-o interesa pe ea cel mai mult.

— Și unde anume ai vrea să mergi? Ce țări ai mai vrea să vezi?

— Pe toate.

Răspunsul ei păru atât de serios, încât el nu se putu abține să nu zâmbescă.

— Ți-ar lua foarte mult timp, *niña*.

Acum n-o mai supără faptul că-i spusese fetiță. Poate c-așa o vedea. Ca pe sora lui.

— Ricardo, pot să te-ntreb... câți ani ai?

— O, sunt destul de bătrân. Douăzeci și nouă.

Își întoarse capul într-o parte.

— Credeam că ești mai bătrân.

— Din nou, mulțumesc!

— Iartă-mă, n-am vrut să... începu să chicotească când văzu zâmbetul de pe fața lui. Tu ai călătorit mult?

— Destul de mult. Și munca mea mă duce cam peste tot.

— Da?

— Crezi că stau toată ziua la birou? Acum râdea din toată inima. Se gândi că Ricardo arăta mai tânăr când râdea. Las asta în seama unchilor mei. Nu, eu sunt cel care aleargă să contracteze afaceri. Chiar te interesează ce fac?

— Nu, zise ea fără să se gândească.

Urmă un râs zgomotos, la fel ca acela pe care-l auzise când îl întâlnise prima oară, la aeroport, când

tatăl ei îl prezentase spunându-i numele complet, impresionant.

Chelsea îl privi atentă, înveselită de veselie lui. Nu era chiar așa rău, până la urmă, își revizui ea ușor părerea despre el. Cel puțin avea simțul umorului, chiar dacă râsul lui era în legătură cu ea.

— Ești sinceră, micuț, trebuie să recunosc. Avea și caracter. Putea vedea în ea trăsăturile unei femei foarte interesante. Dar deocamdată era doar o adolescentă drăgălașă, slăbuță, care era singură și avea foarte multă nevoie de puțină înțelegere. Iar Hal era aproape la fel de dezorientat ca și ea. Evident, nu era loc pe pământ pentru o adolescentă răzvrătită sau cam așa ceva. Îl depășea problema asta.

— Ți-ar plăcea să mai vezi orașul și mâine, Chelsea? Cu Mercedes, adăugă el apăsător.

— Foarte mult.

— Atunci mă voi ocupa de asta. Voi face câteva sugestii și voi avea grijă să faceți un tur interesant.

Chelsea se întoarse în camera ei, unde-o găsi pe Mercedes așteptând-o. Stătea pe un scaun lângă fereastră, privind încordată.

— Sper că nu te superi că te-am așteptat aici, spuse scuzându-se, gesticulând larg. Credeam că... Ești bine?

Zâmbind, Chelsea îi spuse să vorbească în engleză, ar fi un exercițiu bun pentru ea.

— Bine-nțeles că sunt bine.

— Dar, Ricardo... era foarte supărat pe tine?

— Dacă era, n-a arătat-o. N-am văzut nimic din temperamentul de care vorbeai. Și nici nu-și putea imagina că tatăl lui Ricardo avusese un astfel de temperament. Nu vedea nicio asemănare cât de mică între Ricardo și Ramón Colchero. Ricardo era foarte deosebit de omul mucalit, jovial pe care și-l amintea.

Dar totuși, Ricardo nu se mai potrivea cu imaginea pe care și-o făcuse despre el până acum o oră. Descoperi că nu-l mai antipatiza, deși era încă greu de înțeles...

— Fratele tău e o persoană ciudată, rosti ea.

Gura lui Mercedes se deschise să protesteze, dar nu avu ocazia.

— Puteai să-mi fi spus că se dă o petrecere diseară, continuă Chelsea, n-am nimic de îmbrăcat. În afară de blugi, adică.

Mercedes privi iar dezorientată, aproape necrezând-o.

— Nu ți-ai luat rochii cu tine?

— Nțt. Niciuna.

— Dar... Măinile ei se mișcară încercând să fie expresive, dar din nefericire nu reuși să se facă înțeleasă.

— Vino în cameră la mine. Îți găsesc o mulțime de lucruri care să ti se potrivească. Ar trebui...

Chelsea puse o mână pe umărul ei.

— Stai puțin. Mă îmbrac frumos diseară pentru că așa *vreau*, nu pentru că așa *ar trebui*. Înțelegi?

— Nu, veni simplu răspunsul.

### Capitolul 3

— Înțelegi?

— Nu.

În ziua următoare, la unsprezece și jumătate, cele două fete se uitară una la alta și, pentru că părea că nu mai putea face nimic în legătură cu situația asta, începură să râdă.

Erau într-un magazin numit Galerías Preciados în La Calle de Serrano... un fel de stradă Bond a Madridului. În ultimele două ore Chelsea fusese târâtă dintr-un magazin scump în altul, în mod repetat respingând sugestiile lui Mercedes în ceea ce privea hainele pe care să le probeze. Ideile lor despre ceea ce i se potrivea lui Chelsea erau cel puțin divergente. Totuși, reușise să umple o sacoșă, dovedind astfel eforturile ei, sacoșă ce conținea inclusiv o haină lungă.

Problema celor două fete era acum mașina condusă de șofer, care le urmărise toată dimineața, mașina casei Colchero. Mercedes se dădu în cele din urmă bătută:

— Ei bine, spune-mi, cum vrei să-ți arăt orașul dacă renunțăm la șofer?

— Pe jos.

— Pe jos? Și câte mile poți tu să străbați pe jos într-o după-amiază?

— Bine, bine. Mă dau bătută. Chelsea nu se distra. Nu-i plăcea să meargă la cumpărături, nu-i plăcea să fie supravegheată de un șofer și nici să meargă toată după-amiaza, nu asta era concepția ei despre explorare.

— Atunci, putem folosi metroul.

— *Metroul?*

Chelsea clipi surprinsă.

— De ce nu? Am aici o hartă și pot să...

— Râzi de mine, Chelsea? Mercedes o privea din nou uimită. Știu ce-ar fi zis tata despre o idee ca asta. Cât despre bunicul... ar fi spus el chiar cuvântul potrivit!

— Ce? *De ce?* De ce trebuie să...? Dar privirea de pe fața celeilalte o opri. Deodată, înțelese. Nu se făcea. Pur și simplu nu se făcea ca cineva ca Mercedes să meargă cu metroul.

Chelsea o compătimi în acea clipă, dându-și seama că noua ei cunoștință dusesse o viață chiar cu mai multe restricții decât ea. Mai rău, Mercedes părea a nu avea nici dorința... în sfârșit, n-avea simțul *aventurii*.

Chelsea oftă, resemnându-se.

— Poate c-ai dreptate. Poate c-ar fi mai convenabil să mergem cu mașina.

Se întorseseră în seara aceea acasă deja de o oră, când o servitoare bătu la ușa lui Chelsea și o informă că seșor Colchero dorea s-o vadă, în biroul lui. Se duse imediat, întrebându-se cu ce-a mai greșit de data asta. Îl întrebă de îndată ce intră.

— Cu nimic... din câte știu eu... Ricardo stătea la biroul lui. Nu zâmbea... dar ochii lui zâmbeau veseli.

Chelsea se așeză, ușurată.

— Presupun că Mercedes ți-a raportat deja cum a decurs ieșirea noastră în oraș?

— Nu. Mă gândeam să te întreb pe tine.

Așa să fie, gândi ea, aruncându-se într-o descriere detaliată a tot ceea ce făcuseră... și zise:

— Ei bine, am mers la cumpărături și păreriile noastre au fost diferite în legătură cu tot ce-am probat. Apoi am mâncat la prânz și n-am căzut de acord dacă să fie un prânz în regulă sau doar o gustare. Apoi, eu am vrut să scăpăm de șofer și să ne plimbăm prin oraș sau să luăm metrour, iar Mercedes părea să creadă că mi-am ieșit din minți. Vrei să-mi spui și mie de ce sora ta n-are voie să se folosească de transportul în comun? N-o înțeleg, și nici pe tine, nu mai mult decât mă înțelegeți voi pe mine.

Ricardo o cântări în tăcere, fața rămânându-i impasibilă.

— Te înțeleg foarte bine, nișna. Mai bine decât crezi. Tu și sora mea sunteți pur și simplu personalități

diferite, aparținând unor popoare diferite, cu... istorii diferite. Era să spună „cu obiceiuri de familie diferite”, dar se răzgândi. Acest copil n-avusese o viață de familie.

— Mercedes e o snoabă, zise Chelsea simplu. Dar nu mă înțelegeți greșit, adăugă ea repede, nu o antipatizez. Cel puțin am învățat să râdem de diferențele dintre noi.

— Asta-i bine. Ricardo trebui să-și reprime un zâmbet. Ce afirmații categorice făcea!

— Chelsea, sora mea a fost înconjurată de familie toată viața, de părinții ei, când trăiau, de frații, unchii, mătușile, verișorii ei. Țsta e modul de viață spaniol, deși lucrurile încep să se schimbe. Dar schimbările survin încet. Desigur, bunica ei n-ar fi niciodată de acord ca ea - și cu tine - să hoinărești prin Madrid luând metroul. Amândouă sunteți foarte tinere și naive și drăguțe și toate astea vă fac vulnerabile. Țsta e un oraș mare și există în el unele cartiere în care două fete tinere pur și simplu n-ar fi în siguranță dacă s-ar plimba prin ele. Mai ales fete bogate, ale căror nume de familie sunt cunoscute în toată Spania. Mă urmărești?

— Vrei să spui că s-ar putea să fie răpite sau altceva?

Sprâncenele lui se ridicară ușor:

— Sau altceva.

— Asta-i un preț groaznic pentru simplu fapt că ești bogat! Nu știam. Eu nu sunt bogată. Vreau să spun că familia mea nu-i bogată în felul în care-i a voastră. Și nici nu era drăguță, după părerea ei.

— Preț? Despre ce preț vorbești?

— Lipsa de libertate, desigur!

— Dar sora mea are toată libertatea pe care o dorește!

— N-o are! Nici nu îndrăznește măcar...

— Libertatea pe care *ea și-o dorește*. Cum spuneam, tu și Mercedes sunteți personalități diferite. Deci, ia spune-mi ce-ați văzut azi după-amiază?

Chelsea tăcu un moment gândindu-se. Avea dreptate el, în cele din urmă. Mercedes n-ar fi vrut, de fapt, să meargă cu metroul. Nu vrusese să experimenteze ceva nou. Totuși, în timp ce concepția despre viață a lui Mercedes, atitudinea ei față de aceasta erau diferite de ale ei, Chelsea o invidia în ascuns pentru unele lucruri pe care le avea... ca de pildă familia ei grijulie și afectuoasă.

— Mmm? A, ce-am văzut? Palatul Regal, La Plaza de España, muzeul figurilor de ceară și, în sfârșit, știi tu, doar tu ai stabilit ruta. Și bineînțeles, toate cele pentru turiști, adăugă ea cu dușmănie.

Ricardo Colchero se aplecă înainte, odihnindu-și bărbia în mâini, în timp ce o cântărea din priviri.

— Și toate cele pentru turiști, cum zici tu, nu ți-au plăcut, nu te-au distrat?

— Ei, ba da. Dar ce voiam eu cu-adevărat să văd... își corectă cu aprindere cuvintele. Ceea ce voiam eu într-adevăr să văd sunt *punctele tari* ale Madridului. Așteptă, apoi, un hohot de râs, o privire care să arate nedumerire. Totuși, dacă Ricardo i-ar fi cerut să specifice ce anume voia să spună, n-ar fi făcut-o. Dar înainte să mai fi spus ceva, ușa se deschise și tatăl lui Chelsea intră în cameră..

Ochii lui se îndreptară direct spre fiica lui și apoi spre spaniol.

— A făcut ceva?

— Absolut nimic, Hal. Ricardo se ridică și se așează pe marginea biroului. Chelsea tocmai îmi povestea ce zi plină de succes a avut. Privi în jos, spre ea, surprinse uimirea ei și-i făcu repede, conspirativ,



cu ochiul, fără să fie văzut de tatăl ei.

Fu însă și mai nedumerită de ceea ce urmă.

— De vreme ce nu voi lua parte la întâlnirea ta de mâine, mă gândeam dac-aș putea s-o iau pe fiica ta la o plimbare? Sora mea se duce la o nuntă în oraș și astfel Chelsea ar rămâne singură.

Hal fu nedumerit și el:

— Desigur, dar nu vreau să fie pentru tine o pacoste. Nu e nevoie s-o distrezi!

— Dimpotrivă, răspunse spaniolul plin de veselie. Ea mă va distra pe mine. Se întoarse către fetița de șaptesprezece ani care amuțise, adăugând:

— Nu-i așa, *niña*?

\*

\* \*

— Mă simt ca și cum aș fi mers kilometri întregi! Ricardo zâmbi:

— Ai mers. *Am mers.*

Era șapte seara când se întoarseră din plimbarea lor, a doua zi. Fusesse o zi fascinantă, de neuitat pentru Chelsea, o zi plină de strălucirea soarelui, de râs, de distracție și... și o *minunată* companie! Dacă-l distrase pe Ricardo nu știa, dar cu siguranță se distrase ea când îi fuseseră arătate *punctele tari* ale Madridului!

— Mulțumesc pentru ziua de azi, Ricardo. A fost minunată.

Era a treia oară când zicea asta și Ricardo privi spre fața ei palidă, pistruiată, încadrată de bucle de culoarea castanei. Îi căută ochii limpezi, verzi, larg deschiși care pentru moment nu conțineau nicio grijă, nicio teamă și zâmbi:

— Mă bucur mult că te-ai distrat, *niña*. Cât

despre mine, eu cu siguranță m-am distrat.

Îl privi în sus, de la înălțimea ei. Era ceva în ochii lui ce nu mai observase până atunci, o lumină pe care n-o putea descifra. Cât ar fi vrut să poată! Într-adevăr se distrase sau se plictisise? Era complezență... tristețe, ceea ce detectă ea sau pur și simplu oboseală? Fusesse o zi lungă...

Nu se opri să cântărească ce voia să facă. Rareori se oprea pentru asta. Pur și simplu făcu ceea ce simți că voia să facă, ridicându-și mâinile să le înlănțuie în jurul gâtului lui, pentru a-i depune un sărut pe obraz. Sprâncenele lui se ridicară a surpriză, dar fața-i nu părea amuzată.

Totuși, urmă un moment ciudat pentru ea. Pe când îl sărută și brațele ei îi înlănțuiau obraznic gâtul, sânii ei mici, tari, lipindu-se de pieptul lui solid, înainte ca ea să se retragă, mâinile lui Ricardo prinseseră mijlocul ei, el fiind acela care-o îndepărtă ușor de lângă el.

Acum privirea din ochii lui era hotărât ciudată. Zisese ceva cum c-ar trebui să se schimbe pentru cină și Chelsea se îndreptă repede în spre scări, mormăind c-ar vrea să-și facă un duș. Obrajii îi erau aprinși pe când fugea în camera ei, sperând din tot sufletul să nu-l fi stânjenit prea tare sărutându-l.

Ce-ar putea îmbrăca pentru cină? se întrebă câteva momente mai târziu, în timp ce, în altă cameră, Ricardo Colchero se întreba de ce se simțea brusc așa încordat. Ajunse la concluzia că se plimbase prea mult și vorbise prea mult pentru o singură zi.

Se îndreptă spre baie, dezbrăcându-se de haine, zâmbind larg când își amintea întrebările lui Chelsea. Întrebuse așa de multe! Și când asculta, asculta avidă. Când își spunea părerea, o făcea cu pasiune. Ah, ce tânără era, tânără chiar și pentru anii ei! Dar era

reconfortantă în căutările ei, în întrebările ei, informația și experiența ei. Rapid, se gândi ce păcat că nu era mai mare un pic, să-i poată arăta ce interesant era Madridul noaptea.

Mercedes rezolvă problema ținutei lui Chelsea. Se întorsese acasă la opt; la timp pentru cină. Într-o ușoară stare de agitație, bătu la ușa camerei lui Chelsea și schimbară repede câteva impresii despre cum își petrecuseră fiecare ziua.

Chelsea nu era interesată de descrierea amănunțită a rochiei miresei, o fostă prietenă din școală a lui Mercedes, dar ascultă până simți că nu mai suportă:

— Te rog! Nu-mi spune ce culoare aveau ciorapii și ce fel de pantofi purta! Descrierea făcută de tine numai rochiei ți-a luat patru minute!

Mercedes oftă cu zgomot, exasperată, ceea ce reprezenta ceva venind din partea ei. În mod obișnuit, n-ar fi fost așa nepoliticoasă cu cineva, ar fi dovedit mai mult autocontrol. Dar cu fata asta, ei bine, de vreme ce vor merge probabil la aceeași școală, ar putea învăța să fie sinceră.

— Chelsea, ești *exasperantă*!

— Lasă asta. Spune-mi ce-ați mâncat la nunta asta măreață? Adică, spune-mi ceva *interesant*!

— Nu-ți pune rochia asta. Nu ți se potrivește. Ți-am spus să n-o cumperi. Dungile alea verticale te fac să arăți și mai slabă. Nu îți dai seama? Ar cam trebui!

Privindu-se în oglindă, Chelsea se gândi că arăta foarte bine în rochia simplă, alb cu negru.

— Dar am avut o zi *grasă* azi, așa că e-n regulă.

— Grasă? Ce tot spui? Spaniola își clătină capul neajutorată. E groaznică. Scoate-o. O să-ți găsesc ceva de-al meu. Din nou, adăugă ea apăsător.

Cu un zâmbet brusc, Chelsea o privi cu alți ochi.

— Știi ce? Cred că ai dreptate. Dar ești cam autoritară astă-seară, nu crezi?

— Am hotărât că-i singura soluție cu tine. Ești prea... prea de tot, Chelsea! N-ai simțul toaletelor, ești prea slabă, prea palidă, prea încăpățânată și prea... n-ar fi găsit niciodată cuvântul dacă ar fi vorbit în engleză, așa că spuse în limba ei maternă:

— ... zăpăcită, încheie ea.

Tăcută, neștiind dacă să protesteze sau să izbucnească în râs, Chelsea zise:

— Da? Asta-i tot? Ei bine, și tu îmi plăci. Destul de curios, începea s-o placă. Începuse s-o placă pe Mercedes la fel de mult cum îi plăcea și fratele ei. Chiar începea să vrea ca ei să fi fost frații ei, întotdeauna își dorise un frate sau o soră sau, și mai bine, și una și alta.

Deci, când Mercedes făcu imitația, în dimineața următoare, Chelsea era foarte dornică s-o accepte. Fetele se treziră devreme și stăteau lângă fântână, în curte, singure, când Mercedes o invită pe Chelsea să rămână în Spania:

— Chiar trebuie să pleci mâine? Familia noastră are o casă în Guadalajara. O folosim adesea ca reședință de vacanță. De fapt, avem câteva case în diferite părți ale țării, dar cea din Guadalajara e preferata mea. Îi aparține lui Ricardo, de fapt, și e pe niște dealuri, lângă un lac și... în sfârșit, mă gândeam dacă ți-ar plăcea să vii să stai cu noi? Plecăm marți să petrecem acolo Paștele. Spune da, Chelsea!

Foarte mișcată, Chelsea se gândi. Știa că tatăl ei n-ar avea nimic împotrivă; n-ar duce dorul prezenței ei în vacanța pe care o plănuiseră. De fapt, probabil nici nu s-ar ține de cuvânt și-ar sta în New York să lucreze.

— Și... cine anume mai merge?

— Unchiul meu cel mai tânăr și mătușa, pe care i-ai întâlnit alaltăieri seară, precum și fiul lor; deci trei. Unchiul Augusto, care-i mai în vârstă și e văduv. S-a retras de la bancă. Apoi eu, bunica, Ricardo și prietena lui, Joelle, care-i o persoană încântătoare. O să-ți placă. E franțuzoaică, de fapt, dar locuiește în Madrid. De ce ești mirată?

— Trebuie să fie o casă mare, râse Chelsea.

— Este. Cealaltă fată păru să accepte asta ca de la sine, așa cum accepta de la sine ideea de a fi înconjurată de familia ei, în timpul vacanței.

— Mă lași să mă gândesc? Îți sunt foarte recunoscătoare, adăugă ea repede, sinceră, și într-adevăr mi-ar plăcea să vin, dar... Se gândea la hotărârea ei, la discuția cu tatăl ei, pe care nu avusese ocazia încă s-o poarte. O să-ți dau răspunsul la prânz, bine? Încă ceva, l-ai întrebat pe Ricardo? Nu l-ar deranja?

— A fost de acord, o asigură Mercedes. Desigur, l-am întrebat mai întâi. O consideră o idee minunată.

Era. Dar Hal Prescott se opuse.

Când Chelsea vorbi cu el în particular despre asta, spuse nu. Ca o ironie, el era cel care voia să vorbească cu ea. Asta spusese, că voia să petreacă un timp împreună, să poată avea o discuție serioasă cu ea.

Dacă n-ar fi fost așa mirată, Chelsea și-ar fi susținut punctul de vedere. Cum stăteau însă lucrurile, nu încăpea discuție. Hal îi oferea ocazia pe care ea o așteptase și, în cele din urmă, nu putea să nu recunoască faptul că-i făcea plăcere să afle că tatăl ei îi dorea compania.

Plecară spre Statele Unite a doua zi.

## Capitolul 4

— Sutienu l ăsta mă strânge, e prea mic.

Mercedes nu comentă. Citea o scrisoare de la Ricardo, întinsă pe pat în camera pe care ea și Chelsea o împărțeau în L'Ecole du Vilier, unde a bsolveau și care era la vreo douăzeci de kilometri la nord-vest de Lucerne, în Elveția.

— Cum arăt în pulovărul ăsta, fără sutienu? Mercedes, vrei să te uiți? Ei, Merc'!

Veni un răspuns de data asta, deși Mercedes nu-și luă ochii din scrisoare.

— Nu-mi spune așa. De câte ori vrei să-ți zic?

Chelsea se uită din nou în oglindă. Era sfârșitul lui noiembrie și se părea că se îngrășase ușor din vară. Chiar și în cele două luni și jumătate de când era în școala asta nenorocită, putea vedea diferențele pe figura ei.

Și nu era prea sigură că era mulțumită de ele. Nu era corect ca dintr-o dată să înceapă să-și schimbe formele; se gândi că era prea mare ca să se mai întâmple una ca asta. Desigur că la vârsta de optsprezece ani jumate cât avea, va înceta treaba asta. N-o deranja faptul că era acum cu vreo patru centimetri mai înaltă decât fusese la șaisprezece ani, dar îngrășarea era cam scăpată de sub control. Faptul că se dezvoltă încet era una, că se îngrășa era alta.

Se întoarse din nou către Mercedes, dorind să-i audă opinia.

— Pot să merg așa sau sunt prea... știi tu, prea grasă?

Mercedes în sfârșit își luă ochii din scrisoare,

trăsăturile ei frumoase schimonosindu-se un pic din cauza încruntării:

— Ricardo s-a despărțit de Joelle! Aruncă scrisoarea pe măsuța de toaletă de lângă patul ei, mâinile mișcându-i-se expresiv pe când își exprima în mod clar dezamăgirea.

— Se cunosc de doi ani și acum, dintr-o dată, totul s-a terminat. Își dădu pe spate părul ei lung, negru.

— Joelle tocmai a plecat înapoi în Franța, să trăiască acolo, îmi scrie el, deci asta înseamnă sfârșitul relației lor. Bine-nțeles, el zice că ăsta nu e sfârșitul *prieteniei* lor, dar totuși...

— Dar totuși? Chelsea nu era impresionată de știre, nu înțelegea de ce Mercedes făcea atâta caz. Ce?

Ochii căprui, blânzi ai prietenei ci priviră acum îngrijorați.

— E evident că ăsta-i sfârșitul iubirii lor, asta e.

— Și?

— Și? Și mă gândeam... speram ca el să se însoare cu ea. Asta e!

— Of, Merc'! Chelsea se aruncă pe patul ei. Iar începi cu ale tale! Căsătoria nu e alfa și omega în viața unui om. Mai sunt și alte lucruri, mii! Și Chelsea de-abia aștepta să ajungă să le facă. Dar, pentru moment, era prizonieră... sau aproape. Număra fiecare zi, așteptând vacanța de Crăciun, pe care urma s-o petreacă la Madrid cu Mercedes și familia ei. Mai mult, aștepta ziua în care se va elibera, așa gândea ea. Ziua când va părăsi acest loc, ziua când va fi liberă. Eliberată de reguli, de dependență de părinți, de simțul obligației pe care atât mama cât și tatăl ci reușiseră să i-l inoculeze în timpul vacanțelor de vară și primăvară.

O, da, în felul lor diferit, reușiseră încă o dată s-o manipuleze. Tatăl ei fusese în imposibilitatea de a se

deplasa, Paștele trecut, iar timpul pe care l-a petrecut cu mama ei în timpul verii fusese groaznic. Nu se certaseră, nu și de data asta; nu chiar. Maureen Prescott era la fel de hotărâtă ca și Hal în ceea ce privea absolvirea școlii de către fiica lor, așa că Chelsea se resemnase. Dar avusese loc un schimb înfierbântat de replici între ea și mama ei, în cursul căruia Chelsea aflase ceva, o mică informație, care nu-i dăduse niciodată, dar niciodată prin cap. Îi scăpase mamei ei neintenționat și... și nu voia să se gândească la ea acum, nu acum. Durea prea tare.

Reveni în prezent și râse de felul în care Mercedes o privea.

— Hai să nu intrăm în discuția asta. Doar am stabilit că avem păreri diferite despre subiectul ăsta, nu-i așa?

În ceea ce privea problema căsătoriei, a copiilor și a obligațiilor casnice, stabiliseră că aveau păreri diferite. Dar acum, înțelegeau fiecare punctul de vedere al celeilalte și îl dezaprobau din toată inima. Dar, ciudat, chiar și asta contribuise la legătura dintre ele, la prietenia care devenise din ce în ce mai strânsă.

— Numai că îmi fac griji pentru Ricardo. Mercedes ridică o a doua scrisoare care venise în dimineața aceea și Chelsea zâmbi în sinea ei văzând-o pe prietena ei strângând la piept, fără să-și dea seama, plicul. Scrisoarea trebuia să fie de la viitorul ei logodnic. Și nu voia să o deschidă acum, Chelsea știa asta. De câte ori venea vreo scrisoare de la Emilio, Mercedes se ducea în baie și se închidea acolo. Făcea asta nu doar din rațiuni de intimitate, dar și ca să scape de posibilele șicanări la care ar fi fost supusă.

Biata Merc'! în unele privințe era așa inocentă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea blând.

— Când mă voi căsători, explică Mercedes



răbdătoare, voi pleca să locuiesc la familia lui Emilio, în Valencia.

— Dă-mi voie să-ți amintesc că încă nici nu ești logodită. Și, oricum, ce-are asta de-a face cu grijile pentru Ricardo?

— Ei bine, el va rămâne, bine-nțeleș, singur!

— Poftim?

— Ai auzit. Adică, cine-o să aibă grijă de gospodărie? De vreme ce eu n-o să mai stau cu el?

Cu un plescăit din limbă, Chelsea întrebă ceva ce oricine ar fi întrebat, în mod evident:

— Acum cine are grijă de gospodărie, când tu nu ești acolo?

— Bunica mea și menajera.

— Păi vezi?!

Mercedes nu se dădu bătută:

— Și în afară de asta, continuă ea, Ricardo va împlini treizeci de ani pe zece decembrie.

— Și ce legătură are asta?

— Era cazul să se fi căsătorit, să fi început să întemeieze o familie. Spusese cuvintele astea înainte să fi avut timp să le cântărească. Cele două fete se priviră și începură să râdă.

— Îmi pare rău. Mercedes ridică din umeri în timp ce încetă din râs:

— M-a luat gura pe dinainte.

Reveniră la subiectul tabu și Chelsea se uita disperată la tavan:

— Bine, bine, Ricardo avansează în vârstă, poți fi sigură de asta. Dar poate că nu vrea să se însoare, poate că nu vrea copii. Chelsea gândea despre Ricardo ca despre prietenul ei. Gândurile ei pentru el nu erau decât amabile, și, în felul ei, îi lua apărarea acum.

— Ești caraghioasă. Lui Ricardo îi plac copiii...

— Da, dar poate-i plac copiii altora.

— Of, Chelsea! Adică... în sfârșit, voiam să spun că va avea nevoie să fie cu cineva. Și când celălalt frate al meu termină universitatea... amândoi, și Ricardo și Vicente vor avea nevoie de cineva să aibă grijă de ei și să se ocupe cum trebuie de gospodărie.

Chelsea fluieră ușor. Era felul ei de a o preveni pe Mercedes că răbdarea îi era pe sfârșite. De asemenea, era ceva care-o supăra pe directoarea școlii du Vilier dacă se întâmpla să fie prin preajmă. *Madame* nu era de acord ca domnișoarele din școala ei să fluiera, pentru nimic în lume. Ca să zicem așa, *Madame du Vilier* era un junghi în coastă.

Mercedes însă continua:

— Știi, Ricardo primește o mulțime de lume, are relații sociale și de afaceri, în legătură cu banca și propria lui companie, și toate cunoștințele lui, încât mă întreb...

— Nu te mai întreba, fată dragă, zise Chelsea proptindu-și picioarele în podea și privind-o triumfătoare. În casa aceea minunată a voastră aveți un personal de... câte persoane?

Mercedes privi încurcată, dar răspunse destul de repede:

— Cinci, și cu bucătăreasa, șase, dacă-l socotim și pe șofer.

— O, bine-nțeles că-l socotim și pe șofer, veni răspunsul obraznic. Vreau să spun că face și el ceva, în sensul că are grijă de un om în vârstă de treizeci de ani, care e mai mult decât capabil să aibă singur grijă de sine! Sau n-ai observat asta în legătură cu Ricardo? Ricardo se descurcă, se întâmplă să știi asta, chiar dacă n-o știi și tu.

— Bine-nțeles c-o știu. Dar nu asta am vrut să spun, nu e același lucru atunci când...

— Pentru Dumnezeu, Mercedes! Menajera

voastră e destul de bună, nu-i așa?

— Foarte.

— Bun. Atunci încetează. Ricardo are o menajeră competentă, deci ce nevoie mai are de nevastă? În afară de asta, cu siguranță ar fi unul și același lucru. Numai că menajera e ceva mai pricepută. Probabil o știe și el, și de aceea nu i se frânge inima după Joelle.

— De unde știi asta?

— Nu știu. Doar presupun. Ea pur și simplu se mută din Spania în Franța și ăsta nu-i un lucru care să-l oprească pe Ricardo dacă el s-a hotărât s-o urmeze.

Mercedes dădu ușor din cap, gânditoare.

— Ai dreptate, oftă ea. Cred că n-a fost să fie. Își privi prietena gânditoare. Când Chelsea nu făcea caz de vreun lucru sau altul, putea fi foarte logică în ce spunea.

— Mercedes dragă, dacă nu te dai jos din patul ăla, n-o să ieșim niciodată din magazia asta! Azi avem program de voie. Hai să ieșim de-aici!

Program de voie. Țăsta era felul în care Chelsea îi reamintea că erau la sfârșit de săptămână, sâmbătă dimineața mai precis. Dumnezeu să-l aibă-n pază pe cel care se va îndrăgosti de Chelsea Prescott, gândi ea în sine. Va avea tot timpul bătaie de cap. Se va cumiți Chelsea vreodată? Va renunța vreodată la nemulțumirea asta a ei? O nemulțumire pe care Mercedes o găsea greu de înțeles.

Începu să se îmbrace și observă amuzată că Chelsea își schimba hainele pentru a treia oară în dimineața aia. O flata faptul că-i cerea opinia în legătură cu îmbrăcămintea, la fel ca și faptul că încerca într-adevăr să-și dezvolte un simț al toaletelor. O, dar lipsa ei de încredere în calitățile ei fizice era emoționant. Lăsând la o parte bufnitul, frecvențele

izbucniri, aparenta ei îngâmfare, Chelsea era una din fetele a căror opinie despre ele însele era extrem de proastă.

Adevărul era că arăta acum mult mai bine decât atunci când se întâlniseră prima dată, acum șase luni. Figura i se împlinea frumos, grăsimea suplimentară dar atât de necesară făcuse minuni cu chipul ei. Arăta sănătoasă și veselă, cu ochii ei luminoși, verzi și părul, care, de o nuanță extrem de neobișnuită, era ondulat natural. Mercedes aproape o invidia pentru asta. Iar Chelsea era deșteaptă, cu mult mai deșteaptă decât ea, numai de-ar învăța să se obișnuiască cu acest lucru.

În ciuda aparențelor, Chelsea se dovedise a fi aproape o elevă model... aproape. Din când în când făcea ceva scandalos, ca de pildă fluiera când gătea, sau ședea într-o rână când stătea la masă, sau privea spre podea când pășea, cu umerii aduși. În momente ca ăsta Mercedes își dădea seama că prietena ei pur și simplu prețuia timpul petrecut la această școală. O, și-ar fi putut încerca cu orice, dacă ar fi vrut și, de vreme ce conversația se făcea numai în franceză, ajunsese s-o vorbească acum tot atât de bine ca și spaniola. Totuși, de-abia aștepta să fie *liberă*, cum zicea ea. Mercedes nu se lăsa păcălită; trăind în preajma lui Chelsea, își dădea seama că într-o zi va urma un fel de explozie. Deși uneori se elibera pierzându-și firea, orice-ar fi fost lucrul care-o măcina, se refăcea și revenea la suprafață mereu și mereu. N-avea niciun rost s-o întrebi ce vrea de la viață, nu ți-ar fi spus. Nu pentru că nu voia, ci pentru că nu era în stare. Nu chiar. În mod clar, nu făcuse încă alegerea.

Totuși, pentru moment, totul era sub control și viața era, în comparație cu alte dăți, liniștită. Dar vai, ce groaznică a fost prima săptămână aici! Chiar și

Mercedes recunoscă că regulile școlii și regulamentul, ora nerezonabilă când se dădea stingerea, erau toate mult mai aspre decât se așteptau. Umbla zvonul că nu mai puțin de trei fete, anul trecut, rămăseseră însărcinate în perioada când stătuseră aici, și Madame du Vilier impusese aceste noi și imposibile reguli în încercarea de a nu mai lăsa să se întâmple una ca asta. Îi era teamă pentru reputația școlii.

Chelsea se întrecuse pe sine la început. În prima săptămână îi veni să se urce pe pereți de enervare. Dar nu și acum. Aparent, ajunsese să accepte că stătea aici doar până la anul și că la fel de bine ar putea să-și dea toată silința. Nu că Chelsea ar fi fost măcar pe departe interesată de sexul opus, medită Mercedes. Asta era o altă problemă în care Chelsea părea să stabilească greu contacte cu ceilalți. O, avea o întâlnire azi, destul de adevărat. Dacă se putea numi așa. Amândouă, ea și Mercedes luau masa, și nu pentru prima oară, cu un tânăr neamț, fiul proprietarului unei bodegi în Lucerne. Klaus Schultz era cel cu care Chelsea intrase în conversație pentru a-și verifica cunoștințele de limbă germană, așa spusese, într-o sâmbătă când ieșiră să ia masa. El avea douăzeci și doi de ani și era evident încântat la nebunie de Chelsea. Dar Chelsea insistase ca Mercedes să meargă cu ea la acest prânz, căci nu era interesată de Klaus în sens amoros.

— Știi, Chelsea, zise ea, gândind tare de data asta, există un lucru pe care madame nu pare a-l fi luat în calcul în legătură cu... protecția fetelor ei. Râse ea singură de alegerea cuvântului. Adică, de vreme ce suntem oficial lăsate să ieșim sâmbăta și duminica în oraș și să facem ce vrem, cum vine asta că nu suntem supravegheate? Cum de are încredere în noi?

— Nu are. Chelsea își trase ghetetele. Dar

consideră că noaptea e intervalul periculos. Prostovana bătrână trăiește cu impresia că fetele nu pot rămâne însărcinate decât în timpul zilei.

— Chelsea!

— O, lasă-mă. E o prostovană bătrână!

— Te-ai întrebat vreodată ce-ar spune bătrâna educatoare principală dacă te-ar vedea, dacă ar auzi cum vorbești? Și mai șterge-ți din rujul ăla, arată ridicol. E prea roșu pentru fața ta.

Chelsea n-o contrazise în legătură cu rujul. Îl șterse pe tot.

— Măicuța Mary și-ar ieși din minți. Dar măicuța Mary e una din puținele inocente din lumea asta.

— Înțeleg. Mercedes își stăpâni un zâmbet.

— Cum îmi vine rochia asta? Fără sutien?

— E bine. Arăți bine.

Ochii lui Chelsea se mișcară dintr-o parte în alta pe când își examina sânii.

— Dar sânii mei? Nu sunt prea grași?

— Oh, Chelsea! Nu-ți scoți o dată din cap că ești departe de a fi grasă? Acum ai ceea ce eu consider figura ideală... bucură-te de ea! Și în afară de asta, sânii nu pot fi grași. Pot părea umflați, dar nu grași.

— Ai mei sunt umflați? Adică, prea umflați?

Fața lui Mercedes era inundată de un zâmbet.

— Arată perfect... foarte sexy așa fără sutien. Sunt sigură că lui Klaus îi va face plăcere să-i privească!

Asta se dovedi a fi o observație nepotrivită. Escapada lor întârzie câteva minute, timp în care Chelsea căută un sutien care să n-o strângă. Nu voia, insistă ea, să arate sexy pentru Klaus. Tot ce voia de la el era să discute în limba în care făcea însemnate progrese.

În drum spre stația de autobuz se opriă și

Chelsea cumpără un ziar în germană. Îl va studia cel puțin o oră în seara respectivă, citind cu voce tare, atentă la propriul accent, Mercedes știa asta. După care urmau casetele și discurile în limba germană.

O dată ziarul cumpărat, Mercedes își înlănțui brațul de acela al prietenei ei, pe când mergeau repede prin zăpadă, spre stația de autobuz. Se întreba ce va zice dragul ei Emilio despre Chelsea când se vor întâlni de Crăciun.

Și ce va zice Ricardo? medita ea, acum că se schimbaseră în atâtea privințe, unele schimbări mai subtile decât altele, în cele șapte luni de când n-o mai văzuse. Va fi de acord cu aceste schimbări? se întreba ea.

## Capitolul 5

— Urăsc fiecare minut petrecut acolo! urlă Chelsea cu aprindere. Ricardo, cum poți să-ți închipui că-mi place școala aia? Nu-mi place să fiu obligată să fac ceva. Nu-mi place să mi se spună ce să fac și găsesc că cea mai mare parte din program e nefolositor și absurd.

Oh, era așa bine înapoi în Madrid! Orașul avea ceva special pentru ea, aici era casa asta minunată... și aici era Ricardo. Văzându-l din nou a fost ca și când s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten. Se simțea bine că putea să vorbească cu el, că putea să-i spună ce simțea. Ricardo o asculta într-adevăr. Era așa... detașat. O asculta doar și o făcea să se gândească la unele lucruri doar punându-i întrebări. Niciodată nu i-a

spus că *ar trebui...* ar trebui să facă ceva anume!

Ceilalți ai casei erau în pat și aceasta era prima discuție în particular, mai serioasă, pe care-o purta cu el, în cele câteva zile de când era aici. Mâine era ajunul Crăciunului și cea mai mare parte din familie se aduna acasă. Fratele mai mic al lui Ricardo, Vincente, sosise deja când ea cu Mercedes au venit. Adusese cu el o englezoaică pe care-o cunoscuse la Oxford și Chelsea îi plăcu pe amândoi la prima vedere.

În ceea ce-l privea pe Emilio, însă, nu-și formase o părere. La început gândi despre viitorul soț al lui Mercedes că e prea serios, aproape sever. Dar își păstra impresiile și comentariile pentru sine, ținând cont de cât de proaste fuseseră primele ei impresii despre Ricardo.

— Nefolositor și absurd? Ricardo părea surprins acum. Totuși Mercedes spune că faci totul foarte bine. Cum se poate, de vreme ce nu pui suflet?

Își ridică mâinile, oftând.

— Pentru că e mai simplu. Adică, n-are rost să te opui. Sunt implicată în situația asta. Sunt prinsă în ea. Întemnițată. Tot ce pot face e să mă comport cât mai bine.

Ricardo încuviință din cap:

— Asta e un mod foarte matur de a privi situația, de a-i face față. Ochii lui se plimbară asupra-i pe când ea își strângea picioarele sub ea, pe canapea. Era încă exagerată în alegerea cuvintelor, dar se maturizase în unele privințe. Avea conștiință de sine, deși îi lipsea încrederea în ea însăși și în felul în care arăta. Asta fusese un alt lucru pe care sora lui i-l spusese, că prietena ei nu credea în propriul ei farmec. Spera să-i fie un pic de ajutor în privința asta...

— Matur? se miră ea. Nu știu cum...

O privi de-a dreptul acum.



— Și Mercedes s-a schimbat. Cred că ești un factor benefic pentru ea, Chelsea. E puțin mai îndrăzneță, mai puțin timidă.

— Nu știu dacă sunt un factor benefic pentru Mercedes, dar suntem prietene bune. Poate din cauza atracției contrariilor! Îi făcea plăcere că Ricardo gândea că ea o influența în bine pe sora lui. Nimeni altcineva nu părea să gândească cum că ea ar putea exercita o influență benefică asupra a ceva sau a cuiva...

Ochii ei se odihneau melancolici asupra bușteanului care ardea în cămin, în timp ce încerca să-și alunge din minte părerile inoportune ale părinților ei. Apoi privi camera de jur împrejur, culcușindu-se în colțul sofalei. Îi plăcea această încăpere, salonul principal. Îi plăcea întreaga casă, se simțea recunoscătoare față de Ricardo pentru faptul că o făcea să se simtă așa în casa lui. Îi stătu pe limbă apoi să-i spună ce aflate de la mama ei vara trecută, să vadă el ce-o să zică. Dar se abținu. În cele din urmă, tatăl ei îi era partener de afaceri, așa că poate n-ar fi bine...

— Mai ai vești de la tatăl meu în ultima vreme?

— Nu personal. Afacerile lui cu banca îi privesc mai mult pe unchii mei decât pe mine.

— Mercedes spune că și tu posezi o companie, tu personal. Asta reprezintă ceva ce separă interesele tale de bancă. Mă întreb cum reușești să îți faci atâta timp pentru familia ta? Adică, tatăl meu de-abia își găsește timp pentru...

Când vocea ei slăbi, el o îndemnă:

— Pentru ce?

— Pentru orice, zise mohorâtă. În afară de munca lui. Și la fel și ea, mama...

— Continuă.

Își lăsă privirea în jos, descoperind că nu era

capabilă să continue.

— Nu, nu mai... nu mai e nimic de spus... A... asta e. Ridică din umeri, privind în sus, oferindu-i un zâmbet răutăcios. De ce, în schimb, n-ai răspuns tu la unele întrebări de-ale melc? Ce construiești? Birouri?

— Nu, case de odihnă. Rezidențe secundare, de-un fel sau altul. Prin asta vreau să spun că ele diferă foarte mult.

— Dar câți oameni sunt amatori de case de vacanță în Madrid?

— Nu le construiesc în Madrid, *niña*, răspunse el râzând. Construiesc în principal, deși nu numai acolo, în Andalusia. Pe coasta de sud, unde soarele strălucește cea mai mare parte a anului.

— Presupun că asta e pe lângă Marbella...

— Mai adaugă sau mai scoate vreo sută de kilometri de fiecare parte. Zâmbi când o văzu căscând.

— Văd că dacă îți mai spun despre afacerile mele o să adormi imediat! Deci mai povestește-mi despre tine, ți-au mai venit gânduri noi despre ceea ce vrei în viață? Despre cariera ta?

— Cariera mea?

— Asta vrei, nu-i așa? O carieră...

— A... da... sau poate o afacere pe cont propriu. Nu... nu m-am hotărât încă. Privi într-o parte, căscând.

Ricardo se ridică în picioare imediat.

— Gata! E timpul să mergi la culcare. Haide, mâine va fi o zi încărcată.

Într-adevăr a fost. De dimineață, Chelsea plecă să facă niște cumpărături pe ultima sută de metri. Mercedes nu merse cu ea; nu numai că își cumpărase cadourile pentru Crăciun, dar avea foarte puțin timp pentru alții în afară de Emilio. Datorită talentelor ei organizatorice și casnice, Chelsea și nu Mercedes fu aceea care controlă dacă totul era în ordine în salonul

unde cinau și tot ea aranjă pentru masă flori proaspete. De asemenea tot Chelsea și nu Mercedes fu cea care o calmă și o liniște pe temperamentala bucătăreasă a familiei Colchero, atunci când se întâmplă un mic accident în bucătărie (cauzat de una din servitoare), al cărui rezultat fu vărsarea sosului ce trebuia să fie servit cu felul principal.

Când apăru și restul familiei după douăsprezece și jumătate, casa începu să zumzăie de voci, de agitație și de un fel de haos care-i făceau plăcere lui Chelsea și cu care se împăca de minune. Când unul din copii se plânse că se simte rău din cauza drumului cu mașina, cu care străbătuseră jumătate din oraș, Chelsea îi abătu atenția, dându-i să facă o așa zisă foarte importantă treabă. Pentru asta primi mulțumirile și recunoștința mamei băiatului, Antonia, care era însărcinată în opt luni și se resimțea.

— Ești o fată foarte bună, Chelsea. Familia noastră ține foarte mult la tine, să știi. Te considerăm ca făcând parte din familie. Aceste cuvinte veniră din partea Donei Teodora, lângă care stătea Chelsea, în salonul principal, în timpul după-amiezii. Și ești așa drăguță cu copiii.

Drăguță cu copiii? Chelsea se uită nedumerită la bătrâna doamnă, a cărei înfățișare dolofană dezmințea crizele ei de boală. Dona Teodora era întotdeauna îmbrăcată în negru, înfățișarea ei era impecabilă, stătea țeapănă sprijinită în baston, dând impresia de severitate. Dar ochii ei, foarte asemănători cu ai lui Mercedes, erau aproape mereu blânzi. Și atenți. Când se spunea sau făcea ceva cu care nu era de acord, atunci, dar numai atunci, ochii ei se îngustau, făcând cunoscută nemulțumirea ei. Au fost situații în care o privise astfel pe Chelsea, pentru păcatul de a sta picior peste picior astfel încât glezna

de la unul să atingă genunchiul celuilalt, pentru că mesteca gumă sau pentru că o strigase pe Mercedes dintr-o altă cameră.

Cu condescendență, plăcând-o și fiind incapabilă de a simți altceva decât respect, Chelsea se supunea imediat măsurilor de corecție ale Dunei Teodora, la fel cum acum primea cu plăcere complimentele ei. Bătrâna exercita un fel de putere asupra ei, la fel ca și nepotul ci cel mai mare, vârsta ei înaintată conferindu-i autoritate, așa cum avea și Ricardo, și totuși, foarte adesea, ea îi adresa o privire sau o vorbă, cerându-i aprobarea în diferite chestiuni.

La fel făcu și acum:

— Nu-i așa, Ricardo?

Nepotul ei cel mai mare se întoarce de unde stătea, cu un pahar în mână, lângă cămin:

— Ce spuneai, *Abuela*? Întrebă el blând, ochii lui negri privind-o curtenitor. Încuviință din cap, nefăcând nicio remarcă pe când bunica lui repetă complimentele adresate mai înainte lui Chelsea.

— Și nu-i așa că e elegantă astăzi? continuă ea ca și când Chelsea nu ar fi fost acolo.

— Sunt într-un tot de acord.

De data asta însă făcu mai înainte un fel de comentariu. Ricardo își plimbă ochii încet asupra lui Chelsea, din cap până-n picioare, în timp ce dădea din cap rar, aprobator.

— Așa și trebuie, fu de acord, deși „elegantă” nu e cuvântul pe care l-aș fi folosit eu. Ochii lui licăriră repede căutându-i pe ai lui Chelsea și adăugă:

— „Atrăgătoare” e cuvântul potrivit.

Se înroși de stânjeneală, simțindu-se ușurată când Ricardo se întoarce de la ea și recunoscătoare restului celor prezenți care erau prinși în propriile lor discuții.

În dimineața de Crăciun, Maureen Prescott telefonă să-i spună fiicei ei „La mulți ani!”. Chelsea era în baie, când o servitoare veni s-o caute:

— *Señorita, su madre esta al teléfono.*

Chelsea se încapățână, intrând în cadă și dând drumul la apă să curgă cu zgomot.

— Sunt în baie, nu pot veni. Spune-i că-i urez sărbători fericite. Era tot ce putea face, așa încât să fie și sinceră. Tatăl ei sunase în seara precedentă și și-așa îi venise destul de greu să vorbească cu el. Nu dorea deloc să vorbească cu mama ei. Nici azi și nici într-o altă zi. Era un telefon dat din obligație, așa cum era tot ce făcea Maureen pentru fiica sa, chiar și-atât puțin cât făcea. Din obligație, doar din obligație.

Ricardo află totuși ce se întâmplase cu telefonul dat de Maureen și o chemă pe Chelsea în biroul lui, tot în acea dimineață, puțin mai târziu. Se părea că nimic nu-i scăpa capului familiei.

— E Crăciunul azi, argumentă el. Nu crezi c-ar fi frumos s-o suni pe mama ta și să-i transmiți personal urările tale? Și dragostea ta.

Ochii ei se măriră, schimbându-și instantaneu culoarea într-o nuanță mai deschisă de verde, pe când se pregătea să izbucnească, auzind ultimele lui cuvinte.

— Dragostea? *Dragostea?* Eu nu sunt ipocrită! adăugă ea înfierbântată, încruntându-și fața. N-o iubesc pe mama mai mult decât mă iubește ea pe mine!

— Chelsea! Ce spui? Cum poți să crezi că...

— Ce? Că nu mă iubește? Se întoarse cu spatele spre el, îndreptându-se spre ușă. S-a întâmplat astfel încât știu acest lucru, asta-i tot.

Spre surprinderea ei, o lăasă să plece așa. O lăasă să părăsească încăperea fără a încerca s-o oprească.

Deși își spusese de-atâtea și atâtea ori că nu dădea nici doi bani pe ceea ce mamă-sa lăsase să-i scape, o rodea mereu.

Restul vacanței a fost o reușită deplină, dar noaptea de Anul Nou se dovedea a fi de neuitat, pentru Chelsea. Trebuia să plece cu Mercedes și Emilio să petreacă noaptea în casa unor prieteni de-ai lor. Ricardo pleca în altă parte, la o petrecere, iar Vincente și prietena lui deja părăsiseră Spania, să petreacă Anul Nou în Anglia, la părinții fetei.

După-amiaza târziu, Ricardo veni în cameră la Chelsea și-o întrebă dacă n-ar vrea mai bine să meargă cu el. Ea stătea într-un fotoliu, citind, și fu surprinsă când auzi un ciocănit și deschizând ușa, îl văzu pe el.

— Intră. Fără să se gândească, fără niciun scrupul, îl invită în camera ei, neîncercând măcar să-și ascundă plăcerea când el se așează în celălalt fotoliu îmbrăcat în catifea.

— Numai dacă nu tii neapărat să mergi cu Mercedes și Emilio astă seară, zise el, trecând direct la scopul primei lui vizite în dormitorul ei, voi considera ca o favoare personală dacă ai veni cu mine la petrecerea la care sunt invitat.

Se așează, încurcată de diferite gânduri și întrebări care-i treceau prin minte. Reacția ei imediată fu una de plăcere, ar fi încântată să meargă cu Ricardo. Mercedes și Emilio cu siguranță n-aveau nevoie de ea numai ca să meargă în trei! Dar de ce-o întreba Ricardo? Și la ce fel de petrecere ar merge? Va avea ceva potrivit de îmbrăcat? Și, mai important, va fi în stare să facă față? Ricardo era cu mult mai mare și, de asemenea, un bărbat sofisticat. O îngrozea gândul că l-ar putea dezamăgi în vreun fel.

— Păi... a... Nu mai continuă.

— Nu vrei să vii cu mine? Nu-i nimic. Ridică din

umeri, vocea și expresia fiindu-i total indiferente.

Chelsea aproape intră în panică.

— Nu! Stai! Am vrut să spun da. Adică, mi-ar plăcea să vin.

— Da? Părea amuzat și nici pe departe convins.

— Da! Numai că... a... ce fel de petrecere e?

— Ceva oficial. Nu, nu te uita așa, tot ce trebuie să faci e să îmbraci ceva elegant, iar dacă tu n-ai ceva potrivit, atunci cu siguranță vei găsi la Mercedes.

Liniștită, întrebă altceva:

— Ce-ai vrut să spui că ar fi o favoare pentru tine dacă aș merge?

— Păi... să zicem că dacă va încerca cineva să mă acapareze tot timpul și dacă tu mă vei însoți, asta îmi va face soarta mai ușoară.

Zâmbea larg acum și Ricardo făcu la fel.

— O femeie! Ha! Era teribil de amuzată. De ce nu încerci să nu te duci deloc? Persoana n-ar crede nicio clipă că ești interesat de *mine*!

Ricardo se gândi cu atenție înainte de a răspunde la asta. Dacă ar fi confirmat ce ea tocmai spusese, n-ar fi ajutat-o prea mult să capete încrederea de sine, pe care, în mod subtil, încerca să i-o dea.

— Nu știu ce va crede și nici nu-mi pasă. Știu numai că atunci când voi pleca de-acolo, voi pleca cu tine. Și nu pot să nu mă duc deloc, întrucât petrecerea e în casa cuiva cu care fac foarte multe afaceri.

Se aranjase. Plecă de la ea, spunând că nu vor ieși din casă până târziu, pe la zece. Asta îi permitea lui Chelsea să se pregătească. A trage un pui de somn era ceva ce nu intra în discuție. Era așa de agitată și îngrijorată, ba chiar fusese de câteva ori pe punctul de a se răzgândi. O recepție oficială de la un partener de afaceri!

Ea - însoțindu-l pe Ricardo! Urma să fie cu totul altceva decât petrecerile în familie.

— Ești *sigură*? Dar pantofii? Se afla în camera lui Mercedes, câteva ore mai târziu, probând rochia pe care Mercedes i-o recomandă. Mercedes i-o cumpărase în timpul unui tur de cumpărături, săptămâna trecută, dar Chelsea nu apucase încă s-o poarte. Merse pe mâna lui Mercedes în ceea ce privea rochia, deși nu se simțea în largul ei fiind îmbrăcată cu ea. Era ceva simplu, dintr-un material mătăsos, dar după părerea lui Chelsea fusta se mula prea tare și-i scotea în evidență fundul prea bombat. Decolteul era acceptabil și nu era tăiat prea adânc, dar rochia nu avea mâneci, iar lui Chelsea nu-i plăcea să fie așa, cu umerii și brațele goale, deoarece pielea îi era prea albă. Și nici culoarea nu era potrivită. Nu pentru ea. Era ceva între albastru intens și bleumarin.

Totuși, când încălță pantofii cu curea, cu tocuri înalte, pe care i-i împrumută Mercedes și când își puse pe umeri o pelerină, se simți mai bine.

— Bine, dacă tu zici... Se dezbracă de toate și se întoarce în camera ei. Trebuie să-mi fac duș. Mă machiez și-mi fac părul, apoi vin pentru inspecție.

— Chelsea, Emilio și cu mine plecăm în cinci minute. E aproape opt.

— O, Doamne!

Mercedes înaintă încet spre ușă și-o îmbrățișă scurt, zâmbindu-i încrezătoare.

— N-ai nevoie de inspecția mea. Vei arăta cum trebuie și te vei purta fără reproș, știu asta. Și acum nu-ți mai face griji! Distracție plăcută!

Chelsea auzi ceasul din hol bătând zece, dar nu se putu aduna, așa încât să fie în stare să coboare. Era nervoasă ca o pisică și arăta *groaznic*. Se machiase și se șterse, iar se machiase, aplicând ușor rimel pe



vârful genelor și pe buze puțin ruj, o culoare potrivită. Nu arăta bine machiată, dar nici nemachiată nu-i plăcea cum arăta. Și părul... de ce n-o crezuse pe Mercedes când îi spusese că metoda de a-și descreți părul era să-l pună pe bigudiuri mari? Ar fi putut să cumpere, acum își dorea să fi cumpărat. Nu mai e nevoie să spunem că Mercedes nu avea bigudiuri; oh, cât o invidia pe fata asta pentru părul ei incredibil de lung, căzându-i în valuri pe umeri, negru ca lignitul!

Părul lui Chelsea nu era nici roșcat, nici brun, nici lung, nici scurt. Nu zilele acestea. Tocmai îi crescuse până la umeri și-i dădea un aer personal.

Scăpă peria de păr din mână când auzi sunetul vocii lui Ricardo la ușă:

— Tocmai veneam, reuși ea să spună, netezindu-și rochia, privindu-se din nou în oglindă, din cap până-n picioare. Îi va privi fața cu atenție când va deschide ușa... și dacă va vedea vreun semn de dezamăgire, de dezaprobare, nu va merge la petrecere. Hotărât lucru.

Dar nu văzu niciunul din lucrurile astea. Când deschise ușa și-l văzu, i se tăie respirația pentru câteva momente, destul de lungi, uită despre felul în care arăta.

Imaginea lui o șocă. Îmbrăcat în negru, cu pantaloni care-i veneau ireproșabil și o haină de seară albă ca neaua, arăta mai înalt ca niciodată, *casta*, mândria lui, la graniță cu aroganța, era mai evidentă ca oricând, făcând toți ochii să se întoarcă spre el, făcându-i curioși. Îl privea, observând fiecare amănunt, întunecimea pielii în contrast cu albeața strălucitoare a hainei și a cămășii, trăsăturile feței pe care n-o mai privise niciodată așa de aproape, nu în felul în care-o făcea acum. Chiar și când stătuse la o distanță mai mică de cea la care stătea acum, cam un metru,

niciodată nu observase ce frumusețe clasică avea dispunerea oaselor feței lui, marginile fălcilor, bărbia pătrată, hotărâtă. Nu observase nici formatul gurii, linia arcuită a buzelor, nasul roman, desimea sprâncenelor străjuindu-i ochii negri precum cărbunele.

Era, gândi ea, nu numai impresionant, era frumos.

— Arăți splendid, Chelsea. Ricardo îi zâmbi curtenitor, apoi chicoti atunci când ea se înroși, stânjenită. Nervoasă, neîncrezătoare, se întoarse, nesigură pe sine, să-și ia gentuța de seară, gândind cu disperare ce i-ar putea spune ea la rândul ei.

Ricardo o privi pe când se mișca nedumerită, dar conștientă de sine, spre măsuța de toaletă. O vedea așa cum își dorea să se fi văzut ea însăși, ca pe o tânără foarte drăguță. Îi privi figura pe când ea își îmbrăca pelerina, acoperindu-și umerii albi ca laptele, fața netrădându-i însă nicio expresie, pe când se delecta în sine cu frumusețea formei corpului ei. Rochia îi venea perfect, la fel ca și culoarea, deși era evident că fata... tână domnișoară... nu era deloc mulțumită de felul cum arăta.

Când își dădu seama că ea stătea nemișcată, așteptând, când deveni conștient de faptul că o privea – făcându-i poate prea multă plăcere – izbucni imediat:

— Nu mă crezi? Când ți-am spus eu vreo minciună? Îi întinse brațul, în semn de invitație.

Chelsea își încolăci brațul de al lui, mulțumită, dar neconvinsă. Îi căută privirea:

— Părul...?

— Părul... Ricardo își ridică brațul neocupat și-i atinse părul ca și când era ceva prețios. Părul îți e, astă seară, nimbul splendorii tale, Chelsea.

Dacă n-ar fi înțelea prea bine, ar fi crezut că-i făcea curte. Așa, ceea ce făcea, era doar ca s-o facă să

se simtă bine. Poate că Mercedes avusese dreptate când spusese că fratele ei era amabil. Era cu siguranță înțeleghător, își dădea seama ce emoționată era.

— Știi, Ricardo, zise ea râzând, pe când coborau la braț scările rotunde, care șerpuiau în jos, nu ești un baston prea bătrân.

— Vai, dar ce drăguț, *niña*. Izbucni în râs. Dar nu chiar „bătrân”, dacă ești amabilă. La treizeci de ani, nu mă simt a face parte din această categorie. Nu chiar.

— Și nu „*nula*”, i-o întoarse ea. La nouăsprezece ani nu mă simt ca făcând parte din această categorie. Nu chiar.

— Ai doar optsprezece, zise el, clătinându-și capul spre ea.

— Voi împlini nouăsprezece anul ăsta... da, așa e! Își ridică o mână, hotărâtă să nu se lase contrazisă. Azi e întâi ianuarie, ți-aduci aminte?

Își aducea aminte?

Își aducea aminte. Ricardo Colchero avea să-și aducă aminte de ziua de-ntâi ianuarie mai adesea decât își putea închipui acum. O ajută pe Chelsea să se urce în mașină și se furișă lângă ea. Șoferul știa unde mergeau.

Doar zece minute mai târziu, mașina opri în fata unei case imense. De la fiecare fereastră se revărsau lumină, râsete și muzică în aerul rece al nopții.

Printre aparent nesfârșitele prezentări, întrebări, mici discuții și alte conversații uimitoare, Chelsea naviga și se descurca destul de bine, pe când ea și cu Ricardo își croiau drum printre cei peste o sută de invitați. La un moment dat se despărțiră, fiecare prins în grupuri diferite de invitați, dar încrederea ei nu se zdruncină atât timp cât îl putea vedea. Și atâta timp cât el era acolo să-i ofere un zâmbet, o încuviințare cu

capul, abia schițată, arătându-i cât de mulțumit era, totul era în regulă.

Încrederea ei creștea.

Era aproape miezul nopții când fu adusă mâncarea și Chelsea trebui să se abțină să nu dea năvală. Pe când Ricardo o conducea, la braț, către felurile aduse, Chelsea îi zise direct:

— Mor de foame. Trebuia să ne hrănească mai de mult!

El nu răspunse nimic, ci doar încercă fără succes să-și ascundă râsul.

— Chelsea, ești o prezență atât de reconfortantă, o însoțitoare încântătoare!

— Nu-mi spune așa, nu aici. M-am plictisit să le tot explic oamenilor cine sunt. O prietenă a surorii lui Ricardo. Toți consideră un lucru ciudat faptul că m-ai adus aici, știu asta.

— Dar e cineva care mi-e recunoscător, o informă el.

— Da?

Ricardo arăta cu capul pe deasupra camerei:

— Miguel Buendia... cel care se tot învâрте pe lângă tine. Sau n-ai observat?

— Glumești? Chelsea privi de-a dreptul spre cel în discuție. Ricardo, trebuie să aibă peste patruzeci de ani, dacă are vreo vârstă!

Timp de o secundă, îi pieri veselia din ochi.

— E cu trei ani mai mare ca mine.

Apoi zâmbi din nou, concentrându-se asupra mâncării.

— Ai văzut-o pe gazda noastră? Mai dă-mi puțin paté din acela, te rog.

— Nu prea. Soția lui e *frumoasă*... apropo, pe ea ai văzut-o?

— Pe cine?

— Știi tu, cea care vrea să te ia acasă, să faceți dragoste ca doi nebuni.

— Poftim? Câtă șampanie ai băut?

— Două pahare. Chicoti.

— Trei. Cu ăsta, zise, arătând spre paharul din mâna ei, și ultimul!

— A fost doar o glumă, Ricardo. Privi spre el, neștiind sigur dacă îl șocase sau îl enervase sau ce anume îl făcuse să zică așa.

— E numai o altă concluzie grăbită de-a ta, fără să fi fost bine informată sau fără să te fi gândit prea mult.

Ochii i se măriră. Încet, șocată, zise:

— Adevărat? Fac asta... fac asta tot timpul?

Simți o strângere de inimă pe când privea la ea, la ochii ei de un verde limpede, atât de plini de încredere și de inocență. Nu fusese prea atent în alegerea cuvintelor, pentru că-l enervase cu remarca despre omul din cealaltă parte a încăperii și cu cea despre femeia pe care voia s-o evite. Lăsă din mână farfuria și-și puse un braț în jurul umerilor ei.

— Uneori, *niña*. Dar nu, nu tot timpul. Hei, te-au învățat să dansezi cum trebuie la școala aia nenorocită la care mergi, în Elveția?

— N-a fost nevoie. Zâmbi, ușurată că totul era iar în regulă. Unele lucruri îmi stau în fire.

Ricardo o conduse în camera unde se dansa, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplase cu el în seara asta? Mintea îi era prea precaută cu fata asta. Era, fără să fie nevoie, prea sensibil în legătură cu orice. Vedeă în orice aluzii. Nu-i plăcuse ce deslușise în ochii lui Miguel Buendia când vorbise cu ea... și chiar și acum, când dansau, ochii celui alt erau asupra ei. Nu se plăcuse nici pe sine pentru gândul care-i trecuse prin minte, ca răspuns la ultimele ei cuvinte.

Fără să-și dea seama o ținea un pic mai aproape pe când se mișcau în ritmul muzicii, descoperind că era extrem de ușor de dansat cu ea. Toate motivele de uimire îi dispărură pe când dansau. Când se schimbă muzica, și ea se dădu un pic mai aproape de el, așa încât aproape se sprijinea de el, lui îi trecu prin corp un fior din cauza apropierei lor.

— Ce e? Chelsea se depărtă ușor, ca să-l poată vedea mai bine. E totul în regulă?

Privind în jos, spre ochii ei inocenți, nu se putu abține să nu zâmbescă, în ciuda tulburării.

— Da, micuțo, totul e în regulă. Dar își facu un scop din a o ține departe de el de acum înainte.

Nu protestă când, întorcându-se acasă, Chelsea zise că nu putea merge imediat la culcare. Spuse că era prea... prea impresionată de seara respectivă și de toată distracția. Ricardo nu numai că înțelese asta, dar fu chiar de acord cu ea.

— Vom bea o ceașcă de ceva cald. Doar una. Ness. Personalul s-a dus la culcare.

— La fel ca toți ceilalți. Chelsea se duse să facă ea cafeaua, lăsându-l pe Ricardo să controleze dacă încuiase toate ușile.

Stătea în salonul principal, cu un bilet în mână, când ea veni cu ceștile.

— Se pare că mama ta a sunat din nou, să-ți ureze un an nou fericit. Îi înmână nota, dar ea o îndepărtă, detestând conținutul ei.

— Nu mă interesează. Sări lângă el pe canapeluță, lângă focul care mai pâlpâia puțin, cu o figură abătută, pe când se întindea după ceașca ei. Dar nu ajunse la ea. Mâna îi fu prinsă de a lui Ricardo și scuturată ușor, făcând-o să se uite la ea.

— Ce e Chelsea? De ce ai lacrimi în ochi?

Nu-i răspunse. Era prea furioasă, tremura de

furie.

— Hai, îi zise blând. De ce nu-mi spui despre ce e vorba? Mama ta a telefonat de Crăciun o dată și din nou azi dimineață. A sunat iar astă seară. De ce nu vrei să vorbești cu ea? Ce ți-a făcut?

Asta o făcu să se gândească, profund. Ce i-a făcut?

— Nu că ar fi făcut ceva, deși a făcut, ci felul în care s-a purtat.

Ricardo așteptă, mirat.

— E vorba de faptul că mă acuză *pe mine* că sunt iresponsabilă. Ce tupeu! Furioasă, se ridică în picioare, nemaiputând să stea. Toată viața mea, toată viața mea n-au dat nici doi bani pe mine! Știi asta? Nici Hal, nici... mai ales ea. Și știi de ce? Pentru că munca ei, cariera ei era mai importantă, pentru că nici n-a vrut să se mărite inițial. Totuși e în continuare căsătorită cu tata. Are vreo justificare? Înțelegi?

Îi cerea un răspuns. Ricardo o privi serios, privi felul în care-și ținea mâinile în șolduri, felul în care părea că e pregătită să-l atace nu numai pe el, ci pe oricine altcineva.

— Nu înțeleg. De ce nu-mi spui totul, de la început?

În următoarea jumătate de oră, pe când vorbeau, Chelsea deveni din ce în ce mai calmă, deși nu era mai puțin supărată. Numai că se stăpânea mai ușor. Îi vorbi despre viața ei, despre copilărie, despre cum s-au despărțit părinții ei când ea avea șapte ani, întrucât mama ei nu putea suporta să trăiască în New York.

— Însă tata își avea aici afacerile bancare și aici voia să stea. Când a întâlnit-o prima dată pe mama, cu mulți ani în urmă, ea era decoratoare și era pe punctul de a-și pune pe roate propria ei afacere. Provine dintr-

o familie obișnuită și n-a avut bani cu care să pornească în viață. A avut însă ambiție. Foarte multă.

Se așezase din nou. Îl privi pe cel de lângă ea, dându-și seama că el trebuia să știe multe din cele ce-i spunea ea.

— Unele lucruri le știu. Zâmbi ușor. Spune-mi însă ce s-a întâmplat de curând de te-a supărat atât de mult.

— S-a întâmplat vara trecută, spuse monoton. Vezi tu, am *încercat* foarte tare să cred că părinții mei țin mult la mine, chiar și când totul părea contrar. Dar vara trecută când am stat la mama, am vorbit despre absolvirea școlii și i-am spus că m-am resemnat, dar că nu putea fi vorba să merg după aceea la vreo universitate. S-a enervat foarte tare. La fel și eu. Nu înțelegeam de ce continuarea studiilor conta atât pentru ea, când pentru mine n-avea nicio importanță. La un moment dat am țipat la ea, spunându-i că nu înțelegeam de ce s-a mai deranjat să facă un copil, dacă nu se interesa niciodată de el. Am continuat spunându-i de asemenea că nu înțelegeam de ce s-a mai măritat, când era atât de evident că nu voia să fie măritată. Iar răspunsul ei a fost... la fel de tare și de mânios, răspunsul ei a fost...

Ricardo aștepta, dar ea nu zise nimic. Voia ca ea să i-l spună, să se elibereze. Își aplecă mult capul, evitându-i ochii, cu credință falsă că el va fi șocat, sau ceva de genul ăsta.

— Mi-a zis: „Pentru Dumnezeu, n-aș fi vrut, crede-mă! Nu-mi doream să te am, domnișoară! Nu doream să mă căsătoresc, dar am fost obligată s-o fac!” Asta a fost tot.

Ricardo gemu ușor, nefiind păcălit de atitudinea cu care spusese ultimele cuvinte.

— Deci nu ce-a făcut a fost așa teribil, sunt de



acord. A rămas însărcinată, deși nu voia asta, la fel ca atâtea alte femei. Dar greșești când spui că nu ții la tine și că nici n-a ținut vreodată.

Își ridică încet capul.

— Nu contează! ți-pă ea. *Nu* greșesc, dar nu contează asta. Am știut întotdeauna că n-are timp pentru mine. Am înțeles, nu mai sunt copil. Nu e nevoie să mai încerc să mă mai autoamăgesc. Numai că... Vocea i se pierdu pe când lacrimile îi năvăliră, prelingându-se în jos, pe obraji. Încheie în șoaptă. Aș fi vrut... aș fi vrut... să nu-mi fi spus... că încă de la început nu m-a vrut.

Pe când începuse să plângă, Ricardo o luă în brațe, scoțând din buzunarul de la piept o batistă imaculată.

— Gata, *niña*. Sst, gata... O ținea la piept pe când ea tot mai plângea și-și ștergea nasul, gândindu-se la părinții ei, la Hal și la Maureen Prescott. În cele din urmă Chelsea se liniști, dar nu încercă să se depărteze de el. Capul ei se odihnea pe umărul lui, Ricardo vorbindu-i blând, dar încurajator, buzele atingându-i părul.

— Crede-mă, Chelsea, tatăl și cu mama ta nu pot fi decât mândri de tine.

Nu crezu asta, dar nu răspunse nimic. Nu voia să se îndepărteze din strânsoarea ocrotitoare a brațelor lui.

Ricardo îi spunea înainte ce credea el, știind că trebuie să-i spună ceva care să-i atenueze durerea pe care-o resimțea. Se bucura că ea nu-l privea, deoarece și supărarea lui era destul de mare. N-ar fi trebuit ca soția lui Hal să-i spună acel lucru, așa cum o făcuse. Nu-și dăduse seama ce însemna asta pentru o fetiță care era deja convinsă că nu e bună de nimic? Nu crezuse în ea însăși până vara trecută. Iar acum...

— Chelsea, trebuie să mă crezi pe cuvânt când îți spun că ești o persoană însemnată, inteligentă, ai multe talente, asta fără să mai spun că ești și frumoasă... Părinții tăi n-ar putea decât să fie mândri de tine, chiar dacă n-ar fi vrut să te aibă. Iată, ești o fetiță deșteaptă și încântătoare și ești a lor. În ciuda deosebirilor dintre voi, care-o să se rezolve cu timpul, te iubesc și ei. Știu că te iubesc, n-au cum să nu te iubească. Cum s-ar putea altfel?

Chelsea ascultă tot ce-i spuse, dar nu crezu nimic. Știa numai că era bine la el în brațe și că el era bine intenționat. Întru totul liniștită, se sprijini de el, trăgându-se mai aproape, așa încât își dădu seama cât de puternic bătea inima lui. În toată viața ei nu mai plânsese așa dezlănțuită în fata nimănui, cum o făcuse cu el, astă seară. Dar totul era bine acum. Încă îl asculta spunându-i cum indivizi diferiți își manifestă dragostea în mod diferit, pentru că ei înșiși diferă, unii fiind în stare să arate că țin la o altă persoană, și nu întotdeauna relațiile dintre oameni sunt evaluate din punctul ăsta de vedere.

Nu i se părea prea logic ce spunea el, dar asta nu conta. Desigur își dădea seama că făcea mereu, deși uneori nu de-a dreptul, referire la dragostea părinților ei pentru ea. Greșea, dar nici asta nu conta. Simțea doar o recunoștință copleșitoare pentru el, pentru felul în care încerca s-o facă să se simtă mai bine. La un moment dat, își ridică ușor capul și buzele îi atinseră obrazul, revenind repede în poziția în care stătuse mai înainte, ca nu cumva el să se îndepărteze de lângă ea. Dar el încă o mai ținea în brațe; nu se mișcă deloc, știa că n-o va îndepărta de la el de data asta, și nici nu va fi stânjenit. Ținea la ea, ținea suficient de mult, încât să continue să vorbească, iar ea îl adora pentru că făcea asta.

Când el își vârî o mână în haina deschisă, tăcând, ea îngheță de frică, nu cumva s-o respingă, când ea dorea, avea nevoie atât de mult de liniștea pe care i-o dădea apropierea lui fizică.

Când mâna ei atinse brusc pieptul lui, Ricardo se opri la jumătatea propoziției. Curioși, ochii lui priviră creștetul capului ei; nu putu să-i vadă deloc fața. Propria lui reacție la atingerea ei îl deranjă și nu-și putu da seama dacă ea era pe punctul de a adormi sau dacă știa perfect ce făcea. Ușor, îi luă bărbia, ridicându-i capul, să vadă ce spuneau ochii ei. Erau umezi și pe jumătate închși de oboseală.

— Chelsea, cred c-ar fi timpul să...

Îl auzi, spunându-i că era timpul să meargă la culcare, iar apoi, pentru câteva secunde îl privi adânc în ochi, înainte ca privirea să-i alunece pe gura lui. Erau atât de aproape, ar fi fost atât de ușor să-și miște buzele câțiva centimetri mai aproape, în așa fel încât să le atingă pe ale lui. Îi oferi cel mai scurt dintre săruturile posibile și voia să-i spună „noapte bună”, când deodată, mâinile lui alunecară pe brațele ei și le strânsă mult mai tare decât era necesar.

Ochii ei se măriră, dezamăgiți, mirați.

— Nu te supăra, Ricardo! îl rugă ea. Te rog! Voiam doar să...

— Să mă supăr? O privi. Nu sunt supărat. Chelsea, am... Se întrerupse, de data asta neștiind ce să-i spună. Chelsea, nu pari să... Privi în lături, înspăimântat de dorința de a o săruta, de a o săruta cu adevărat. Nu-i fu deloc mai ușor când ochii îi priviră ridicătura lină a sânilor, strânși în corsetul rochiei. Mergi la culcare, Chelsea!

— Nu, nu, a... o, Doamne! îl privi cu ochii pe jumătate închși, vârful roz al limbii trecându-i peste buze. Următorul lucru pe care-l făcu fu acela că o

aduse cu putere către el, gura căutându-i-o pe a ei, făcând-o astfel pe Chelsea să se încordeze în brațele lui. Dintr-o dată, el se destinse, reușind s-o sărute ușor... și scurt. Se depărtă. Căutând ochii lui Chelsea, să vadă dacă nu se deslușea dezamăgirea în ei.

Nu văzu nimic de felul ăsta în ochii ei. Doar îl privea. Atât... îl privea.

— Chelsea, într-una din zilele astea îți vei da seama...

— De ce ești așa îngrijorat? Râse, privindu-l. Am mai fost sărutată.

Într-adevăr? Își ținu răsuflarea. Oh, el nu rostise cuvântul respectiv. Uneori, acest om putea spune atâtea, doar ridicându-și o sprânceană. O enerva asta, așa cum o enervase și prima dată când îl întâlnise, dar de data asta n-o arăta. De data asta își păstra figura impenetrabilă, vocea fiindu-i blândă, aproape rugătoare. Două lucruri era clare pentru ea: n-o credea că mai fusese sărutată, dar mai fusese. Prin urmare, se arăta dezamăgită, și n-ar fi trebuit! Nu față de el. Mai știa că nu trebuia să se mai apropie de el încă o dată, fără să fie destul de abilă în folosirea... acestei puteri... pe care abia acum începea să-și dea seama c-o avea asupra lui.

— Ricardo, murmură ca, mă doare.

Îi dădu drumul imediat, iar ea privi semnele roșii pe care strânsoarea degetelor lui i le lăsase pe braț. Un fior îi trecu prin șira spinării, fior însoțit de emoție, când își dădu seama că nu se putea descurca cu el; n-o să se mai deranjeze să-și bată capul cu el! În schimb, își acoperi brațele cu mâinile, timp în care Ricardo se scuza.

— Nu, a fost vina mea, zise sinceră. Îmi pare rău, nu te învinuiesc pentru faptul ca ești supărat. Se ridică repede în picioare.

— Chelsea! Tulburat, îi prinse mâna. Îl strânse ușor, pe când stătea nemișcată și, pentru a doua oară în seara aceea, simți o strângere de inimă. Stătea încă în picioare, ținând-o de mână, privind în jos spre această fată-femeie care întotdeauna îl interesase și care adesea îl amuzase. Dar astă seară era...

— Ricardo? Chelsea se încruntă. Arăta de parcă avea o mulțime de probleme care-l frământau. O îngrijorase. Ce e?

Răsufală ușurat, de parcă-și ținuse respirația până atunci.

— N... nu... nimic, Chelsea, chiar nimic. Nu sunt supărat pe tine, nu vreau să crezi asta.

— Atunci ce să fac să mă săruți din nou? Vreau să zic... un sărut de noapte-bună. Doar atât voia. Era important pentru ea să sfârșească această noapte cu bine, fără vreo încordare sau neînțelegere între ei.

La fel simțea și Ricardo. Era conștient de responsabilitatea pe care și-o asumase. Conștient că atitudinea lui față de ea conta foarte mult. Încercase să-i insuflă acestei fete încredere și siguranță de sine; n-o să dea acum înapoi. Erau mai multe feluri de a o săruta pentru a-i ura noapte bună.

— Roagă-mă doar.

Îl rugă.

Dar lucrurile merse rău, atât pentru el, cât și pentru ea. Precum și vruse, sărutul lui fusese ca acela pe care-l dai surorii tale când îi spui „noapte bună”, iar Chelsea murmură un protest pe când el își ridică ușor capul. Îl cuprinse în brațe și-și aduse trupul lângă al lui, spunându-i:

— Vreau să-ți mulțumesc pentru această minunăție...

Cu un zâmbet trădând nemulțumire de sine, Ricardo cedă dorinței. O mângâie pe pielea moale,

desăvârșită a obrazilor, își lăsă capul jos, sărutând-o ușor, dar în așa fel încât buzele ei se depărtară. Participase și ea nu fără entuziasm, și tocmai acest lucru îl speriasse pe Ricardo, dar se și temuse de el. Era atât de tânără, în noaptea aceasta fusese însă irezistibilă.

Chelsea era deopotrivă emoționată și speriată. Chiar pe când îl sărută, se retrase în așa fel, încât trupul ei nu-l mai atingea pe-al lui. Nici măcar nu se gândi cum va reacționa el la atingere, ei de propria-i reacție îi era teamă. Inima începu să-i bată incredibil de repede, picioarele i se înmuiară și deși plăcerea îi fusese provocată de prezența blândă a limbii lui în gura ei, mișcându-i-se ușor între buze, tot trupul îi era înfiorat. Voia să se strângă din nou lângă el... dar în același timp voia s-o ia la fugă. Nu se putea decide ce dorea cel mai tare.

Fu deopotrivă dezamăgită și ușurată când Ricardo hotărî în locul ei. Se depărtă de ea, mâinile mai întârziindu-i doar o clipă pe obrazii ei, înainte s-o elibereze din îmbrățișare și să stea în așa fel, încât să n-o mai atingă deloc.

Numără până la trei înainte de a vorbi. Era supărat pe amândoi, dar în primul rând pe el. *E!* ar trebui să știe mai bine. Cu puțin efort zâmbi:

— Noapte bună, *niña*. Acum, du-te.

Nu-l întrebă el de ce nu mergea la culcare, nu putea gândi limpede, deci îi spuse pur și simplu „noapte bună” și ieși din cameră puțin cam grăbită.

Ricardo se așeză obosit și murmură în timp ce-și trăgea răsuflarea. Ce dracu’ se-ntâmplă cu el? Avea treizeci de ani, iar ea optsprezece, *optsprezece!* La această vârstă delicată, doisprezece ani era o diferență importantă. Ea nu știa nimic, în ciuda inteligenței ei. Era în urmă în ceea ce privea anumite

aspecte de viață, comparativ cu unele fete de vârsta ei. Îi lipsea în așa măsură stăpânirea de sine, încât nu putuse rezista farmecelor unei fete de optsprezece ani?

Dar, la dracu', ea nici nu știa că avea astfel de farmece! Totuși, și asta făcea parte din atracția pe care-o reprezenta.

— La naiba! Mormăia din nou, trecându-și degetele prin buclele părului. Avu o imagine bruscă a ceea ce va reprezenta această fată peste câțiva ani, când va fi femeie, femeie în adevărata putere a cuvântului și când va fi perfect conștientă de asta.

Era suficient să-l facă să se simtă neconsolat.

Dar Chelsea nu era femeie, nu încă. Trebuia să aibă în vedere situația aici și acum și, dacă nu era foarte atent, ea se va îndrăgosti de el. Nu trebuia să permită să se întâmple așa ceva.

Trebuia să-i fie prieten și nimic mai mult. Ea avea nevoie de prieteni. O, o avea pe Mercedes, dar într-un fel special, avea nevoie și de el.

Se împacă cu acest gând și-și propuse să n-o mai atingă niciodată.

## Capitolul 6

NICI nu trecuse bine Crăciunul, că Chelsea și aștepta cu nerăbdare vacanța de Paști. Ricardo însuși o invitase la Guadalajara, să își petreacă vacanța cu el și cu Mercedes, cu Dona Teodora, cu Vincente, dacă venea din Anglia, și fără-ndoială, cu alți câțiva membri ai familiei. Încântată de această perspectivă, își dădu

seama că o aștepta cu prea mare nerăbdare.

Când se întoarse la școală, se afundă cu încăpățănare în studiu. Avea ocazia să învețe stenografia și dactilografia și, deși nu vedea cum îi vor folosi vreodată, merse și la aceste ore. Erau mai puțin plicticoase ca celelalte și cel puțin *ar fi putut* să-i folosească într-o zi.

Se gândea adesea la Ricardo, dându-și seama că se îndrăgostise de el. N-o îngrijorase asta. De la unsprezece ani văzuse fete îndrăgostindu-se și depășindu-și apoi pasiunea; era suficient de matură să-și dea seama că-i va trece. Era hotărâtă nu doar să-și țină mereu mintea ocupată, dar să și înceapă să-și însușească și un alt fel de educație. Pierdea prea mult timp gândindu-se cum se simțise când o sărutase Ricardo, că fusese cu totul altceva decât trăise până atunci, fiind hotărâtă să facă comparații.

Astfel, la fiecare weekend în timpul trimestrului, ea și cu Mercedes, cu sau fără alte fete, ieșeau în oraș să se distreze. Mercedes nu avea însoțitor, nu accepta nici măcar să ia masa cu cineva de sexul opus. Îi „aparținea”, spunea ea, lui Emilio, și nu voia pe nimeni altcineva, și nici măcar nu dorea să descopere dacă ar fi vrut pe altcineva.

Modul de gândire al lui Chelsea era foarte diferit. Făcea eforturi, în mod intenționat, să se întâlnească cu cât mai mulți bărbați, ceea ce, descoperi spre plăcerea și mirarea ei, era destul de ușor de îndeplinit. Începu să-și dea seama că era într-adevăr atrăgătoare, deși motivele pentru care dorea să petreacă cât mai mult timp posibil în compania bărbaților nu erau doar ca să-i satisfacă orgoliul. Îi era greu să uite sentimentele pentru Ricardo, mult mai greu decât se așteptase.

În noaptea dinaintea plecării spre Spania pentru



vacanța de Paști, stătea în pat, trează, prea emoționată ca să poată dormi. Dorea să vadă Madridul și casa unde-și vor petrece prima noapte, precum și oamenii de care-i era dor, ca și când ar fi făcut parte din propria-i familie. Cel puțin, așa simțea; nu-și putea da cu adevărat seama, pentru că personal nu avusese niciodată o familie a ei.

Imaginându-și cum va fi când îl va revedea pe Ricardo mâine, o parte a rațiunii ei se împotrivi cu totul călătoriei spre Spania, întrucât era încă vulnerabilă din punct de vedere emoțional în ceea ce-l privea pe el, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-și lua gândul de la asta.

Dar pasiunea ei n-o lăsa să nu meargă în Spania.

Totuși săptămânile vacanței de Paști se dovediră a fi o deziluzie. Dona Teodora nu se simțea suficient de bine pentru a putea merge la Guadalajara și Ricardo nu voia s-o lase în Madrid, nici chiar cu vreuna din rude, mai mult de câteva zile. Stătu în Guadalajara mai puțin de o săptămână.

Acest scurt răstimp fu prețios pentru Chelsea. Purtarea lui Ricardo față de ea, prietenia și atenția lui erau la fel ca întotdeauna. Dar nu o dată o privi cum voia ea să fie privită, ca pe o femeie în toată firea. Oh, complimentele lui veneau fără întârziere, deși-și dădea seama de detașarea lui. Nu încercă să rămână singur cu ea, dar nici nu evită. Pe scurt, îi arată că-i era prieten și nimic mai mult. Asta se întâmplă mai clar în ziua când ea și Mercedes plecau în Elveția, să termine și ultimul trimestru, când Ricardo o chemă în biroul lui din casa din Madrid.

— Spune-i că voi veni imediat. Chelsea se sprijini de ușa camerei ei, ascultând servitoarea care-i spunea lui Ricardo ce-i zisese ea și coborî în hol.

Oglinda mare, montată pe ușă, reflecta o față

îmbrăcată pentru călătorie. Oftă, dându-și degetele prin păr și coborî scările. Pe când mergea spre biroul lui Ricardo, înainta încet, privind atent această casă minunată, la fel ca și împrejurimile, care-i plăcuseră întotdeauna atât de mult.

Tocurile pantofilor răsunau pe când traversa holul pavat cu marmură roz și gri, iar degetele-i mângâiau statuile italiene pe când trecea pe lângă ele, una câte una. Îi trecu prin minte tristul gând că s-ar putea să nu mai vadă niciodată această casă. Se opri la ușa lui, încercând să se liniștească înainte de a intra.

— Bună dimineața, niña.

Se strădui să zâmbească pe când se așeză, cu fața spre el, deși salutul lui o enervă cu mult mai mult decât o enervase vreodată.

— Bună dimineața, Ricardo. Nu... pot să stau mult, n-am terminat de făcut bagajul, minți ea. Nu voia să fie aici, singură cu el în biroul lui, atât de apropiați și totuși atât de departe unul de altul. Voia să scape mai repede.

— Mi-ai lipsit la micul dejun. Zâmbea, privind-o cu atenție, în felul său caracteristic.

— Ă... Mercedes și cu mine ne-am sculat cu mult înaintea ta...

Își privi ceasul, râzând scurt.

— Deci, asta e, nu? Ultimul trimestru și apoi... apoi ce, Chelsea? Ai ajuns la vreo hotărâre privind viitorul tău?

Ricardo o privea cu atenție. Era încă în schimbare. Îl uimea întotdeauna cât de subtil se schimba ea, de la un anotimp la altul. Privind-o acum și gândindu-se la fata care stătuse cu frică în această cameră doar cu un an în urmă, diferența nu era greu de observat. Un an. Doar douăsprezece luni.

Totuși, îl îngrijora acum, cum îl îngrijorase și

atunci. Voia să-i spună anumite lucruri, acum, cât mai avea ocazia. Era important.

— Ne urmăm intențiile până la un punct, dar în viață trebuie să alegem. Ții minte că ți-am spus odată să fii atentă ce-ți dorești în viață, căci exact asta vei obține?

Își amintea foarte bine.

— Nu te-am înțeles atunci. Sau poate nu te-am crezut. Dar acum, da. Dar cred că trebuie să modifici un pic afirmația, căci sunt de părere că trebuie să vrei foarte mult un lucru pentru a-l obține.

Zâmbi, deși nu era vesel.

— Categoric. Trebuie să vrei cu pasiune, până acel lucru devine însuși modul tău de a trăi, și mai trebuie să ai credință.

În cine? se miră ea. Dar nu întrebă. Să plângă era tot ce dorea acum. Ridică din nou din umeri.

— Ei bine, nu există nimic să vreau cu atâta ardoare, nimic pe care să-l doresc așa tare în viață. Tot ce-mi doresc e să-mi păstrez libertatea și să mă distrez puțin, asta mi-am dorit.

Ricardo privi în jos, spre biroul său. Nu știa cum s-o prevină, acum, fără să pară ca un sfat venind din partea unui unchi; evitase mereu asta.

— Vărul meu Juan zice că i-ai spus că vrei „să te distrezi”. Cred că alegerea cuvintelor l-a îngrijorat.

Ricardo zâmbea dar Chelsea nu era amuzată.

— Toți cei din familie îți dau raportul? Azi noapte mi-ai spus că am făcut foarte bine c-am petrecut așa mult timp jucându-mă cu băiețelul Antoniei... dar tu n-aveai cum să știi, plecaseși deja.

— Hei, de ce ești așa pornită? Tonul ei îl miră. Doar nu te deranjează faptul că toți ne interesăm de tine, de ce faci?!

Privi în lături. Nu, familia ei - a lui Mercedes - îi

oferise mai multă bucurie decât putea bănuî, era așa caldă și iubitoare!

— Și, în grade diferite, toți ne facem griji în legătură cu tine. Juan poate mai mult decât alții.

Ochii ei se îndreptară ușor, din nou, către ai lui.

— Ce vrei să spui? Agresivitatea dispăruse, întreba cu o reală curiozitate.

Ricardo râse.

— Cred că știi foarte bine că vărul meu mai mic te admiră... Știa, desigur, și de toate flirturile ei din Elveția, dar Ricardo își dădu seama că ar fi mai bine să nu le amintească. Biata Mercedes își făcea griji în legătură cu fata asta, mai multe griji decât toți ceilalți la un loc! Veselia lui dispăru. Chelsea, dacă vreodată vei căuta de lucru, să știi că am un loc pentru tine. Vreau să știi asta. Dacă te hotărăști să începi să muncești, cum vine vara, vino la mine. Dacă, pe de altă parte, te hotărăști să începi să călătorești, ai grijă. Vreau să spun, în general, în avântul tău de-a lua viața în piept, cum zici tu, de a căuta noi experiențe, nu te grăbi! Respectă-te pe tine însăși, ca și ceilalți să te respecte. Ține minte că ești o persoană importantă și că ai multe calități, și atunci și ceilalți vor ține minte. Nu te arunca orbește în orice... și în nimic care-ar putea să te afecteze pe tine sau viitorul tău, sau măcar liniștea ta sufletească.

Chelsea îl privea, încântată și uimită. O ofertă de lucru? Îi oferea de lucru? N-avea idee cum putea fi de folos la Banca Colchero, dar oferta era sinceră, știa, și Chelsea era mai mult decât recunoscătoare. În ceea ce privea sfaturile lui... de ce anume o sfătuia să se ferească? De orice... și de totul? Nu știa ce să-i răspundă.

— Mu... mulțumesc. Adică, în legătură cu locul de muncă.

— Și nu există limită de timp în ce privește oferta. Te rog, ține și asta minte. Se ridică, între timp, succes, *niña!*

— Nu ne conduci la aeroport?

— Mă tem că nu pot. Am întâlnire la prânz cu Maria.

Maria, femeia cu care întârziase atât noaptea trecută. Cea mai recentă amantă! Chelsea se ridică nefericită în picioare și-i zise la revedere.

\*

De-abia în octombrie anul acela primi Mercedes prima vedere de la Chelsea. Venea din Franța. După aceea, în noiembrie, sosi una din Luxemburg, iar apoi, o scrisoare scurtă din Bruxelles. În ianuarie anul următor, primi o scrisoare de două pagini din Rotterdam, care conținea și promisiunea că în curând avea să-i trimită o scrisoare mai lungă.

Scrisoarea mai lungă sosi în aprilie, cu scuze pentru întârziere și o șocă atât de tare pe Mercedes, că porni imediat să-l caute pe fratele ei.

— Cristina, *donde esta mi hermano?* Stupefiată de ceea ce citise, Mercedes o întrebă pe servitoare unde era fratele ei.

— Sunt aici. Vincente apăru în cadrul ușii salonului, arătând extrem de mulțumit de sine. Așa arăta încă de când se logodise cu Señorita Anna Hervas, pe care-o întâlnise anul trecut; după ce terminase facultatea și se întorsese definitiv acasă, avusese loc logodna.

— Nu tu, Vincente. Mercedes se ridică în picioare. Pe Ricardo îl caut. Trebuie să vorbesc cu el. Acum.

— Cred că tocmai iese pe ușă.

Într-adevăr. Ricardo era în hol, luându-și servieta de pe masă, când Mercedes îl prinse din urmă, încă agitând scrisoarea.

— Ricardo, trebuie să vorbesc cu tine!

— Desigur. Nu avea nevoie să mai întrebe dacă se întâmplase ceva. Sora lui avea ceva foarte important să-i spună, ceva care-o necăjea. O urmă în salon și luă loc, Ricardo ascultând cu atenție pe când ea-i citea scrisoarea de la Chelsea. Pe toată.

— Ce crezi de *asta*? Îi ceru ea părerea când termină. Adică, de faptul că Chelsea muncește în Kibbutz? Poți să-ți închipui? Ce-a făcut-o să aleagă asta? Nu e făcută pentru genul ăla de viață, pentru genul ăla de muncă!

Răspunsul lui Ricardo veni încet și calm, contrazicând încruntarea de pe fața lui.

— Cine poate spune pentru ce anume e făcută Chelsea? Poate tocmai de aceea face ce face... să se regăsească pe sine.

— Bine Ricardo, dar își petrece timpul culegând fructe, curățând cartofi ori îngrijind cotețul găinilor! Cum poate asta s-o ajute să se regăsească pe sine, cum spui tu?

Ricardo zâmbi, parțial din simpatie pentru sora lui, care probabil nu va înțelege niciodată.

— Aceasta, zise arătând cu mâna scrisoarea, și toate celelalte călătorii de până acum se potrivesc cu firea ei. Va supraviețui, nu-ți face griji.

— Dar îmi *fac*! Ochii i se îngustară, și-și privi lung și intens fratele. Niciodată nu-i trecuse prin minte, dar...

— Ricardo, tu ai încurajat-o pe Chelsea să facă asta?

— Ce?

— Totul! Adică, e aproape exact ceea ce ai

făcut și tu.

— Desigur că nu. Pentru că-l privea neconvinsă, adăugă hotărât. Nu, Mercedes, niciodată nu i-am spus că am făcut ceva asemănător când eram ca ea. Am avut grijă să nu-i spun. Îi luă scrisoarea și se uită peste ea. Ei, cel puțin acum ai o adresă pe care-i poți scrie mai mult timp. Și când o vei face, transmite-i salutările mele. Observase că Chelsea își amintise de el în postscriptum, „Transmite-i salutări lui Ricardo!”

## Capitolul 7

CÂTEVA luni mai târziu Chelsea găsi un moment liniștit în care să se poată așeza să citească cea mai recentă scrisoare de la Mercedes. Scrisorile veneau cu regularitate, de două ori pe lună, și *întotdeauna* începeau cu „Când te întorci acasă?”

„Acasă” însemnând Madridul. Chelsea nu se plictisea niciodată de rugămințile lui Mercedes, care-o îndemna să meargă și să petreacă acolo câteva luni. Era plăcut să fii așteptat de întreaga familie Colchero, fapt de care era încredințată. Și Mercedes o iubea cu adevărat, privind-o ca pe sora pe care nu o avusese niciodată. Îi și spusese asta. Ce ciudat să devină așa apropiate, când erau atât de deosebite! Ce ciudat că-și duraseră o prietenie așa de strânsă în timpul anului cât fuseseră colege la școală, vreme în care se certaseră de atâtea ori, încât Chelsea nici nu mai ținea minte!

Chiar și acum, când amândouă împliniseră douăzeci de ani, după atâtea luni și după schimbarea atâtor scrisori, Mercedes era încă în mod evident

uimită, dacă nu scandalizată, de purtarea prietenei ei! În fiecare scrisoare, Mercedes îi spunea că e *loca*, trăsnită. Chelsea încercase să-i explice; nu o dată îi explicase lui Merc' că munca grea de aici, de la Kibbutz avea un efect cathartic. Obligațiile ei constând în munca grea, lucrarea în diferite feluri a pământului o ajuta să scape de mânie, de frustrări. De asemenea, admirase și-i plăceau oamenii, spiritul de echipă al colegilor ei de muncă, din care majoritatea erau evrei, dar nu ceea ce înțelegem prin israeliți. Întâlnise oameni din toate colturile lumii la Kibbutz, inclusiv un alt new-yorkez, David Lazarus, acest fapt făcând-o să-și dea seama ce mică e lumea.

Chelsea întreținea o prietenie platonicească cu David, care era un adevărat intelectual. Petrecuse trei luni aici și se mutase cu două săptămâni în urmă, iar acum îi era așa tare dor de el, încât se întrebase dacă nu fusese un pic îndrăgostită de el. Ofta gândindu-se la el. Privind soarele unui octombrie timpuriu, dar strălucitor, pe când stătea așezată direct pe pământ, cu spatele sprijinită de clădirea în care era adăpostită împreună cu alte fete.

Plicul albastru de la Mercedes era încă nedesfăcut, rămăsese astfel de câțva timp. Chelsea era căzută adânc în gânduri, ochii privind peisajul, dar fără să-l vadă. Fusese în multe locuri în călătoriile ei înainte să ajungă în Israel, și încetul cu încetul își dădea seama că de fapt nu locurile o făceau fericită, ci oamenii. Continuă să-și amintească de prietenii ei, de aceia care intraseră și ieșiseră din viața ei, de aceia care rămăseseră, cum era Mercedes. Când își luaseră la revedere una de la alta, Mercedes smulsese două promisiuni de la Chelsea, prima fiind că îi va scrie regulat, a doua că nu va lipsi de la nunta ei.

Nunta lui Mercedes! Mai era încă un an, până



când se putea mărita cu Emilio, când el își va termina studiile la universitate, dar data fusese deja fixată. O, da, Mercedes îi dăduse *această* știre încă de acum trei scrisori! Urma să fie mireasă în septembrie. Ei bine, Chelsea avea cu siguranță o mulțime de lucruri de observat! Îi răspunsese și-i repetase promisiunea: va veni la nuntă negreșit. Așa va face, cum ar putea lipsi de la cel mai important eveniment din viața lui Mercedes?!

Exact cu cinci luni mai târziu, Chelsea stătea în același loc, având în mână o altă scrisoare, nedesfăcută încă, de la Mercedes. Dar de data asta nu întârzie s-o citească, era nerăbdătoare să afle noutățile. Se simțea nespus de tristă. Crăciunul venise și trecuse, și în acest timp începuse nemulțumirea ei în legătură cu viața la Kibbutz. Era în martie acum și simțea o invincibilă nevoie să fie alături de oamenii pe care-i cunoscuse, deși n-avea nici cea mai mică idee de ce simțea așa.

\*

DOUĂ săptămâni mai târziu se afla în avion, îndreptându-se spre casă. Nu spre Madrid, ci spre Anglia. Madridul urma după aceea. Voia să stea cu mama ei o vreme, atâta cât... ei bine, atâta cât lucrurile vor merge bine. De fapt, era acum aproape nerăbdătoare să stea de vorbă cu mama ei. Își privi mâinile, strâmbându-se. Mama ei, o adeptă a frumuseții și o maniacă a eleganței, va avea o criză când îi va vedea mâinile. După atât de multe luni de la Kibbutz, nu era într-o condiție prea bună. De fapt, era aproape o epavă, era rezistentă fizic, dar pielea i se înăsprișe, părul și mâinile îi erau neîngrijite, iar garderoba ei nu consta decât în blugi uzați, pantaloni

scurți și tricouri. Închise ochii, sperând... nu știa bine ce. Poate că, dacă lucrurile mergeau bine, ea și mama ei vor petrece o săptămână la Londra, să facă niște cumpărături.

Gândurile i se îndreptară către tatăl ei. Va merge și la New-York să-l viziteze. Poate că... poate că exista o șansă să-l convingă să se suie într-un avion și să meargă să petreacă Paștele în Torquay? În niciun caz nu ar fi fost prima vacanță pe care-o petrecea cu soția lui de care se înstrăinase. Dacă nu, va merge la New-York să stea cu el o vreme.

După asta, se va îndrepta către Spania. Din punct de vedere geografic, aceste vizite erau greșit planificate, dar asta era ordinea în care voia ea să le facă. Când anume va ajunge la Madrid, nu putea spune de pe-acum. Știa doar că va ajunge cu destul timp înainte de mult așteptata nuntă.

Un zâmbet scurt, schimonosit îi flutură pe buze. Părerile ci despre căsătorie nu se schimbaseră, deși în multe alte privințe se schimbaseră serios. Era mult mai matură și, în sfârșit, se hotărâse ce să facă cu propria-i viață. Peste două luni va împlini douăzeci și unu de ani și începând cu acea zi va intra în posesia unei frumoase sume de bani, pe care tatăl ei i-o depusese în cont, cu ani în urmă. Va intra în afaceri, probabil în Londra sau în jurul Londrei. O afacere pe cont propriu era cu siguranță ceva potrivit pentru ea. Cu părinți așa ambițioși și plini de succes, cum ar putea ea eșua? Trebuia să fie doar corect îndrumată. De fapt, ar fi trebuit să-și dea seama de-acum câțiva ani că pentru asta era făcută.

Zâmbetul îi reveni pe buze în timp ce îi trecură prin minte niște cuvinte, cuvintele lui Ricardo: „Ai grijă ce vrei în viață...” Ei bine, cel puțin știa acum ce voia, după atâta timp.

Închise ochii, gândindu-se la Ricardo și la pasiunea pe care-o simțise pentru el când avea optsprezece ani. Zâmbetul i se lărgi. Nu durase mult... Și slavă Domnului, el nu știuse nimic despre asta atunci. Ar fi făcut-o să se simtă ca o proastă! Zâmbetul i se transformă într-un chicotit ușor. Poate că-i va spune când îl va vedea, vor avea de ce să râdă!

Se gândi la multe alte lucruri pe care i le spusese Ricardo, despre mama ei, despre prietenii. Își amintea cuvintele lui foarte clar, destul de ciudat, căci la acea vreme crezuse că-i intrau pe o ureche și-i ieșeau pe alta. Dar nu, nu uitase ce-i spusese, era ca și când totul fusese depozitat cu grijă, într-un fel, în mintea ei... atâta timp, până când ea va fi gata să le aprecieze cum trebuie.

Se gândi la el cu respect, și cu prietenie, până să alunece în somn, întrebându-se cum i se va părea acum, când eventual va ajunge să-l vadă la Madrid.

## Capitolul 8

RICARDO COLCHERO stătea singur la bara de lângă ieșirea din vamă, pe aeroportul Barajas, în Madrid. Era întâi august, ora unsprezece seara. Era conștient că avea o presimțire, ce-l făcu să zâmbească ușor. Unde era Chelsea? Desigur, toți pasagerii din această cursă trecuseră pe lângă el, pe la ora asta.

Își privi ceasul și se întoarse să privească în spate. Poate că totuși n-o văzuse, nu reușise s-o identifice. Nu, era puțin probabil. Poate se iscase o încurcătură cu bagajele? Se întoarse lângă bară, pe

când ieșeau și ultimii pasageri. Apoi, dintr-o dată, o văzu.

Chelsea era la vreo câțiva metri de el, ochii ei rotindu-se repede de jur împrejur să zărească o figură cunoscută. Trebuia să fie așteptată de Mercedes, nu de el.

Ricardo n-o strigă pe nume. Câteva momente n-ar fi putut vorbi, chiar dac-ar fi vrut. O privi în acele momente fascinat și cu o mândrie pe care știa că nu era îndreptățit s-o aibă. Se lăsă purtat înapoi în timp, spre noaptea în care această fată, atunci o puștoaică de șaptesprezece ani, ciudată și bățăioasă, încăpățânată, trecuse prin aceeași vamă, împreună cu tatăl ei.

Și iat-o acum! În pantofi din piele neagră, cu tocuri înalte, stătea semeață și mândră, stăpână pe sine și încrezătoare. Nu-i putea vedea părul sub pălăria neagră de Cordoba pe care-o purta astfel așezată, încât îi distingea fiecare arcuire a feței, fiecare amănunt al figurii ei impresionante, un chip avantajat la maxim de rochia albă din in, care-i cădea frumos pe trup. Ricardo ridică un braț să-i facă semn, zâmbind, pe când ea îl zări, întrebându-se dacă aștepta pe altcineva.

Pe moment Chelsea nu se putu mișca din loc. Doamne, uitase ce impunător era Ricardo!

O senzație copleșitoare de plăcere o inundă acum că era aici, în sfârșit, în orașul în care se îndrăgostise cu mult timp în urmă.

Așteptase atât să vadă Madridul, își dorise așa mult să-i revadă pe cei din familia Colchero! Pe toți. Pe Ricardo nu mai mult, nici mai puțin decât pe ceilalți.

Cu capul sus, se mișcă grațioasă în spre el, un exemplu perfect de stăpânire și autocontrol, pe care le învățase, alături de celelalte fete, la Madame de Viliers

și profesoarele ei, la școala unde absolvise, în Elveția.

— Bună, Ricardo. Zâmbi, oferindu-i mâna.

— Chelsea, zise el simplu. Se mulțumi s-o salute după tradiția engleză, strângându-i mâna, scurt, dar energic. Mercedes te roagă foarte mult s-o scuzi că n-a venit să te întâmpine. Bunica noastră nu se simte bine și Mercedes a stat cu ea toată noaptea, iar azi a fost foarte prinsă cu pregătirile. Vă veți vedea mâine dimineață.

Chelsea dădu din cap, încruntându-se la știrea că Dona Teodora nu se simțea bine. Își închipuia chinul lui Mercedes, întrucât bunica ei era bolnavă, iar nunta urma să fie peste o lună.

— Îmi pare rău că n-am prins o cursă cu care să ajung la o oră mai ca lumea. Å... ce s-a întâmplat cu Dona Teodora, Ricardo?

Ridică din umeri, ochii lui negri pierzându-și o clipă din strălucire.

— A avut o criză de bronșită, dar... în sfârșit, are optzeci și nouă de ani, știi. De-abia așteaptă să te vadă, sunt sigur c-o s-o înveselești. Îi ridică bagajele.

— Mașina mea e aici.

Se îndreptară spre ieșire, vorbind tot timpul, Chelsea fiind nerăbdătoare să afle ultimele noutăți în legătură cu toți cei din familie. Vincente se căsătorise cu Anna Hervas și locuiau în Barcelona, lucrând la o filială a Băncii Colchero. Chelsea știa de asta, dar era curioasă să știe dacă îi pria căsătoria.

— Foarte mult. Ricardo o privi în timp ce ieșeau. Poți să-l întreb tu însăși luna viitoare. Îmi spune că are o mulțime de sfaturi de dat. Își ridică o sprânceană a mirare, ochii lui trădând curiozitatea:

— De ce? Te gândești să-ți faci intrarea în această frumoasă instituție veche de când lumea, Chelsea?

— Nici vorbă. Râse, ridicându-și sprâncenele a mirare când Ricardo deschise ușa unei mașini sport elegantă, ultramodernă, o Lagonda Aston Martin de culoare roșu închis, care trebuie să fi costat tot atât de mult cât și un Rolls Royce.

— Felicitări și ție. Mercedes mi-a scris despre cartea ta. Se editează luna viitoare, nu? Apropo, mașina e nemaipomenită! Încă o dată, felicitări!

Îi deschise ușa din spate, ochii lui privind-u-picioarele lungi, pe când ea urcă.

— Te asigur că n-are nimic de-a face cu cartea. Zâmbi, bătând ușor cu palma acoperișul mașinii. Dacă la asta te gândeai.

Chelsea zâmbi și ea la rându-i. Niciun moment nu-i trecuse prin minte că scrierea cărții i-ar fi mărit averea. Din câte-i spusese Merc', era o carte despre economie și afaceri bancare. Cu greu ar fi devenit best seller!

— De-abia aștept s-o citesc, minți ea, cu o licărire în ochi.

— Bineînțeles, zise el sec. Sunt sigur că ți-ai pierdut răbdarea.

În ciuda ironiei, Chelsea, acum în mașină, își dădu seama de o ușoară tensiune instalată între ei. Din momentul în care-și strânsesă mâinile într-un mod atât de oficial, ea nu se simți ca atunci când întâmpini un vechi prieten, își dădea seama că... ceva lipsea, probabil. Totuși era de înțeles. I se întâmplaseră atâtea în ultimii doi ani, și fără îndoială că și lui. După cât se știau, erau ca doi străini acum.

Se uită la el pe furiș, pe când ieșeau de pe aeroport, era atât de stăpân pe sine când conducea această mașină puternică, așa cum era de altfel în tot ce făcea. Era îmbrăcat în negru, cu pantaloni negri și o cămașă din bumbac, de aceeași culoare și care era pe

jumătate deschisă, lăsând să i se vadă pieptul. Era un pic mai larg în umeri decât fusese acum doi ani, nu? Ochii îi alunecară de-a lungul trupului lui, de la coapsele puternice, până la pieptul lui nemaipomenit, acoperit cu păr negru ca lignitul. Privirea i se ridică spre trăsăturile puternice ale feței, către părul lui frumos ondulat. Țigan! îi veni în minte același cuvânt, după atâta timp, și privi repede în altă parte, ca nu cumva el să-și dea seama că era studiat.

Servitorii nu se schimbaseră, și nici casa. O înconjurară pe Chelsea cu căldură și o copleșiră cu urări de bun venit, chiar din momentul în care păși în holul de marmură roz și gri. Ochii ei priviră avizi statuile italiene, masa de aici, pendula de colo, și se întoarse entuziasmată spre Ricardo... descoperind că el o privea intens.

— E... a...

Ochii lui susținură privirea ei și aprobă din cap.

— Îți duc geamantanul sus, Chelsea. Cunoști drumul spre salon. Cristina e de servici în seara asta, sun-o și spune-i ce vrei să mănânci.

Era mulțumită de răcoarea casei. Zăpușeala care-o întâmpinase când coborâse din avion o uimise, având în vedere ora târzie, căci, cum nu fusese în Madrid vara trecută, nu știa ce cald putea fi.

— N-ai chemat servitoarea? Ricardo se întorsese, sprijinindu-se de șemineul uriaș, lângă care atârna șnurul clopoțelului cu care era chemat personalul.

— Nu încă. Nu vreau să mănânc nimic, mulțumesc, dar desigur aş bea ceva.

— Ceai? Cafea? Vin?

— Gin cu sifon și multă gheață. Se așeză confortabil pe canapea, își scoase pantofii și-și ghemui picioarele sub ea.

Ricardo zâmbi în sinea lui, mulțumit că se făcea comodă în felul ăsta. Privi fascinat cum își scotea pălăria și cele două agrafe din păr. Părul îi era mai lung decât înainte, ajungând până la umeri, în toată splendoarea, având culoarea castanei coapte, fiind bogat, strălucitor, ciufulit acum când îl desfăcuse, trecându-și degetele prin el.

— A, Cristina... Se întoarse, uitând pe moment ce voia de la servitoare. Când aduse băuturile, îi zise că nu mai aveau nevoie de ea tot restul serii. O va servi el însuși pe Chelsea dacă va dori ceva.

— Deci, zise după un timp, ridicând spre ea paharul. În cinstea ta Chelsea Prescott. Stătea pe canapea în fața ei, cu picioarele întinse înainte. Am înțeles că ai stat la mama ta ultimele două luni. Cum a mers?

— Necrezut de bine. Fața lui Chelsea era serioasă. Părea incredibil că așteptase să împlinească douăzeci și unu de ani până să ajungă să-și cunoască mama. Și ție trebuie să-ti mulțumesc pentru asta.

— Mie?

— O, da, într-adevăr. Știi, n-am uitat nimic din ce mi-ai spus în seara aceea, aici... Arată camera și canapeaua pe care stătea acum.

— Noaptea de întâi ianuarie, încuviință Ricardo, amintindu-și. N-am făcut decât să scot în evidență lucrurile așa cum erau din punctul de vedere al mamei tale. S-ar fi putut să n-ajungi niciodată să le vezi și din perspectiva ei, dar acum poți s-o faci, deci meritul e al tău, Chelsea.

— Poate. Oricum, aveai dreptate să spui că Maureen Prescott mă iubește atât cât îi stă ei în putere. Și ce-aș putea să pretind mai mult de la ea, când mă iubește atât cât e în stare să iubească? Nu e un model, dar îmi dau seama că ține mult la mine.



Tatăl ei venise în Anglia la puțină vreme, de Paști, și întâlnirea semănase a reuniune familială. Nu fuseseră de data asta nici lacrimi, nici scuze, nici păreri de rău, nimic de felul acesta. Niciunul nu era sentimental, dar existase între ei... înțelegere. Da, asta era. Fiecare respecta voința celorlalți și libertatea de a face ce voia. Paștele fusese o reușită.

După aceea, nemaifiind nevoie ca Chelsea să plece la New-York, rămăsese cu mama ei. Merseseră la cumpărături și în timpul acelei săptămâni ajunseseră ele să se cunoască una pe alta cum trebuie.

— Continuă, Chelsea. La ce te gândești? Vocea lui Ricardo interveni tăios, alungându-i gândurile și, uitându-se spre el, descoperi c-o privea în felul lui atât de cunoscut, amabil.

— Iartă-mă. Mă gândeam să rămân atât cât va dori ea. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să se prelungească la două luni.

— Și apoi ce s-a întâmplat? Te-a gonit?

— Nu! Chelsea râse de el. Se apropie nunta lui Mercedes, asta e! Trebuie să-mi țin promisiunea. Deși, să fiu sinceră, începusem să mă plictisesc acolo. Nu-s făcută pentru a lucra într-un birou.

— Dar să muncești pământul, pentru asta ești făcută?

— Pentru o vreme, da. În Kibbutz a fost bine.

— Povestește-mi.

— Păi, hai să vedem lucrurile așa: dacă n-o să mai văd niciodată un avocado, sau un măslin, toată viața n-am să uit cum arată. Ochii ei verzi ca merele necoapte străluciră vesel, apoi deveniră îngândurați. Cam ce-aș putea să-ți spun? Am văzut Zidul Plângerii în Ierusalim, m-am plimbat pe malul Mării Moarte. Am întâlnit sute de oameni, m-am îndrăgostit și apoi mi-a trecut, de vreo două-trei ori, cred. Licărirea îi revenise

în ochi. Ce anume aş mai putea să îţi spun, de care tu să nu ştii deja? Nu ţi-a arătat Mercedes scrisorile şi vederile mele?

— Pe unele, dar nu pe toate. Îţi închipui ce m-am supărat! Zâmbea ştrengăreşte, ochii negri îi luceau demonic. De ce nu mi le-a arătat pe toate? Ce-ai făcut, pot şti şi eu, astfel că doar prietena ta a avut voie să afle?

„Nimic” voia să-i spună. Bineînţeles, n-avea să-i răspundă aşa. În schimb, îşi strânse părul la spate, ameninţându-l în glumă cu degetul.

— Cred c-am şi eu dreptul să am nişte secrete, nu? Puţin mister?

Ricardo îşi înclină capul:

— Dacă zici tu...

Cu mâna prelungă, subţire, îşi acoperi gura când îi veni să caşte. Orice făcea, chiar şi gesturile cele mai mici, păreau a fi graţioase, profund feminine... Cât se schimbase! Era conştient că era obosită, dar încă nu voia ca seara să se încheie.

Următoarele săptămâni aveau să fie aglomerate pentru toţi şi se putea ca, o vreme, să nu mai aibă ocazia să vorbească cu ea între patru ochi. Se ridică şi umplu din nou paharele.

— Hai, o înduplecă el, povesteşte-mi. Care-a fost cel mai grav lucru pe care l-ai făcut în călătoriile tale, hai să începem cu asta.

Chelsea nu trebuia să se gândească mult.

— Am condus fără permis - înainte să-l obţin - o dubă turtită a unor australieni, care m-au luat cu ei, când făceam autostopul. Şi am încercat să fumez pipă.

— Şi?

Chelsea ridică din umeri.

— Din fericire, m-am oprit înainte să fac vreun accident. Cât despre pipă... m-a făcut să vomit. N-am

mai încercat a doua oară.

Urmă o tăcere. Chelsea se trezi privindu-l, pe când și el o privea. Era ușor enervată, întrebându-se ce aștepta de la ea, ce voia de fapt să afle. Nu se gândi însă mult timp.

— Deci, la ce concluzii ai ajuns? o întrebă detașat. În legătură cu tine însăși, cu viața ta?

Chelsea luă o înghițitură mare din băutura ei și-și privi ceasul.

— E puțin cam prea târziu ca să ne lansăm într-o astfel de discuție. Dacă însă mă-ntrebi dacă știu ce vreau acum în viață, răspunsul e afirmativ. Mă gândesc să intru în afaceri când mă-ntorc în Anglia, în jurul Londrei. Mai am însă să mă hotărăsc ce fel de afaceri. Izbucni în râs. Mai am să-mi găsesc o casă unde să trăiesc, am ajuns să mă gândesc și la asta. Toată averea mea pe lumea asta e în cele două geamantane de sus! Își termină băutura și se ridică în picioare.

Ricardo își ridică mirat una din negrele lui sprâncene:

— Nu ești prea prietenoasă, Chelsea.

Ridică din umeri.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, numai că sunt frântă de oboseală. Ginul, căldura de afară și călătoria își spuneau cuvântul.

Ricardo se îndreptă încet către ea și-i puse mâinile pe umeri. Zâmbi și o sărută în stilul european, buzele atingându-i ușor obrajii.

— Bine-ai venit înapoi.

Îl privi drept în ochi, în mod ciudat deranjată de urarea lui întârziată, de apropierea lui. Se depărtă de el, încă și mai deranjată de atingerea mâinilor lui. Ce dracu? Ce se-ntâmplă cu ea? Doar își depășise pasiunea pentru acest om cu ani în urmă! Chiar așa

bine cum arată, în fond, nu era genul ei! Își dăduse de asemenea seama de asta cu mult în urmă.

— Nu te mai rețin, spunea el, decât ca să-ti zic că arăți... arăți foarte bine.

Asta era? Era amuzată, provocată de remarca banală. Desculță, era cu câțiva centimetri mai scundă decât el și îl privi din nou, un zâmbet îndrăzneț venindu-i pe buze pe când își dădea părul pe spate, într-un mod aproape sfidător:

— Asta-i tot, Ricardo? Numai atât? Și râse.

Râse și el cam forțat, deși cu zgomot. Nu va minți și nici nu-i va nega unei femei frumoase calitățile de la natură.

— La naiba, știi bine că nu. Își undui o mână și-i prinse bărbia. *Casta*. Și ea avea asta. O avea și-o purta ca pe-o podoabă.

— Ești frumoasă, și-o știi și tu. Te bucuri de asta!

Dădu drumul bărbiei ei la fel de stângaci cum i-o prinsese, ochii-i privind-o încă, pe când ca se aplecă să-și ia pantofii și geanta. Se depărtă de el, râzând încetișor, întorcându-și doar o dată capul, spre a-l lăsa să vadă ce amuzată era.

Apoi plecă, lăsând în urmă-i răsunetul râsetului ei.

Chelsea încă râdea în sinea ei pe când urca scara spre camera ce fusese întotdeauna a ei în trecut. Cristina îi despachetase lucrurile și totul arăta impecabil, familiar și totuși necunoscut. La fel ca și Ricardo. Se schimbase ceva în legătură cu el. Sau nu se schimbase el? Era doar pentru că acum erau egali, că relațiile dintre ei erau altele? Se întâlniseră astă seară, Ricardo nu mai era mentorul, iar ea cea dezorientată, ci erau pe poziții egale. Nu se întâlniseră ca un bărbat cu o fetiță, ci ca un bărbat cu o femeie.

Când îi spusese astă seară că era frumoasă, vorbea serios. O, cum ar fi mulțumit-o asta cu ani în urmă. Acum nu, nu în mod special. *Era* frumoasă, mulți bărbați îi spusese. Chiar și unele femei îi făcuseră acest compliment.

## Capitolul 9

ȘI MERCEDES îi făcu lui Chelsea acest compliment. Era uimită, plăcut surprinsă, nu doar de schimbarea fizică a prietenei sale, dar și de încrederea și ținuta ei... atribute care în mod clar îi lipsiseră înainte.

În timpul primei săptămâni a șederii lui Chelsea, ele două au petrecut ore întregi vorbind, încercând să recupereze cei doi ani, schimbând noutăți, având, în general, acel fel de conversație ce nu se poate include în scrisori. Făcură o mulțime de cumpărături și de asemenea petrecură mult timp și cu Dona Teodora care, deși stătu cel mai mult timp în camera ei, începea să se refacă după criza de bronșită.

Chelsea fu șocată când o văzu pe Teodora din nou. Bătrâna doamnă nu mai era la fel de solidă, avea acum o fragilitate aparte și, deși ochii ei tot mai înregistrau fiecare amănunt, arătau plictisiți, fără luciu și lipsiți de viață. Adesea chiar se închideau de la sine, și atunci Teodora pur și simplu adormea, fie când stătea în capul oaselor, fie când era lungită în pat, iar asta se întâmplase de nenumărate ori chiar în mijlocul conversației. Refuzase categoric ca o infirmieră să se ocupe de ea, să se facă atâta caz, insistând că nu era

bolnavă, ci doar obosită, foarte obosită.,

Până la ora cinci, Ricardo nu putea fi văzut, începuse să fie încordat și-și petrecea cel mai mult timp la bancă sau în biroul lui de-acasă. Aceasta i se păru ciudat lui Chelsea, până când află motivul, într-una din seri, când el o întreabă dac-ar putea vorbi cu ea între patru ochi.

— Cum ai petrecut azi? Îi indică să se așeze pe un scaun în fața biroului lui și când Chelsea răspunse „Bine” el de-abia dădu din cap, absent.

Chelsea se încruntă când văzu teancul uriaș de dosare și hârtii de pe birou, indicând faptul că Ricardo era foarte ocupat.

— Țsta nu-i genul tău, Ricardo. Niciodată nu te-am văzut îngropat până peste cap în munca ta. Întotdeauna te ocupai de lucrările tale la...

— Știu. Îi luă vorba, tăind aerul cu o mână, plictisit. E din cauza nenorocitului ăstuia de tur de conferințe.

— Tur de conferințe?

— S-a nimerit așa încât coincide cu publicarea cărții. Voi pleca în țară, în întreaga Spanie, ținând conferințe în universități, studenților, la bancă, funcționarilor și în alte câteva genuri de instituții. Dar acum o privi de-a dreptul. Pe probleme de afaceri bancare, de finanțe, de economie.

— Mi-am închipuit.

— Mă gândeam dacă ai vrea să mergi cu mine.

Surprinsă, primul gând îi veni sub forma unor întrebări:

— Eu? Dar de ce? Cum aș putea eu să te ajut?

— În multe feluri. Era aproape nepoliticos, făcând-o pe Chelsea să-și dea seama că era într-adevăr obosit. Vorbești mai multe limbi, știi să bați la mașină, să stenografiezi...

— Bine, dar... că stenografiatul meu șchioapătă... e puțin zis.

— Nu contează. Mai întâi ascultă-mă, apoi răspunde-mi. Îmi trebuie cineva să vină cu mine și nu-mi pot lua secretara sau asistenții, au și așa destul de lucru la bancă. Am acum pe rol câteva afaceri... destul de diferite de munca mea obișnuită. Am nevoie de cineva să fie tot timpul lângă telefon, dacă sunt căutat, să se ocupe de corespondență. Și știu că ai permis de conducere, ai putea să mă înlocuiești când obolesc să conduc. Asta în sine ar fi un mare ajutor, m-ar scuti de bătaie de cap câteva ore bune pe zi, așa că aș putea lucra și pe drum. M-am hotărât să merg cu mașina, nu cu avionul. Poți pierde o mulțime de timp târându-te de pe un aeroport pe altul. Vei fi, desigur, plătită. Numește o sumă. Vom fi plecați, cu totul, cinci săptămâni. Intenționez să-mi creez ocazia de a mă întâlni cu clienți importanți, și de asemenea, să trec și pe la unele din filialele băncii în timpul acestui tur.

— Primesc. Chelsea se simțea flatată întrucât el credea că ea va face față. Cu siguranță își va da silința. Și de ce nu? Era liberă s-o facă, iar oferta în sine suna ca o provocare. De asemenea, va fi interesant să mai vizitez și alte lucruri din Spania!

— Dar o fac de amuzament, nu vreau să fiu plătită.

— Bineînțeles că vei fi plătită, de bancă. Și te rog, ia aminte, nu prea va fi amuzant. Vei munci din greu, al naibii de greu. O privi așteptând, ca și când credea că ea s-ar putea să se răzgândească acum.

— Bine. Când plecăm?

— La o săptămână după nuntă. Duminică. Îți voi da un exemplar al traseului, când se va apropia plecarea. După asta, luă un dosar, indicându-i c-a terminat ce-avea de discutat cu ea. Scuză-mă acum,

trebuie să lucrez.

Chelsea îl lăsa singur. Se opri afară, în fața ușii, cu sentimente confuze. În mod hotărât, se simțea prost pentru felul cum o concediasse el. Era încântată de perspectiva călătoriei și de faptul că va lucra cu el, deoarece va învăța o mulțime de lucruri, va câștiga experiență. Dar de asemenea se simți și... neglijată. Din noaptea sosirii ei, de-abia dacă-și vorbiseră, cu excepția unor schimbări scurte de cuvinte, uneori, la cină. Era ca și când uitase că ea era musafiră în casa lui.

Ridică din umeri. Poate c-ar trebui să fie flatată, în loc să se simtă neglijată, flatată că n-o trata ca pe o musafiră. Nu făcea oare din prezența ei acolo ceva mai special?

În cursul primelor zile ale celei de-a doua săptămâni de când venise, Chelsea nu știa cum să-și petreacă vremea. Sosise Emilio și pur și simplu o acaparase pe Mercedes, pentru cea mai mare parte din timp. Bineînțeles, era normal ca ei să vrea să fie singuri când se putea. Formau o pereche de îndrăgostiți la nebunie, era atât de evident, că pe Chelsea o pufnea râsul.

Avea astfel mai mult timp de petrecut cu Dona Teodora și acceptă și invitațiile venind din partea altor membri ai familiei Colchero, în special ale Antoniei, mătușa cea mai tânără a lui Mercedes, căreia-i plăcea să facă cumpărături și să ia masa în restaurante luxoase aproape tot așa de mult ca și nepoatei ei.

Deoarece ziua lor cea mare se apropia, Emilio și Mercedes începură să fie la fel de încordați ca și Ricardo; deși nu mai mergea așa des la bancă, era însă prins cu treburi în biroul lui.

Deja casa era încărcată cu flori și, cum obloanele o păzeau de căldura înnebunitoare de afară,



era răcoroasă serile; cadourile de nuntă soseau zilnic. Într-una din dimineți, Chelsea era pe punctul de a pleca pentru a lua cadoul pe care ca însăși îl comandase, când Ricardo îi ieși în cale. Ușa biroului lui era deschisă și el o strigă, pe când ea traversa holul.

— Bună dimineața, Ricardo. Părea distantă și liniștită în rochia-i roz pal, tivită la gât și pe poale cu margarete.

— Ești foarte drăguță azi, Chelsea. Unde te duci? Zâmbi, poate pentru prima dată în atâtea zile.

Îi iertă atunci totul, lipsa de interes și restul.

— Să iau darul de nuntă pentru Mercedes. Apoi iau masa la Antonia. Mercedes și Emilio nu ies azi din casă. Au invitat la prânz niște prieteni.

Ricardo încuviință din cap.

— Casa asta începe să se transforme într-un spital de nebuni. Mă voi bucura când se va termina balamucul cu nunta.

Chelsea îl privi mai îndeaproape. Deci asta era. Încordarea din cauza nunții, nu numai faptul că avea foarte mult de lucru.

— Știi ce vrei să spui.

— Te-ai gândit bine să ieși câteva ore. Voiam să te invit să mergem undeva să luăm masa. Ai vrea, atunci, să mergem să cinăm împreună, în oraș, doar noi doi?

Ar fi vrut foarte mult să zică „da”, știind foarte bine că asta nu era atât o propunere pentru întâlnire, cât mai degrabă nevoia de a ieși undeva.

— Ă... în sfârșit, nu pot. Am o întâlnire.

Cuvântul îl făcu pe Ricardo să-și ridice ușor sprâncenele. „Într-adevăr?” păru el a se mira pe tăcute.

— O întâlnire?

— Îmhî. Cu Miguel Buendia. Râse puțin,

amintindu-și prima întâlnire cu Miguel, la petrecerea la care o luase Ricardo, de Anul Nou, când ea avea optsprezece ani. La vremea respectivă, nici măcar nu se uitase la el de două ori, considerându-l demodat! Acum totuși, îi părea interesant. Era la restaurantul unde eu și Antonia am luat prânzul. Ne-a rugat să stăm cu el, și-a amintit că ne mai văzusem și...

— Sunt convins că și-a amintit. Nu-i nevoie să te deranjezi să-mi explici. Se simțea ceva în vocea lui Ricardo. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, privirea fiindu-i alarmată.

— Antonia nu te-a sfătuit să nu te duci?

— Nu. Chelsea se uită la el surprinsă. La ce naiba se gândea? De ce să mă fi sfătuit? E căsătorit sau ceva de genul ăsta?

— Nu chiar. Îi plac femeile prea mult ca să se căsătorească. De ce să plătească o carte pe care o poate la fel de bine împrumuta?... asta-i filosofia lui Miguel. Are reputația că...

— Nu mă interesează, mulțumesc. Sigur exagera. Antonia i-ar fi spus ceva dacă Miguel avea reputația de a vâna femeile.

Ricardo nu luă în seamă izbucnirea ei.

— Mă rog, eu îți ofeream un sfat. Și te previn, vei regreta c-ai ieșit cu el. Nu te poți descurca cu genul ăsta de...

Mânia o facu să izbucnească:

— De unde știi tu cu ce pot să mă descurc și cu ce nu? Îți reamintesc politicoș că nu mai am șaptesprezece ani și te rog, nu te amesteca!

— Aha. Pentru prima dată ridică vocea la ea. Văd că ești încăpățânată cum ai fost întotdeauna! Nu poți să mă crezi pe cuvânt că...

Înainte să poată termina. Vocea lui Mercedes ajunse la ei din celălalt capăt al holului. Trăda panică:

— Ce s-a întâmplat cu voi?

Chelsea se întoarse, zâmbind. Voia să-și calmeze prietena, întrucât își făcea griji și din cele mai neînsemnate lucruri, zilele astea.

— Nimic, Merc'! Doar o divergentă de păreri. Ricardo pare a crede că e o idee neinspirată ca eu să ies astă scară cu Miguel Buendia, despre care crede că-i un fel de Barbă-Albastră!

Mercedes își privi fratele curioasă:

— Ei bine, nu cred că-i cinstit...

— Ți-am cerut părerea, Mercedes! îi trânti Ricardo furios. Ce știi tu despre Miguel?! Acum, vezi-ți de treburile tale!

Cu ochii măriți de mirare, Mercedes murmură o scuză și se retrase.

Chelsea se întoarse furioasă:

— Ce dracu s-a întâmplat cu tine? Fata e dărămată de oboseală și nervi și tu urli la ea așa! Văd că *ești* la fel de despot cum ai fost mereu! Ei bine, *eu* niciodată n-am primit ordine de la tine, Ricardo, și naiba să mă ia dac-o să-ncep acum!

— Chelsea! Așteaptă...

Nu mai așteaptă. Și-și închipuia că ea o să-și amâne întâlnirea, ca să iasă cu el! Acum chiar că era supărată. Spunându-i să nu facă ceva, nu puteai decât s-o determini să se încapățâneze. În privința asta avea dreptate Ricardo, Chelsea nu se schimbase. Părăsi holul fără măcar să privească în urmă.

Se văzu cu Mercedes mai târziu în aceeași zi, dar nu și cu Ricardo. Era dezamăgită de asta.

Unele rămășițe ale gândirii ei copilărești voiau să-i facă și mai mult în ciudă lui Ricardo. Se îmbrăcase foarte elegant pentru întâlnirea cu Miguel. Voia ca Ricardo să vadă asta.

Din întâmplare, văzu. Era în cursul primelor ore

ale dimineții. Ricardo stătea în salonul principal când ea veni acasă de la întâlnire. Era trecut de una noaptea și ea n-ar fi aflat niciodată că el o așteptase... dacă n-ar fi chemat-o el pe când se apropia de scări:

— Chelsea, vreau să-ți spun doar o vorbă...

Văzând roșu înaintea ochilor, mânia îi reveni. Nu-și putea crede urechilor! Doar atât spusese. Se îndreptă spre salon și închise ușa, izbucnirea aducându-i în obraji mai multă culoare.

— Nu-mi vine să cred! Te joci de-a doica, nu-i așa? Crezi că poți să mă supui așa cum o supui pe sora ta? Ai așteptat să vezi dacă mă întorc întreagă, nu-i așa?

— Nu fi ridicolă. Ricardo vorbea calm. Părea mult mai relaxat acum. Spre dezamăgirea ei, află curând și de ce:

— Am ieșit în oraș și eu în seara asta. M-am întors acasă exact cinci minute mai devreme și beam un pahar. Mă întrebam dacă nu vrei și tu unul.

— A!

— A! o imită el. Deci, ce-ai vrea să bei în timp ce îți ceri scuze?

Nimic. Ce?... scuze? N-avea de gând să-și ceară scuze pentru presupunerea ei, chiar dacă greșise făcând-o. Oftă în sine ea, dându-și seama că era nelogică și neonestă. Se pare că emoția din pricina nunții se răsfrângea asupra tuturor, inclusiv a ei. Din nou plutea o încordare în aer și nu-i plăcea. Era pe punctul de a-și cere scuze când lucrurile luară din nou o întorsătură proastă.

Ricardo, așezat acum, își plimbă ochii asupra ei, din cap până-n călcâie.

— Desigur că ți-ai ales singură rochia pentru a ieși azi în oraș. Poate am greșit în privința ta, Chelsea? Poate că Miguel Buendia e genul pe care-l cauți zilele

astea? Poate că vrei să te distrezi așa cum vrea și el? Chiar tu ai zis odată că numai asta îți dorești, încă de când ai terminat școala.

Lui Chelsea nu-i venea să creadă. Ce naiba voia să spună, să insinueze? Cu siguranță, o tachina intenționat. Ochii lui erau fixați pe proeminența sânilor ei, strânși în rochia decoltată, pe care și-o alesese înadins. Roșeala din obraji i se intensifică. Se simțea ca și cum Ricardo îi era o persoană străină. Poate c-așa și era. Relația lor fusese cu siguranță... alta... de când era și ea aici.

Își ridică apoi capul, dorindu-și să fi fost îmbrăcată altfel, dar hotărâtă să nu-i explice nimic. De ce-ar face-o? Putea crede ce voia! Miguel Buendia se purtase ca un adevărat gentlemen astă seară... dar să fie a naibii dacă-i va spune asta lui Ricardo!

— Poate, zise ea misterioasă. Poate că-mi place să mă distrez, cum zici tu. Asta o știu doar eu, iar tu o să te tot întrebi. Noapte bună, Ricardo.

— *Chelsea!* Cuvântul tăie aerul camerei ca o secure. Aproape se opri din mers, așa de mirată fu de mânia nemaiîntâlnită din vocea lui. *Încă n-am terminat cu tine!*

Cu asta însă terminase. Continuă să meargă.

Se băgă în pat într-o stare de confuzie, întrebându-se de ce relația ei cu Ricardo părea să se deterioreze. Fuseseră așa buni prieteni în trecut. De ce nu mai erau la fel acum? Nu-i cunoștea această... această latură sarcastică. Se schimbase de-a lungul acestor ani, asta era sigur. Și totuși... închise ochii, gândindu-se la trecut.

Mercedes o prevenise odată despre firea impetuoasă a lui Ricardo. Chelsea n-o crezuse atunci, dar azi avusese de mai multe ori confirmarea... Poate că... poate că el nu se schimbase totuși deloc? Poate

că ea nu ajunsese să-l cunoască cu adevărat? În trecut fusese așa răbdător cu ea, dar acum...

Se întoarse în pat și dădu un pumn în pernă.

— Ei bine, zise cu voce tare, dacă în cele din urmă îți vădești adevărata față, Ricardo dragă, nici nu cred că-mi mai plăci.

\*

În cursul săptămânii următoare se purtase față de Chelsea ca și cum ea spusese ceva să-l jignească pe el. Poate că din cauză că avea o nouă întâlnire cu Miguel; de data asta însă ieși și mai rău. De fapt, nu vrusese într-adevăr să accepte să se întâlnească a doua oară cu Miguel, descoperise că era destul de superficial. Recunoștea, o făcuse doar ca să-l enerveze pe Ricardo, așa era de supărată pe el și pe amestecul lui în felul ei de a se comporta. În afară de asta, nu exista nimeni pe lume care să-i spună ei ce să facă... avusese parte de asta, să-i ajungă toată viața. În mod clar, era împotriva firii ei.

Acum, ea și Ricardo nu mai erau nici măcar politicoși unul față de celălalt. Când se aflau în aceeași cameră, exista o încordare, ce părea a deveni din ce în ce mai mare. Chelsea o ignora cu grijă, și nimeni altcineva nu părea a fi observat.

Cu două zile înainte de nuntă, începură să sosească rude din toate colturile Spaniei. Fiecare cameră din casa lui Ricardo era ocupată cu oaspeți, se aflau doar în casa nepotului lor din Madrid!

În ajunul nunții, Mercedes era așa de agitată, că lui Chelsea i se făcu milă de ea. Vincente și soția lui, Anna, care fuseseră foarte recent supuși tensiunii ceremoniei la biserică, făcură tot ce le stătu în putință s-o calmeze, la fel ca toii ceilalți, de altfel. Viitorul mire

fusesse „gonit” de acasă în ziua respectivă și stătea la unul din unchii lui, la fel și părinții marelui. Și tot mai exista un surplus de musafiri, încât unele din rudele lui Emilio trebuiră să-și rețină locuri la hotelul unde avea loc banchetul.

Mercedes se duse devreme la culcare, dar fără-ndoială mai rămăsese trează câteva ore. În ceea ce privea restul familiei, trecuse bine de miezul nopții când hotărâră și ceilalți să se îndrepte către camerele lor.

Chelsea trecu pe la Teodora înainte să meargă la culcare. Stătea proptită în perne, citind.

— Teodora, nu m-așteptam să vă găsesc trează!

— Intră, fetița mea, intră. Mercedes s-a culcat? I-am spus să se culce devreme. Am discutat cu ea înainte de cină.

— S-a dus să se culce încă de-acum câteva ore. Chelsea prinse mâna Teodorei. Cum vă mai e? Vă veți simți bine mâine?

Teodora râse:

— Am de ales? Crezi c-aș putea pierde un minut măcar din ce se va întâmpla mâine?

— Nu, niciunul. Chelsea zâmbi, strângându-i mâna. Oricum, vom fi cu toții aici s-avem grijă de dumneavoastră, și mâna îi fu strânsă în semn de răspuns.

— Mi-e bine Chelsea. Pur și simplu, sunt obosită. Asta-i tot. Ești o fată bună. O privi pe Chelsea pe deasupra ochelarilor, ochii îngustându-i-se puțin. Te-ai schimbat în bine. Nu mai ești fetița gălăgioasă care erai... Ascultă, Ricardo mi-a spus că mergi cu el în turul de conferințe. Mă bucur de asta...

Turul de conferințe! Se întâmplaseră atâtea în ultima vreme, că Chelsea aproape uitase de el, în mod

sigur nu se mai gândise la asta. Nici nu era sigură dacă voia să meargă, dacă mai voia.

— Să ai grijă să mănânce cum trebuie, spunea bunica lui, vezi să se odihnească, de va avea timp. Acum pare încordat și nu-mi place. Știi, își face griji din cauza mea.

Chelsea încuviință. Era adevărat, Ricardo avea multe pe cap. Știa că-și făcea griji pentru Teodora. Întotdeauna fusese așa. Într-adevăr, trebuie să țină cont de toate astea, ca să nu-l judece prea aspru.

— Încearcă să-l convingi că nu e cazul, Chelsea.

— Nu cred că e posibil. Va telefona zilnic, știm amândouă asta. Și atâta timp cât va auzi că sunteți bine...

— Va auzi, promit. Mercedes desigur va pleca să-și petreacă luna de miere și va avea altceva la care să se gândească. Și foarte bine! Dar, la rândul ei își face și ea griji, nu în legătură cu mine, ci cu Ricardo. Făcu o pauză, ochii închizându-se puțin. În sfârșit, ce vreau să spun e că mă bucur că ești prin preajmă o vreme. Lucrurile se vor schimba pe aici, începând de mâine. Urmează o mulțime de schimbări.

Din nou, ochii i se închiseră. Chelsea se încruntă când auzi ce cuvinte alesese Teodora. Ce anume voia să spună? Părea să se refere la altceva decât la faptul că Mercedes nu va mai locui în acea casă... Teodora? Teodora?

Teodora adormise. Chelsea îi scoase ochelarii și micșoră lumina când plecă, griji fără nume instalându-se în inima ei.

Totuși adormi de îndată ce se sui în pat. Fu trezită cam o oră mai târziu de țipetele unui copil. Se dădu jos din pat și fugi în camera vecină, vrând nu numai să-l liniștească pe cel care plângea, dar și să-l oprească de a-i trezi pe ceilalți doi cu care era în



cameră. Paco era cel care plângea, unul din verișorii de gradul doi ai lui Mercedes și care avea șase ani. Chelsea îl luă în brațe, zâmbind în sinea ei când el se agăță de ea, strângând-o atât de tare, încât o duru. Vorbea cu el în șoaptă, în spaniolă:

— Un vis urât? Of, drăguțule, nu trebuie să plângi! A trecut. Nu, nu mai vine înapoi...

În întunericul punctat de o luminiță pierdută în noapte, îl ținu în brațe și-l liniști până când pleoapele i se îngreunară și atunci știu că putea fără grijă să-l lase să doarmă. Acoperindu-l cu un cearceaf, se întoarse spre ieșire, oprindu-i-se răsuflarea când văzu conturul siluetei lui Ricardo în cadrul ușii, privind-o:

— Ce... de ce nu ești în pat? Era atât de târziu, iar Ricardo era încă îmbrăcat în hainele pe care le purtase la cină.

Închise ușor ușa dormitorului, aducându-și brusc aminte cum era îmbrăcată. Purta un negligée vaporos, de culoare galben deschis... nimic altceva. Nu dormise în cămașa de noapte cu care venise. În graba ei își pusese doar acest negligée. Ținându-se în afara razei de lumină venind din camera ei, repetă întrebarea.

Ricardo nu ținu seama de ea. Se uita la ea cu o intensitate care-o zăpăcea..

— Pentru cineva căruia nu-i plac copiii, te descurci destul de bine. Și întotdeauna a fost așa.

— Ă... n-am spus niciodată că nu-mi plac copiii, ci doar că eu n-aș vrea să am copii...

— De ce nu, Chelsea?

— Ă... ți-am spus cu mult timp în urmă de ce. Își dăduse foarte bine seama de felul cum o privise când stătea cu Paco, de ținuta străvezie în care era, de felul în care ochii lui se plimbaseră asupra ei.

— Mi-ai spus, fu el de acord. Și nu ți-ai schimbat

de atunci părerea?

— Nu... Ă... de ce s-o fi făcut? Copiii sunt o pacoste.

— Pentru că te trezesc în mijlocul nopții?

— Nu, bineînțeles că nu. Se dădu puțin în spate, deranjată din nou de apropierea lui, încurcată de întrebările lui persistente. Zăpușeala de afară o făcea să se simtă un pic amețită.

— Adică, sunt o pacoste pentru cariera cuiva.

— Carieră? Aha!

Ochii ei se îngustară. Era evident că el n-o vedea. La ce se gândea de fapt?

— Să-ți spun ce mi-ar plăcea mie să văd, Chelsea? Făcu un pas spre ea, iar ea se mișcă repede înapoi... până descoperi că ajunsese lângă un perete; înspăimântată, inima-i bătea ridicol de repede.

— Nu... ba da.

Ricardo își puse palmele pe perete, una în dreapta și alta în stânga ei, prinzând-o într-o capcană, cu alura lui masculină, așa cum stătea, la mai puțin de doi pași... distanța care despărțea trupurile lor.

— Aș vrea să te văd cu propriul tău copil!

Gura ei se deschise mută de mirare. Ce dracu voia anume să zică cu asta? Că din punctul lui de vedere nu era chiar așa de indiferentă față de rolul tradițional al unei femei, așa cum voia să pară?

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Ricardo. Acum, te rog să mă scuzi.

— Nu! zise el apăsător. Nu te scuz. Își luă palmele de pe perete, înfigându-și degetele în umerii ei. Prea ai fugit de mine de multe ori.

De uimire, lui Chelsea i se tăie respirația. Apoi:

— Dă-mi drumul, mă doare! Un sunet slab de alarmă ieși de pe buzele ei, chiar înainte de-a fi sărutată. Gura lui se apăsase peste a ei cu putere,

înăbușindu-i un geamăt datorat fiorului neașteptat al contactului, chiar așa dur cum fusese. Ochii ei se închiseră, buzele i se depărtară sub presiunea buzelor lui, o săruta de-a binele. Ca și cum nu mai sărutase pe nimeni până atunci. Mai rău, ea răspunse la asta cu pasiune! Mintea începu să-i vâjâie, în timp ce trupul îi reacționa cu o plăcere care trecea dincolo de ceea ce experimentase ea în alte ocazii.

Șocată de propria-i reacție, atât de intensă și de promptă, își smuci capul în lături, în sinea ei fiind cuprinsă de panică. În același timp își ridică mâna să-l plesnească, dar n-o făcu suficient de rapid. Ricardo îi apucă încheietura mâinii, ochii negri licărind de mânie.

— O, nu, fată dragă! Ai mai făcut asta o dată și ar fi prea curând s-o mai faci și acum! În afară de asta, zâmbi el fără să fie amuzat, nu trebuie să te indignezi. Am vrut doar un răspuns la o întrebare. Am primit răspunsul, deci poți să te duci. Și poli să te odihnești fără grijă, nu se va mai întâmpla a doua oară.

Chelsea nu se odihni fără grijă. Îi era greu să-l înțeleagă pe Ricardo Colchero. Nu era deloc omul pe care-l cunoscuse în trecut. Iar în ceea ce-o privea pe ea, Dumnezeu, era sigură oare că încă nu se mai simțea atrasă de el? Când descoperise că nici măcar nu ținea la el, ca individ?

*Încă* atrasă de el, fără discuție? Și după atâta timp? După ce întâlnise atâția alți bărbați? Dar nu existase încă unul, nici măcar unul, care să-i provoace o reacție așa promptă...

LA ZECE, a doua zi, întreaga casă era într-o stare de haos ținut totuși sub control, întrucât emoția și nervii așteptării creșteau. Mercedes se tot pregătise în ultimele două ore. În dormitorul ei se aflau croitoreasa care-i făcuse rochia de mireasă, o coafeză care-i aranja, silitoare, lungul ei păr, într-un coc elaborat, două mătuși și o verișoară care, cu rândul, se-nvârteau și se agitau, încercând s-o liniștească și s-o calmeze pe Mercedes.

Înfocatului temperament spaniol i se dăduse frâu liber și de către cei de jos. Deja se făceau fotografii, se turnaseră băuturi, fuseseră aprinse trabucuri, copiii începeau să se agite, mașinile opriseră în fața casei, iar menajera și ceilalți servitori nu-și vedeau capul de treburi.

Chelsea privi în sus când Paco trase de crăvățica pe care-o purta, plângându-se că era urâtă și prea strâmtă. Ea fusese gata de la opt și făcuse în continuu ba una, ba alta, iar acum tocmai strânsese la un loc copiii în salon să le facă o ultimă inspecție. Îi aranjă cravata lui Paco și-i spuse, când acesta întrebă, că mama lui o aranja pe mireasă și nu putea fi deranjată. Antonia era și ea la Mercedes, venise din timp s-o ajute.

Copiii făceau mult zgomot cu țipetele și neastâmpărul lor, totuși Chelsea observă când apărură Ricardo. Ca și când ar fi strigat-o pe nume, ea își ridică brusc privirea, văzându-l în capul scărilor. Arăta impresionant, era îmbrăcat impecabil și avea o frumusețe întunecată, încât lui Chelsea i se tăie respirația.

— Bună dimineața, Chelsea. Văd că tu cel puțin te descurci. N-așteptă răspuns, traversă holul și intră în biroul lui, închizând hotărât ușa în urma lui.

Privi ușa închisă, simțind un gol în stomac. Era încă supărată pentru scena care avusese loc la miezul nopții trecute, dar nu se putea hotărî pe cine era cel mai tare supărată, pe ea însăși sau pe Ricardo? O privise acum cu o expresie total neutră, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Se înfioră. Așa trebuie să se poarte și ea în legătură cu incidentul. Încerca, încerca realmente să-l uite ca nefiind important, dar îi era greu; faptul că răspunsese cu pasiune sărutului lui o îngrozea; nu-i plăcea să creadă că Ricardo avea vreo putere asupra ei, nu voia ca vreun bărbat să aibă, și nici *nu* voia să petreacă cinci săptămâni cu el. Călătorind.

Dar ce putea face? Dona Teodora și Mercedes erau încântate că ea mergea cu el, deci cum ar mai fi putut să dea înapoi acum? Mercedes ar începe să-și facă griji, Teodora ar fi dezamăgită și, să fim cinstiți, prea ar fi pe nepusă masă să-i spună acum lui Ricardo că s-a răzgândit.

Problema fu, cel puțin pentru moment, uitată.

Mult așteptata, grandioasa nuntă a lui Mercedes decurse perfect, conform planului. Strălucea soarele, mireasa era frumoasă, mirele părea să explodeze de mândrie, și toți privitorii erau profund impresionați de ceremonia de la biserică. Aproape toate femeile au plâns.

Iar și iar, Chelsea se surprinse privind în direcția lui Ricardo. Tocmai se despărțise de unica lui soră, ceea ce era un lucru care cu siguranță îl făcea să fie trist. Dar el? De ce nu se căsătorise? Pentru că nu fusese niciodată îndrăgostit, spuse Mercedes. „Și-am renunțat la ideea că asta i se va întâmpla vreodată, adăugă ca mohorâtă. Și tu ar trebui să te gândești la asta. Deși cred că tu mai ai încă destul timp...”

Totul fusese minunat și la petrecere, de la

șampania care curgea în valuri, până la ultima înghițitură de mâncare, și până la orchestra care fusese special adusă. Doamne, fuseseră cheltuiți atâția bani și atâta energie pentru acest eveniment!

— Nu-i așa că arată *nemaipomenit*! șopti Antonia pe când mirele și mireasa se duseră să danseze, mult mai târziu în după-amiaza respectivă.

— Categorie! Categorie! zâmbi Chelsea către mătușa lui Ricardo, care era cu doar cinci ani mai în vârstă decât el. Se întoarse să-i zâmbească și Teodorei, ai cărei ochi bătrâni, dar care văzuseră multe, se umeziseră în timpul ceremoniei.

— Sunt făcuți unul pentru altul, nu-i așa, Teodora?

— Da, veni răspunsul blând. O, Doamne, cred că o să plâng iar. Devin prea sentimentală la bătrânețe!

— Vârsta n-are nimic de-a face cu asta, clipi repede Antonia. O, a fost o nuntă așa *frumoasă*.

În spatele lor se auzi un hohot calm de râs și apoi vocea lui Ricardo:

— Foarte frumos! Puteți plânge și dacă rămâneți doar voi două. Hai, Chelsea, ăsta-i dansul nostru, nu?

Chelsea se îndârji în sinea ei. Bineînțeles, n-avea să refuze să danseze cu el, nu aici, nu azi, dar într-adevăr n-avea niciun chef.

Avu și mai puțin chef când o luă în brațe, o dată ajunși pe ringul de dans. I se întâmpla iar, apropierea lui o deranja, o făcea să se simtă înăbușită, nervoasă.

— Liniștește-te, îi zise el autoritar. O ținea aproape, dar din fericire, nu prea aproape.

— Sunt foarte liniștită! Numai că liniștea ei obișnuită se dusesse pe apa sâmbetei! Ochii lui atât de întunecați o priveau intens, parcă ridiculizând-o. Într-

un fel te sileau să-i privești, deși ea încerca din răputeri să se abțină. Chelsea își dădu seama că se înșelase odinioară când îl considerase chipeș. Era frumos. Dispunerea oaselor feței lui avea o frumusețe clasică, bărbia pătrată și hotărâtă, dură... nici nu-și dăduse seama de astea înainte... vorbeau de la sine. Apoi ochii îi priviră gura și observă, cu un ușor fior, cât de senzuală era. Nici de asta nu-și dăduse seama înainte...

Supărarea din vocea lui o făcu să-l privească iar.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu tine, Chelsea? Te uiți la mine de parcă nu m-ai mai fi văzut în viața ta, și nu-ți place ce vezi. Nu te mai încrunta, zâmbește, pentru Dumnezeu!

Neplăcându-i să vorbească pe ocolite, îi zise ce gândea:

— Nu-mi place ce văd. De câtva timp încă mi-ești ca străin...

— Aș putea spune același lucru despre tine. Totuși, sunt dispus să te accept așa cum ești. Nu poți face și tu la fel? Cel puțin azi. Săptămâna care a trecut, Mercedes m-a întrebat de două ori ce s-a-ntâmplat cu noi.

— Și pe mine m-a întrebat. Tot ce-i pot spune e că te-ai schimbat... în rău, așa adăuga.

— Fată dragă, nu m-am schimbat deloc. Deci, ce ai? Ce-i cu ura asta?

Poate că era ciudată o astfel de discuție în timp ce dansau, aflându-se la o nuntă, dar părea momentul cel mai potrivit pentru a lămuri lucrurile. Trebuia s-o facă. Cum ar fi putut altfel să călătorească cu el, să lucreze pentru el, într-o perfectă armonie, dacă nu se lămuresc?

Evident Ricardo gândea la fel.

— Ascultă, ne-am hotărât să călătorim împreună timp de cinci săptămâni și ne vom vedea cam douăsprezece ore pe zi. Părea în mod evident, furios pe ea. Va fi destul de greu și fără să mai adaugi tu la încordarea existentă, deci, te rog, eliberează-te de ce te frământă, oricare-ar fi acel lucru!

Muzica orchestrei slăbi în intensitate pentru a se pregăti următoarea piesă. Mai multe perechi întoarseră capul privind curioși la Chelsea și la partenerul ei. Din fericire, Mercedes nu era acolo să-i audă.

Cu o voce liniștită, dar cu nervii întinși la maxim, Chelsea spuse încet, dar aspru:

— *Tu* ești de vină! Tu *nu* mă accepți așa cum sunt, asta e! Tu ai încălcat drepturile mele ca persoană, iar eu...

Izbucnirea lui scurtă, dar cinică, în râs, o făcu să se încordeze în brațele lui. Se îndepărtă de el pentru a-l privi.

— Iar faci așa! M-ai poftit să vorbesc, deci lasă-mă să vorbesc!

N-o lăasă.

— Toate astea doar pentru că te-am prevenit în legătură cu Miguel Buendia...

— Nu numai asta. Cred că... felul în care te-ai dat aseară în spectacol e... jignitor...

Ricardo deveni serios, ochii-i privind-o de-a dreptul:

— Nu minți, *cara*, nu e genul tău!

— Nu mint! A fost jignitor și...

— Și desigur, ai uitat care-a fost reacția ta... înainte de acel foarte caraghios acces de indignare?

Se uită la el. „Foarte caraghios?”

— Doamne, dacă n-aș fi la nunta celei mai bune prietene ale mele, aș părăsi ringul de dans în



momentul ăsta!

— Da, dar ești, așa că n-o vei face! Acum, taci, și-n schimb ascultă-mă! Brusc, brațele lui o strânseseră și-o aduseră foarte aproape de el, vocea lui insuflându-i în ureche un curent de aer cald. Mai bine te-ai hotărî ce vrei... Ești dezamăgită pentru că nu te mai tratez ca înainte, cu nesfârșită răbdare, care, aș adăuga, m-a costat foarte mult, într-o mulțime de situații. Am presupus că pot fi pur și simplu eu însumi față de tine, dar nu, se pare că numai tu ai dreptul să spui ce gândești. Am și eu drepturi... batjocoritor, adăugă: ca persoană!

Chelsea auzi fiecare cuvânt, dar pentru moment nu le dădu înțelesul corect. Chiar și felul în care-o ținea era un fel de punere la respect. O întemnițase între brațele lui, atât de aproape de el, că-i putea simți fiecare linie a corpului lui dur. O făcea intenționat. Îi spunea să nu se prefacă a fi indiferentă, iar ea încerca din greu să facă exact așa. Apropierea lui era șocant de intimă, așa încât gândirea ei, atât de logică în alte situații, era împăienjenită, iar inima-i bătea, fără să vrea, atât de tare, încât era sigură că el îi putea simți ritmul.

O prinsese ca-ntr-o capcană, aici în public, unde trebuia să arate calmă, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, și de preferabil fericită, unde nu avea nicio șansă să scape.

— Și tine minte, îi spuse. Când vom pleca în turul de conferințe, vei face cum îți spun. Nu există alternativă.

— Vrei, *te rog*, să mai slăbești din strânsoare! sâsâi ea, ignorând ultimele lui cuvinte. De-abia mai respir!

— Desigur. O lăsă să se depărteze, pe când muzica slăbea din nou în intensitate. O prinse de brat,

strângând-o așa de tare, încât o duru, și coborâra de pe ring.

— Iată! zise el vesel, jignind-o încă, după ce făcuse s-o doară mâna. Nu-i mai bine acum că ne-am lămurit?!

N-avu timp să răspundă, erau prea aproape de Antonia și de Teodora și de o duzină de alți oameni stând în jurul mesei.

Chelsea avea fața înroșită de nemulțumire și de mânie. El nici măcar un moment n-o luase în serios! Tot ce răbdase în brațele lui fusese, degeaba! Se așeză ametită, privindu-l pe Ricardo cum o conduce pe Antonia către ringul de dans.

— Copila mea dragă, ce s-a întâmpla? Ai fața roșie ca focul! Ochii atotvăzători ai Teodorei erau îngrijorați. Sigur nu te-ai certat cu Ricardo?

Oftând în sine-i, Chelsea tăcea. Cum ar putea răspunde la ce-o întrebase? Teodora îi pusese în așa fel întrebarea, încât părea o certitudine.

— Ă... am... a fost doar o divergentă de păreri. Nepotul dumneavoastră e uneori... foarte încăpățânat.

Urmă un zâmbet, un zâmbet evident plin de dragoste. Pentru Chelsea.

— Într-adevăr? Atunci sunteți doi la număr, nu-i așa, draga mea? Poate că tu și Ricardo aveți mai multe în comun decât credeți. Teodora se lăsă din nou în scaun sprijinindu-se pe spătar, ținuta ei fiind mai dreaptă și mai semeață ca oricând, în ciuda oboselii. Ochii i se îndreptară în direcția ringului de dans și un zâmbet ușor, ciudat, îi flutură o clipă pe buze.

\*

Zilele ce-au urmat după nuntă au fost ciudate. Zestrea și lucrurile lui Mercedes, dintre care

majoritatea fuseseră împachetate cu mult înainte, erau duse cu mașina la Valencia, în noua ei casă. Chelsea se opri în hol, privind cum cutiile, cuferele și mobila erau încărcate într-un camion. Era într-o vineri, cu două zile înainte ca ea și cu Ricardo să pornească în călătorie.

Scena aceasta o făcu să fie tristă. Cu excepția unor tablouri și obiecte de artă care erau ale lui Mercedes și care fuseseră luate, casa nu se schimbase prea mult, dar atmosfera era alta. Aceasta pesemne pentru că Chelsea știa că nu mai avea să vină aici în viitor. O va vizita pe Mercedes la Valencia. Fără-ndoială că vor fi astfel de vizite, cu ocazia zilelor de naștere, a petrecerilor sau a botezului copiilor prietenei ei.

Copii! privi la ușa închisă a biroului lui Ricardo. Era încă nedumerită despre vorbele lui în legătură cu faptul c-ar vrea s-o vadă cu proprii ei copii. Încruntându-se, se întrebă dacă era la fel de indiferentă în privința căsătoriei și a problemelor casnice. În cursul ultimelor zile, se trezise făcând în mod mecanic ceea ce Mercedes obișnuia să facă în gospodărie. Aranjase un menu special pentru petrecerea pe care o dădu Ricardo în cinstea unor parteneri de afaceri, ocazie cu care ea făcu pe gazda. Avusese grijă de Dona Teodora, care începuse să tușească urât, rezolvase în locul ei unele probleme gospodărești și o distrase cât putuse mai bine. Îi fusese cerută de către menajeră părerea în legătură cu un transport de carne care arăta nesatisfăcător, discutase cu menajera despre mersul gospodăriei, în general. Totul se-ntâmplase de la sine, ca și când toți ai casei considerau că e firesc ca ea să se ocupe de aceste lucruri. Și se ocupa. Ba mai mult, îi plăcea.

În dimineața următoare, râse de sine însăși. Da,

îi plăcuse să se joace de-a stăpâna, în casa splendidă, dar doar pentru câteva zile. Căsătoria era altceva! Nu, nu se putea închipui măritată, legată de cineva pentru tot restul vieții. Ce teribil de plictisitor trebuie să fie! Erau atâtea alte lucruri pe care voia să le facă.

Privi ușa biroului lui, nevrând să-l întrerupă pe Ricardo când știa că are treabă. Dar trebuia. Oftă pe când traversă holul. În ultimele zile conversațiile cu el fuseseră destul de plăcute, dar se limitaseră la scurte schimburi de cuvinte. Alta era acum situația, deși se purtau așa încât amândoi ocoleau orice subiect care le-ar fi putut reactiva supărarea, oprindu-se doar asupra problemelor indiferente. Nu era interesat de ea ca persoană zilele astea, îi era doar de ajutor pentru un timp, până se obișnuia cu plecarea surorii lui.

— Ricardo? Teodora ar vrea... Se opri, rămânând în cadrul ușii, când văzu că vorbea la telefon. Termină un moment mai târziu.

— Ce e, Chelsea? Intră, ia loc.

— Teodora întreabă de tine. Oftă, punându-și unul peste altul picioarele lungi, frumos arcuite, pe când se așază în scaunul din fața biroului lui. Cred că vrea să te certe în legătură cu angajarea infirmierei.

— N-are de ales, zise hotărât. Tocmai am vorbit cu doctorul. Vine s-o vadă. Nu-mi place tusea asta a ei. Cred că iar începe o criză.

De la nuntă, Teodora nu prea ieșise din camera ei, se simțise rău, deși tot nu recunoștea. Ricardo angajase cu ziua o infirmieră care să aibă grijă de ea cât erau plecați, iar Teodora considera că nu era necesar. Chelsea era întru totul de acord de data asta cu Ricardo.

— Ne vom odihni amândoi mai bine știind că e îngrijită cum trebuie. Va fi vizitată de numeroase rude și deși menajera voastră e foarte pricepută, nu e

același lucru cu o infirmieră de profesie.

— Exact. Spune-i că urc imediat.

Chelsea încuviință din cap, dându-și seama că asta fusese o aluzie pentru ca ea să plece. Ezitând, se întrebă, nu pentru prima dată, cum ar putea face să îmbunătățească starea lucrurilor. Voia să înlăture această animozitate ciudată dintre ei. Îi era greu să explice lucrurile, chiar și pentru sine. El era atât de distant, în mod vădit nepreocupat de ea. Lucrurile nu mai erau deloc așa cum fuseseră. Dintre toți, Ricardo fusese cel căruia putuse să-i încredințeze grijile, temerile, planurile ei.

Ce dracu' făcuse, de fapt, de provocase această atitudine din partea lui? Ce văzuse și nu-i plăcuse la Chelsea de acum?

— Mai e ceva? Își ridică apoi capul brunet dintre hârtiile pe care le studia cu atenție. Poți să-i spui Teoderei că...

— Voi urca la ea imediat, știu. Enervarea îi era trădată de voce. O să-i transmit mesajul, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă nu mi-ai vorbi ca unei servitoare. Mai sunt încă două zile până să încep *să lucrez* pentru tine.

Fața lui trădă surprinderea. Apoi se încruntă.

— Uite ce e, m-ai înțeles greșit. Îți mulțumesc că ești acum, aici, Chelsea. Îți mulțumesc pentru că mă ajuți.

Întristată, se ridică în picioare. Nu avea nevoie de mulțumirile lui pentru măruntele lucruri pe care le făcea, voia să pună o dată capăt încordării acesteia.

— Da, spuse mohorâtă. Apropo, rămâi acasă la prânz?

— Nu. De fapt iau masa cu Miguel Buendia.

— Înseamnă că s-a întors din Germania? Chelsea știa că fusese plecat cu afaceri în ultima

săptămână.

Ochii negri ai lui Ricardo o priveau rece, provocator.

— Speri să primești vești de la el, nu-i așa? Cât de buni prieteni sunteți, de fapt?

Nu, nu aștepta vești de la el. Ignoră întrebarea. La fel și pe a doua, precum și enervarea lui.

— Nu știam că ești prieten așa de bun cu el... așa încât să luați masa împreună.

— Nu sunt. Fac afaceri. E client al Băncii Colchero. El m-a invitat la masă, ceea ce înseamnă că vrea ceva.

— Aha.

— Să-i transmit salutările tale prietenoase? Era clar c-o provoca. Nu-i plăcea Miguel Buendia, își aminti că nu părea să-l placă încă de-acum câțiva ani, deci nu avea nicio legătură cu ea personal.

— Da, se trezi spunând. Transmite-i că sunt liberă astă seară și mâine... dacă are chef să-și facă de cap...

Părăsi grațioasă camera, nemaiauzind răspunsul instantaneu, dat în șoaptă de Ricardo. Afară, se opri, privind din nou ușa. Un lucru pe care-l făcea destul de des era să privească ușa închisă a sanctuarului lui Ricardo. Era ca un simbol al distanței dintre ei. Plescăi, nemulțumită, din limbă. Era tipic ce se întâmplase acum, ea încercase să se împace, și ieșise iarăși prost. Sfârșiseră amândoi prin a se încăpățâna, provocându-se reciproc.

Miguel nu telefonă.

În cursul cinei din acea seară, Ricardo fu într-o dispoziție mai bună. De sâmbăta trecută, de la nuntă, acum era prima dată când luau masa singuri. Rudele lui care locuiau în alte orașe deja se întorseseră acasă, ultimele plecând marți. Miercuri dăduse acea

petrecere, iar seara trecută mâncaseră cu Teodora, în camera ei.

Teodora dormea acum, refuzând să mănânce.

— Cum s-a simțit azi după-amiază? întrebă Ricardo.

— A fost cuminte. L-am citit. N-a dormit, cred că de aceea s-a culcat acum.

— A mâncat la prânz?

— Da. Un prânz foarte consistent, după părerea ei. Chelsea nu se putu abține să nu zâmbescă. Îți faci prea multe griji, să știi. Tot ce-i trebuie e să se odihnească, cum spunea și doctorul. Cred că e din cauza nunții. A fost o petrecere pe cînste!

Se cufundară în tăcere pe când își terminau masa.

După ce-au servit cafeaua în salon, Ricardo sugeră să arunce o privire asupra itinerariului. Se duseră în biroul lui Ricardo, unde el deschise o hartă a Spaniei, arătându-i lui Chelsea ruta pe care aveau să meargă. Stătea lângă el, aplecată peste birou, încercând să se concentreze, înfiorându-se ușor când degetele lui le atinseră pe-ale ei, pe când îi arăta diferitele orașe, marcate cu roșu. Mâna ei se dădu ușor în lături, ca și când ar fi făcut-o de la sine.

Îi aștepta un drum lung de străbătut cu mașina, dar asta n-o speria. Îi plăcea să conducă.

— Întrebări? zise Ricardo după un timp.

— Da. Cum de nu ții conferințe și-n Madrid?

— Voi ține. N-o privea, atenția îi era îndreptată spre hartă. Câteva. Când ne vom întoarce. Se îndreptă, privind în jos spre ea, cu un fel de provocare în ochi. Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm un pic cu mașina, până nu se întunecă? Trebuie să te obișnuiești cu ea, vei vedea că e diferită de tot ce-ai condus până acum.

Chelsea se gândi la mașina sport, cu banchete

joase, extrem de scumpe și entuziasmul îi mai pieri.

— Nu astă seară, nu mă simt în stare să iau lecții de șofat chiar acum.

În mod clar, Ricardo nu se aștepta la răspunsul ăsta.

— Mă dezamăgești, zise repede. Credeam că pot conta cel puțin pe sinceritatea ta.

Foarte calmă, hotărâtă să nu se enerveze și de data asta, îl întrebă ce voia să spună.

— Vreau să spun că mă eviți. Mă eviți de când ai sosit aici.

Ochii lui Chelsea priviră neîncrezători.

— Ce tâmpenie! Te-ai închis în birou de mai bine de o lună, lucrând cea mai mare parte a timpului. Cu greu m-ar putea acuza cineva pentru asta! Își închise repede ochii. „Nu din nou” își spuse hotărâtă, nu din nou. Păstrează-ți firea, explică-i de ce nu vrei să ieși astă seară

— Uite, mă simt cam obosită și, de altfel, se va întuneca curând. Pe de altă parte, nu vreau să mă urc prima dată la volanul mașinii tale în mijlocul Madridului. Mă gândeam c-o voi face când vom părăsi orașul, atunci voi lua pulsul mașinii tale, bine?

— Corect. Acceptă explicațiile ei de bun simț.

Chelsea se întoarse să plece, gândindu-se să dispară acum, până nu se certau iar.

— Acum, te rog să mă scuzi.

Simți greutatea mâinii lui pe umăr, reținând-o, făcând-o să se întoarcă să-l privească.

— Am înțeles ce-ai zis despre mașină, dar asta nu schimbă cu nimic observația mea. Spune-mi, găsești că e așa de greu să ai o discuție cu mine?

„Spune-mi”. Prea des întrebările lui începeau așa. Se întoarse în trecut, amintindu-și că o mai întrebase asta o dată. Îi răspunse acum cum îi



răspunsese și atunci.

— Să fiu sinceră, da.

— Atunci probabil putem comunica într-un fel mai potrivit. Vocea i se reteză, celălalt braț îi apucă strâns talia și-o aduse spre sine, căutându-i gura cu gura lui, înainte ca ea să-și poată sfârși protestele:

— Ricardo! Ai zis că...

Din nou desluși furie în sărutul lui. Și din nou, fu conștientă de plăcerea atât de puternică și de rapidă, care o șocă. Se luptă cu el, îngrozită de răspunsul copleșitor al trupului ei.

*De ce reacționa așa, de vreme ce rațional îl disprețuia? Când o eliberă din strânsoare, nu știa ce era mai puternic, sentimentul de ușurare sau de dezamăgire. Rămase în picioare, cu răsuflarea tăiată, ochii-i verzi ca merele necoapte strălucindu-i neobișnuit.*

Își îndreptă părul răvășit de pe față, nefiind în stare să îl mai privească, iar Ricardo îi prinse șoldurile, zâmbind cinic pe când o apropie din nou de el. N-o mai sărută, o ținu doar lângă el, pe când se sprijinea de birou, cu picioarele depărtate, bine înfipte în pământ.

Chelsea simți cum i se înroșesc obraji. Privirea i se ridică doar până la nivelul gâtului lui, știind că n-avea rost să i se opună fizic.

— Dă-mi drumul, Ricardo. Te rog! Își puse mâinile peste ale lui și încercă în zadar să i le desprindă de pe corpul ei.

— De ce roșești, Chelsea? Ești doar o femeie de lume, nu-i așa? Îți place să te distrezi. Și trebuie să fie... cât?... vreo două săptămâni de când n-ai mai făcut dragoste... De ce nu vrei să mergem la mine în cameră să mă lași să rezolv eu problema asta? Ai putea să-mi arăți ce-ai învățat în timpul...

— Încetează! Vocea lui Chelsea de-abia se

auzea. Avea lacrimi în ochi. Te rog, încetează! Nu pot suporta... să... Se simtă atât de umilită, că nu mai putu continua. Ricardo nu zise nimic, dar nu slăbi strânsoarea. Era aproape obscenă din punctul ei de vedere, era perfect conștientă de ațâțarea lui, dar a ei pierise auzindu-i cuvintele și inflexiunile scârboase cu care le rostise. Te rog, *te rog*, dă-mi drumul! Îl implora și cu ochii, nepăsându-i că i-ar putea vedea lacrimile.

Îi dădu drumul, vocea-i fiind aspră pe când se scuza:

— Îmi pare rău, Chelsea.

Se scuza pentru tot ce se-ntâmplase și, deși ușurată, aproape o luă amețeala. Se întoarse cu spatele la el, încovoiindu-și umerii pe când își lăsă în jos capul, să-și șteargă lacrimile. Ce folos? La fel de bine i-ar fi putut spune ce-l interesa:

— N-am făcut dragoste cu Miguel. Asta voiai să știi, nu-i așa? Nu pentru că ai fi gelos, ci pentru că nu-l poți suferi. Dar simți ceva pentru mine, nu-i așa? Niște rămășițe de afecțiune, poate?

Răspunsul veni foarte calm, din spatele ei. Nu se mișcase:

— Da, simt ceva pentru tine. Trebuie să recunosc că nu-mi surâdea ideea ca tu și Miguel să deveniți amanți. Ar fi fost riscant, el n-alege, Chelsea. Se folosește de femei și...

— Stai puțin. Nu țipă, nu se enervă pe când îl provoca, întorcându-se cu fața spre el. Știi proverbul despre paiul din ochiul altuia. Tu însuți ai avut o mulțime de amante, Ricardo.

Nu negă, pur și simplu ridică din umeri.

— Adevărat. Dar îți scapă esențialul. Îți spuneam că ar fi fost *riscant* cu Senor Buendia. Face sex oricând are ocazia... și dacă nu se poate, nu se dă în lături să-l cumpere. Îl cunosc de când era băiat de

școală. Poți să mă crezi pe cuvânt. Se-ntâmplă să știu că are preferințe foarte ciudate care... a... îi dau bătaie de cap din când în când.

Chelsea era uimită. Îi era greu să creadă că vorbeau despre aceeași persoană. Nu mai ceru amănunte.

— A... deci nu i-ai transmis azi mesajul meu?

— Tu ce crezi?

Oftă.

— Cred c-ar fi trebuit să-mi spui asta dinainte.

— Doamne, Dumnezeu! explodă Ricardo, privind spre tavan. Am încercat. Și nu o dată. Și tocmai asta mă scoate din sărite! Nu mă pot înțelege cu tine. Umbli cu secrete, când odată erai ca o carte deschisă. O, ești încă naivă, desigur, dar nu-i numai asta. Mi-ai tăiat conversația în noaptea în care-ai venit de la Londra și de atunci mi-ai dat clar să-nțeleg că nu vrei să stai de vorbă. Dacă nu pleci și acum nervoasă, ești...

— Nu-i cinstit! Ești al naibii de necioplit, nu pot să deschid gura să spun ceva, fără să-mi rezezi tu imediat vorba! Mă descurajezi, ești imposibil!

Îi întoarse privirea, atmosfera dintre ei vibrând de nemulțumire și mânie.

— Ce rost are? țipă ea. Mă duc la culcare!

— Stai puțin.

— *NU*. Dar nu plecă.

Ricardo se mișcă fulgerător de repede și de data asta nu o reținu doar cu mâinile, ci o luă pe brațe. Cu unul o prinse de talie, iar pe celălalt i-l trecu pe sub genunchi, ridicându-i trupul și, efectiv, aruncându-o în fotoliul de piele. Rămășițe ale trecutului.

— Femeie, te învăț eu minte, cu orice risc!

Chelsea se ridică din nou în picioare, adresându-i-se într-o engleză vulgară, vicioasă și dură.

Ricardo îi răspunse la fel.

— Termină! Nu permit un astfel de limbaj din partea ta sau a...

— Să-ți fie de bine! Îl împinse furioasă, dar tocul ascuțit al unui pantof i se agăță în franjurile cuverturii, își suci glezna și bâjbâi după ceva de care să se țină, pentru a-și recăpăta echilibrul. În aceeași clipă, Ricardo veni spre ea, iar ea se sprijini cu toată greutatea de corpul lui, în mod caraghios. Următorul lucru de care-și dădură seama fu că se aflau căzuți unul peste altul, pe podea.

Un singur lucru mai puteau face: izbucniră în râs.

— O, Doamne! Chelsea fu prima care-și găsi cuvintele.

— Și voiam să-mi fac o ieșire demnă.

— N-am văzut niciodată ceva mai lipsit de grație!

— A fost vina ta. Dacă n-ai fi...

— Bineînțeles c-a fost. Ricardo mai râdea încă. Îi țintui umerii la pământ și se aplecă peste ea. Toate sentimente din vina mea.

— Dar *a fost* vina ta. Chicotea dezlănțuită. Părul îi era răvășit în toate direcțiile, iar ochii-i priveau cu răutate. Adică...

— Oh, taci...

Avu la dispoziție doar o secundă să-și tragă răsuflarea. Sărutul lui era acum foarte deosebit de cele dinainte. În primul rând nu întâmpină deloc rezistență. Dimpotrivă, cum era strânsă în brațele lui, se înlănțui de el, în parte și pentru că n-avea încotro. Erau încă pe jos, nici stând, nici întinși. Dar asta în primul rând pentru că ea voia, Ricardo o săruta, iar ea se abandonase în brațele lui într-un fel care-o făcea să-și dea seama ce limitată îi era experiența cu alți

bărbați... sau cu el. De data asta buzele ei se desfăcură sub apăsarea ușoară, permițând ca gura să-i fie explorată de limba lui ce se dovedi erotică, ageră, plăcută, agresivă, pe măsură ce sărutul devenea mai profund.

De data asta n-avea de gând să se lupte cu el. Îi răspunse cu o dibăcie pe care nu și-o cunoștea, degetele alunecându-i pe ceafa lui Ricardo, spre buclele negre, dese... Când mâna lui îi atinse sânii, gurile lor se desprinseră un moment, timp în care Chelsea se încordă, icnind de plăcerea atingerii. Din nou buzele lui le atinseră pe ale ei, nimicindu-i orice încercare de a gândi coerent.

— Ricardo! Se smulse, luptându-se să se ridice în picioare. Ricardo, dă-mi drumul... bate cineva la ușă!

Un moment, păru să n-o înțeleagă. Repetă, în engleză, pentru că nu voia ca nepoftitul să înțeleagă ce spunea pe tonul acela.

— O clipă. Vocea lui Ricardo se îndreptă către ușă, scurt și aspru. Își netezi hainele; Chelsea se așează în fotoliu și încercă să se liniștească.

Era menajera. Privi ușor stânjenită și se scuză de deranj, explicând că Dona Teodora se trezise și era nerăbdătoare să-i vorbească, înainte ca el să se retragă la culcare. Drept răspuns, Ricardo mormăi ceva. Chelsea spera să nu fie văzută. Dar apoi auzi că Ricardo zicea „Si, Sinorita Prescott es qui... Muy bien. Buenas noches.”

Când închise ușa, Chelsea nu știa încotro să privească.

— De ce i-ai spus că sunt aici?

— Pentru că ești, zâmbi el. Nu trebuie să te jenezi, Chelsea. Dacă eu vreau să fac dragoste cu tine pe jos, la mine în birou, fac. Iar dacă servitorilor se-

ntâmplă să nu le placă, n-au decât!

Chelsea stătea în picioare, clătinându-și capul spre el.

— Presupun că Teodora vrea să mă vadă și pe mine.

— Nu-i nicio grabă, zise apropiindu-se de ea. Mi-a făcut plăcere... comunicarea noastră.

Păși spre el. Și el de asemenea. În sinea ei, încă tremura datorită consecințelor... și ce e mult strică. Iar acum, era mai mult decât suficient.

— Ricardo, a... vreau să-mi dai cuvântul că nu se va repeta.

— Bineînțeles că nu. Zâmbetul i se transformă în hohot de râs. Dacă ăsta-i modul în care mă pot înțelege cu tine, am de gând să-l exploatez la maxim!

La maxim? Ce voia să spună? Se gândi la săptămânile pe care le avea de petrecut cu el, cu o panică ce era înscrisă pe toate trăsăturile feței ei.

Văzându-i figura, hohotul lui Ricardo se întetii. Stătea acum în fața ei, îi apucă bărbia cu o mână, și-o privi drept în ochi.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai răzgândit în ce privește călătoria cu mine, nu-i așa?

— Ă... da.

— Dar vei merge.

Își lăsă ochii-n jos. Știa prea bine că n-o să-l părăsească tocmai acum, când i-ar fi imposibil să-și găsească pe altcineva. Dar nici nu se va lăsa amenințată de el. Avea putere asupra ei... Dar poate nu-și dădea seama. Dacă-și folosea mintea... ei bine, existau mai multe căi de a recupera dezavantajele. Intenționat îi îndepărtă mâna.

— Știi, dacă aș face dragoste cu tine, m-aș disprețui a doua zi dimineață.

— Adevărat. Evident, n-o credea nicio clipă. Nici

măcar n-o întrebă de ce.

Oricum îi spuse.

— Atracția fizică nu-i mare lucru, știi și tu, așa că nu înțeleg de ce te amuzi. Se întâmplă uneori, nu alegem. În ce mă privește, am ajuns la stadiul în care mai sunt necesare și alte elemente într-o relație, ca să fie satisfăcătoare. Nicio clipă nu se bâlbâi în discursul ei spontan, deși n-avea idee de unde-i venise inspirația. Văzu sprâncenele lui Ricardo ridicându-se, dar nu mai putea ști dacă el credea sau nu ce spunea ca.

— Astea ne lipsesc nouă, Ricardo... celelalte elemente. Înțelegi, nu ești genul meu. Nu există comunicare intelectuală între noi, de niciun fel. O, sigur, admise cu o nonșalantă izbitoare, atracție fizică există. Și ce? Nu vorbesc în numele tău, desigur, dar în ceea ce mă privește, nu mă situez la nivelul primar al animalității.

Răspunsul lui fu un fluierat, ușor, fața-i rămase implacabilă.

— Ei, ei! Un discurs despre virilitate, dacă am înțeles eu bine... Dacă și pe Miguel l-ai delectat cu așa ceva, începe să-mi fie milă de el. El e și așa nesigur pe masculinitatea lui, de aceea simte mereu nevoia să și-o dovedească. Se întoarse, plescăind din limbă și clătinând din cap, pe când își luă haina, simulând o mare îngrijorare pentru cel pe care-l disprețuia. Sărmanul Miguel! Asta explică cu siguranță remarca ciudată la adresa ta.

Privirea lui Chelsea se mișcă repede peste spatele lui, pe când el își îmbrăca haina.

— Ce remarcă?

— O, a întrebat ce mai faci și... ei, acum, unde-am pus ciocolata pe care-o luasem pentru Teodora?

— Și mai ce?

— Mm? A, da... Miguel. S-a referit la tine ca la „micuța anglo-americană frigidă”. Încep să înțeleg de ce.

Chelsea rămase fără replică. Dacă ar fi fost în stare să facă vreo mișcare, i-ar fi aruncat cu ceva în cap lui Ricardo. Ce porc mârșav era! Deci știusese tot timpul că nu se-ntâmplase nimic între ea și Miguel!

— Ticălosule! reuși ea să spună când îi reveni glasul.

Se întoarse, zâmbindu-i:

— De ce? Pentru că, din întâmplare, știu mai bine? Nu ești frigidă deloc, femeie, chiar dacă atracția ta fizică pentru mine contrazice impulsurile tale *superioare*. Dar uite ce-o să fac, adăugă el, în mod evident distrându-se, o să fac un compromis: data viitoare, te las pe tine să iei inițiativa. Ei, ce zici? Asta se va împăca cu... drepturile tale, ca persoană, poate chiar cu necesitățile tale intelectuale, nu, *cara?* Poți să-mi faci avansuri oricând dorești... poate când vom fi data viitoare în mijlocul unei discuții stimulative.

Va aștepta ca ea să ia inițiativa? Nu știa dacă să-l pocnească sau să-i râdă în nas. Ridică ușor capul, vocea fiindu-i impasibilă în timp ce-l trezea la realitate.

— În cazul acesta, vei aștepta mult și bine, Ricardo *dragă*.

## Capitolul 11

— SUNT impresionat, Chelsea, nu doar de felul cum conduci, ci și de eficiența ta. Ți-ai ținut ascunse aceste talente. Faci o treabă a naibii de bună și-ți sunt



cu adevărat recunoscător!

Observațiile erau așa de neașteptate, că Chelsea era aproape să părăsească șoseaua. Asta, după două săptămâni agitate în care Ricardo nu vorbise niciodată spre lauda ei... cu atât mai puțin îi făcuse complimente! Prima oprire după ce plecaseră din Madrid fusese Segovia, după aceea meraseră din nou spre nord, drept spre Santander. De acolo se îndreptară spre Valladolid să se întâlnească cu un client în a cărui casă stătuseră două nopți; apoi spre sud-vest, către Salamanca, apoi Cáceres. Acum se îndreptau spre Córdoba, la sud-est de Cáceres. Era la câteva sute de kilometri.

Privi zâmbind spre Ricardo, să-și exprime mulțumirea, dar el ținea ochii închiși. Era întins pe scaunul de alături, lăsat puțin în jos și, înainte ca el să vorbească, crezuse că dormea.

— Nu trebuie să-mi mulțumiți, stimate domn! Plăcerea din vocea ei era evidentă. Avu timp să-i vadă contracția buzelor pentru a răspunde, înainte să-și îndrepte din nou atenția spre șosea.

Era o minune să conduci o Lagonda Aston Martin. Chelsea o mânua ușor, nu-i mai trebuia decât un pic de exercițiu să-i învețe toate șmecheriile, din care deja învățase o mulțime! Nu se descurca cu ea la fel de bine ca Ricardo, și nici nu conducea la fel de repede, chiar pe șoselele dintre orașe, dar era mai mult decât pricepută. Oh, și se distra atât de bine! Era îndrăgostită de Spania. Ultimele două săptămâni fuseseră agitate, dar n-ar fi vrut să nu le fi trăit pentru nimic în lume!

Când se uită din nou la pasagerul ei, respirația lui și poziția corpului îi indicau că acesta dormea. Amândoi munciseră din greu. Dacă el era impresionat de ea, ce nume avea ceea ce simțea ea pentru el?

Respect. Admirație.

În Salamanca auzise ea prima lui conferință. Universitatea din Salamanca era înființată din 1230 și era cea mai veche din Spania. Acolo, în acel lăcaș străvechi de învățământ, Chelsea și Ricardo se bucuraseră de cele mai călduroase urări de bun venit și de tipica ospitalitate spaniolă pe care ea deja o cunoștea. Și se bucurase de asemenea de respect. Asta pentru că era „asistenta” lui Ricardo Juan Antonio Colchero de Castilia. Deși părea de necrezut, nu apreciasse cât de important era numele Colchero în Spania. Mai mult, nu-și dăduse seama de stima care-i era arătată lui Ricardo Colchero. Era un magician în domeniul finanțelor. Dăduse la radio interviuri pe care le ascultase și Chelsea, în care vorbea despre economia națională și răspundea la întrebări pe care ea nici nu le înțelegea.

Dimensiuni intelectuale? Doar gândindu-se la lucrurile pe care le spusese cu două săptămâni în urmă în biroul lui se simțea ca o idioată. În cursul călătoriei lor îi răspunsese la sute de întrebări, dându-i detalii pe care nu le cunoștea, despre istoria Spaniei, acoperind câteva secole. Țsta era un alt subiect pe care-l cunoștea temeinic. Legat de fiecare localitate sau oraș prin care treceau exista o poveste, mai scurtă sau mai lungă, despre care Chelsea nu avea decât o vagă idee.

Micșoră viteza și foarte ușor opri mașina, lăsând motorul să meargă, pentru că nu voia ca încetarea lui bruscă să-l trezească pe Ricardo. Era timp azi să se oprească și să privească cerul albastru luminos... omul de lângă ea.

Nu acceptase... compromisul lui. În aproape două săptămâni nu se atinseseră decât din întâmplare. Cinaseră împreună noaptea târziu și de două ori avură prilejul să înoate, o dată la niște rude de-ale lui, iar a

doua oară la un hotel, când avură câteva ore libere, dar nu se apropiară unul de altul. Pentru prima dată în viață, Chelsea își simțea inima înmuiată. Fusese un pic prea mult impresionată de Ricardo, în ultima vreme. Pentru moment... Făcea o trecere în revistă. Existaseră situații când atracția aceea fizică pe care și-o înfrânase, o copleșise. O simțise și el. Se vedea după ochii lui, dar fusese ocolită de retragerea rapidă a mâinii ei, când din întâmplare o atinsese pe a lui. Trecere în revistă? Era, s-o spunem cinstit, speriată.

În momentul ăsta nu-și dorea nimic altceva decât să întindă mâna și să-i atingă fața, să-și plimbe degetele pe liniile dure ale obrazilor lui. Voia să-i atingă genele, lungi, negre și întoarse, la fel și minunatul lui păr ca de țigan! Voia să-și apese buzele pe ale lui și să-l trezească, s-o ia în brațe. Un zâmbet ușor îi și trecu pe buze când își aminti: „Poți să-mi faci avansuri oricând vrei...” Râse pe tăcute pe când îl privea dormind, uitând de peisaj. Ar putea s-o facă, probabil, dar nu îndrăznea. Dinamită. Nu se mai putea abține. Voia prea tare să facă exact ceea ce simțea și ce, de altfel, o invitase el să facă. Atunci păruse o glumă. Și nu era deloc hazlie.

Dar acum își dădu seama că a se implica într-o relație fizică cu Ricardo putea s-o nenorocască. Era, știa asta, ceva de care nu se putea apuca fără să-și asume anumite riscuri... riscuri la care nu voia nici măcar să se gândească.

— Chelsea? Pe neașteptate, ochii lui se deschiseră și ea fu învăluită în hăurile de întuneric din ei. Ochii lor se priviră până când ea se uită în altă parte.

— Ce e? Vorbi blând, fără să se miște.

— N... nimic. Ce proastă! Cum putuse să se lase surprinsă așa, privindu-l fascinată? Își dori să intre în

pământ de rușine când îi simți ironia din glas.

— Nimic? Ești sigură?

— Categorie. Acționează pârghia de viteze și demară cu un scârțâit de cauciucuri, brusc, ceea ce-o făcu să se clatine. Ricardo râse. Conduse mai departe, ignorându-l pe el și râsul lui, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Rămaseră la nord de Cordoba în noaptea aceea și în timpul cinei îl întrebă pe Ricardo de ce făcea acest tur de conferințe.

— Înțeleg că legi între ele o mulțime de întâlniri de afaceri, dar de ce-ți bați capul cu aceste conferințe? E doar ca să-ți faci publicitate pentru carte? Adică, nu le faci pentru bani!

— Nu chiar, zâmbi el. În primul rând, m-a flatat că mi s-a cerut să vorbesc, iar în al doilea rând, cred că trebuie să le împărtășesc oamenilor din cunoștințelor mele, de vreme ce ei mi-au cerut-o.

Răspunsul lui o mulțumi. Își ridică paharul de vin și privi sala de mese a hotelului, de jur împrejur. Un lucru era sigur, oriunde stăteau, era tratată regește!

— Ei bine, beau pentru cele trei săptămâni care urmează. Primele două s-au desfășurat foarte bine, nu crezi?

— Mulțumită ție. Nu numai că te acomodezi repede, dar cunoștințele tale privind limbile străine, mai ales germana, sunt de un mare ajutor. N-am fost niciodată tare la germană. Se referea la corespondența pe care ea i-o bătea la mașină. Dacă nu dormea în mașină sau nu conducea, îi dicta corespondența, multe din scrisori fiind adresate unor persoane din alte țări ale Europei. În fiecare zi suna la Madrid, la bancă, pentru a primi rapoartele asistentului său. Și el sau Chelsea sunau de asemenea zilnic acasă să vadă cum se mai simte Teodora. Starea sănătății ei nu se

schimbasesc, nici în bine, nici în rău.

— Nu te-am văzut niciodată muncind așa mult, Ricardo. Așa a fost și în ultimii doi ani?

— Nu, nu. Și-i doar temporar, te rog să mă crezi. Își aprinse un trabuc, se lăsă pe spătarul scaunului, părând îngândurat. Nu e nevoie să muncesc până la epuizare, Chelsea. Nici tata nu ar fi trebuit, că veni vorba. Dar el așa a făcut. La cincizeci și cinci de ani a avut un atac de inimă care i-a fost fatal și... și n-am intenția să-i calc pe urme, izbucni din nou, părând aproape furios, ca și când tatăl lui n-avea niciun drept să moară, așa cum se întâmplase.

Chelsea îl privi, fascinată de ochii lui negri și de lumina lumânărilor care se răsfărgea în ei. Era, pentru moment, pierdut în gânduri, ridicându-și degetele lungi, drepte, pentru a și le trece prin păr.

— Ramón nu și-a neglijat niciodată familia, bineînțeles, continuă el. Dar nu-și făcea niciodată timp destul să... o privi de-a dreptul în ochi... să trăiască. Să simtă că trăiește, Chelsea. Zâmbi apoi, și zâmbetul îi alungă umbrele ce-i întunecau figura. O făcu să dorească să se întindă, să-l atingă.

Ochii lor se întâlneau și se susținură. Ea dădu din cap, zâmbindu-i la rândul ei. Ea-i spusese odată că voia să simtă că trăiește, iar el, desigur, înțelesese prea bine ce vruse ea să spună. Își coborî privirea, căutând ceva ce-ar fi putut să-i spună, ceva care să împrăstie intimitatea momentului. O... descuraja.

— Ă... știi, mi-ar plăcea să ne plimbăm puțin înainte de a urca.

— Mă bucur c-ai spus asta. Ricardo se ridică, oferindu-i brațul. Locurile pe aici sunt foarte frumoase și-n noaptea asta e lună plină.

Înainte să-i apuce brațul, Chelsea ezită. Lună plină. Se înfioră auzind asta. El tocmai îi spunea că

aveau astfel destulă lumină...

Aveau și nu prea. Totul era scăldat în lumina lunii. Răsăriseră stelele... și asta era tot ce le trebuia să-i însoțească. Nimeni altcineva nu se mai plimba pe terenurile din jurul hotelului. Erau în octombrie și nopțile erau puțin răcoroase, deși câteva ore bune pe zi era încă nemaipomenit de cald. Lui Chelsea, având pe umeri un pulover din mohair de culoare fildeșului, nu-i era deloc frig astă-seară. Era conștientă de atingerea lui Ricardo, de faptul că se țineau de mână când se plimbau. Era o atingere ușoară, dar...

— De mult vreau să te-ntreb ceva.

— Dă-i drumul!

— Cum ai reușit să transformi o sută de lire în câteva mii? Văzând privirea lui surprinsă, chicoti, scoțând un sunet ca un clinchet de clopoțel. Vărul tău, Juan, mi-a zis demult. Crezi că nu știam că pe când erai mai tânăr ai făcut ca și mine? La șaptesprezece ani i-ai spus tatălui tău că există mai multe feluri de a-ți termina studiile. Ai insistat să devii independent, și el ți-a dat o sută de lire în *pesetas*, iar tu te-ai întors după optsprezece luni cu câteva mii de lire profit! Cum Dumnezeu ai reușit? Și ce-ai învățat din călătoriile tale?

Ricardo ridică din umeri.

— Am început prin a cumpăra o mașină hodorogită, pe care am vândut-o mai bine. Așa am început, dar am sfârșit prin a cumpăra și a vinde în mod curent, la început modest. Asta-i răspunsul la întrebarea ta. Zâmbi, privind în jos către ea, îndreptându-se către o bancă. S-ar zice că mi s-a confirmat că lumea afacerilor era locul potrivit pentru mine când aveam să mă întorc acasă.

Chelsea se așeză, gândindu-se la asta.

— Și dacă ai fi simțit că nu era potrivit pentru

tine? Ce-ai fi făcut?

— Aș fi făcut altceva, pe cont propriu, orice.

— Fără să ții seama de afacerile familiei, de tradiție?

— Fără.

Ea încuviință din cap. Da, așa ar fi făcut. Deja își făcuse pe cont propriu o companie; era opera lui și n-avea nimic de-a face cu afacerile familiei.

— Și așa-i voi încuraja și pe copiii mei să facă, continuă, surprinzând-o. Orice cred că e potrivit pentru ei, fără să țină seama de altele.

— Copiii tăi?

— De ce ești așa mirată? N-o să rămân burlac toată viața.

— Nu?

— Ei bine, nu, dacă pot! Râse văzându-i expresia feței. Spre deosebire de tine, n-am nimic împotriva căsătoriei. Și desigur, voi găsi, într-o zi, femeia potrivită.

— Mă-ndoiesc. Îl împinse în coaste, în joacă. Cine s-ar căsători cu un amărât ca tine?

— Cineva care e de asemenea amărât.

— Probabil. Cred că... își puse un braț pe umerii ei, făcând-o să uite ce voia să spună, doamne, cea mai mică atingere de-a lui era suficientă ca pulsul să i se accelereze. Ce se-ntâmplă? De ce pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai atrasă de el din punct de vedere fizic?

— Ce spuneai? Mâna lui se strecură pe sub părul ei și începu să o mângâie ușor pe ceafă. Ea se ridică în picioare.

— A... voiam să spun că... să ne retragem acum. Am umblat destul azi și...

— Și ce? Se ridică, prinzându-i mâinile și privind-o drept în ochi. Ai stat prea mult cu mine pe

ziua de azi?

— Nu, nu... n-am spus asta. Ochii îi priviră gura și trebui să facă un efort să se uite în altă parte.

— Continuă, zise încet. Sărută-mă, de ce nu mă săruți? Nu se poate întâmpla nimic rău aici, afară...

Chelsea se întoarse și făcu câțiva pași.

— Te măgulești singur, Ricardo. N-am deloc dorința să te sărut, nicidecum!

— Mincinoaso! zise blând, ajungând-o din urmă și prinzând-o de mijloc. Mincinoaso! îi spuse din nou pe când îi luă cheia din mână și deschise ușa de la camera ei. De ce nu mă inviți înăuntru să bem ceva? Am o sticlă de coniac bun în camera mea. Aș putea s-o aduc și să...

— Noapte bună, Ricardo. Îi oferi cel mai reușit zâmbet de care era în stare. Mulțumesc pentru seara asta minunată.

Văzându-se în camera ei, îi mai veni sufletul la loc. Se sprijini de ușa închisă, auzind încă râsul lui ușor pe când se îndrepta spre camera lui. Ochii îi priviră patul, un pat dublu.

— O, Doamne! murmură ea. Îl doresc, *îl doresc!*

\*

Două zile mai târziu plecară din Cordoba și se îndreptară spre Sevilla. Chelsea conduse tot timpul; nu a fost o călătorie lungă. Aștepta de mult să vadă Sevilla, iar ziua era minunată, cu un cer albastru strălucitor. Privi spre Ricardo, trebuind să se smulgă din admirarea peisajului. Era înconjurat de hârtii, vorbind la dictafon.

Îl privi adesea, simțindu-se aproape de el, în ciuda distanței reale. În cursul ultimilor două zile află și mai multe despre el; îi povesti despre copilăria lui,



despre călătoriile lui de când era adolescent, de școala de management la care se înscrișese la întoarcerea din aceste călătorii, despre primele câteva săptămâni la Banca Colchero, de asemenea, îi spusese despre tatăl și mama lui.

Luându-și gândurile de la el, se concentra asupra conducerii mașinii. Sevilla. Două nopți. O cină oficială, o întâlnire de afaceri și două conferințe. După asta va urma o pauză de patru zile. Ei bine, va fi o pauză și pentru Chelsea. Se opreau la Marbella un timp. Ricardo avea să petreacă puțin timp la birourile sale, iar Chelsea va face plajă! Va fi o odihnă binevenită!

— O, Doamne! Deodată, degetele i se încleștară pe volan și-și trase în jos, tare, mâna dreaptă. Piciorul acționează în mod automat frâna și în același timp mașina se opri cu un scârțâit brusc. Când văzu adâncitura de mai bine de șase metri care se căsca în dreapta ei și cât de aproape ajunsese cu mașina de marginea șoselei, începu să tremure neputând să se stăpânească.

Ricardo ieșise deja din mașină. În mijlocul drumului stătea o capră râioasă, care privea mașina ca și când n-ar fi avut niciun drept să se afle acolo. Ricardo o goni pe dealul din stânga șoselei și ea începu să se cațăre.

— Hei, liniștește-te! Deschise ușa mașinii și apucă brațul lui Chelsea. Gata, scumpo, gata!

— Î... îmi pare rău! Ă...

— Nu e vina nimănui. Poate doar a caprei, desigur!

Ei nu-i veni să râdă. Stăteau între mașină și marginea șoselei. Chelsea privi din nou râpa care cobora vertiginos, gemu și izbucni în lacrimi.

— Chelsea! Ricardo o strânse la piept și-o aduse

la partea cealaltă a mașinii. Gata, gata! El stătea în picioare, ținând-o în brațe, în timp ce ea-i spunea, înecându-se în plâns, ce s-ar fi putut întâmpla, ce s-ar fi putut întâmpla...

— Dar nu s-a-ntâmpat nimic! Acum, haide, liniștește-te. Gata, am scăpat. *Nu* s-a-ntâmpat nimic. Scoțându-și batista din buzunar și continuând s-o liniștească, îi șterse lacrimile din ochi. Acum gata?

Dădu din cap. Lacrimile i se opriseră, dar era zguduită, tremurând încă. Ricardo o cuprinse cu amândouă brațele și-o ținu strâns, capul ei sprijinindu-se de umărul lui. După câteva momente, după această foarte necesară acalmie, liniștită, oftă adânc și-ntr-un sfârșit își regăsi glasul:

— Mulțumesc, Ricardo... Pe când se trase într-o parte, văzu îngrijorarea din ochii lui... o secundă mai târziu se sărutau. Cine pe cine săruta, nu știa. Și nici nu-i păsa. Pur și simplu se întâmpla.

Acolo, în mijlocul unui loc necunoscut, la câteva minute doar după ce scăpaseră de un posibil accident fatal, se sărutau înfocat. În plină zi, în lumina soarelui, sub privirile celor din mașinile care treceau, rămăseseră încheștați unul în brațele celuilalt, neputând parcă să se apropie atât cât ar fi vrut.

— Ricardo...

— Știi... Sst... Haide, trebuie să pornim.

— Vrei să conduci tu? Nu pot înfrunta...

Îi apucă brațul, fără blândețe:

— Dacă nu conduci, o să te pierzi cu firea.

— Dar...

— Fără „dar”, Chelsea. Intră.

Avea, desigur, dreptate. Zece minute mai târziu, totul era ca mai înainte de a le ieși în drum capra... Aproape totul. Fusesse din nou în brațele lui și... nimic nu mai era la fel... îl sărutase ea? Probabil.

Nu se gândise chiar la asta.

După mai puțin de o oră, trebui să-l întrerupă pe Ricardo să-l întrebe care este drumul spre hotel.

El se întinse și-i spuse să se dea la o parte de la volan.

— Conduc eu acum, mi-e mai ușor decât să-ți explic.

Fără să mai regrete că nu mai conducea, Chelsea își îndreptă atenția către peisaj. Ca și Cordoba, Sevilla era situată pe râul Guadalquivir. Aici va vedea vechiul palat maur, Alcazar și Catedrala gotică cu celebrul turn Giralda, aflate pe locul unde odinioară fusese o moschee maură. Sevilla era de asemenea renumită pentru școala de pictură, dintre ai cărei artiști fac parte și Velasquez și Murillo. Vorbea cu Ricardo despre primul, când el opri mașina lângă ceva ce părea a fi un bloc de locuințe.

— De ce ne-am oprit aici?

Se întoarse spre ea, ochii strălucindu-i amuzați. Vorbind în spaniolă, se referi la clădire cu un cuvânt pe care ea îl traduse prin „locuințe”.

— Dar ăsta nu-i un hotel...

— Sunt apartamente, prostuțo. Proprietatea Băncii. Va fi o schimbare față de camerele de hotel, sunt drăguțe, intime și șic. Vino, hai să ne dăm jos.

Deși nehotărâtă, mormăi ceva și se dădu jos din mașină. Privi în sus la clădire și văzu același „Las Lucas”, „Luminile”. Crezu că e numele unui hotel. Dar nu era un hotel. De data asta nu stăteau într-un hotel, nici la niște rude, ci într-un apartament. Doar ei doi. Mai intim, spusese el, drăguț și șic. Ei bine, dacă apartamentul n-avea două dormitoare, pentru Ricardo nu va fi șic deloc... va dormi pe canapea.

Apartamentul avea trei dormitoare. Despachetară imediat, fiind ajutați la bagaje de un

portar îndatoritor, îmbrăcat impecabil. Geamantanele, servietele, mașina de scris portabilă, dictafonul și casetofonul fură toate duse din mașină, sus, la fel cum mai fuseseră duse la atâtea alte ori. Era cea mai politicoasă parte a muncii lor, împachetatul și despachetatul.

Chelsea se plimbă prin casă. Era, așa cum orice agent imobiliar priceput ar fi spus, splendid orientată și nemaipomenit mobilată. Își consultă ceasul și porni să-l caute pe Ricardo. Totuși, era doar o singură baie.

— Ei, făcu Ricardo. Era într-unul din dormitoare, punând hainele într-un dulap în perete. Avem o întreagă după-amiază și seară fără vreun angajament, fără să trebuiască să lucrăm. Ce-ai vrea să facem, Chelsea?

— Voiam, de fapt, să mă culc. Venisem să-ți propun... Izbucnirea lui în râs o opri.

— Cum, scumpo, ziceai că tu nu-mi vei propune niciodată... Numai un moment, să iau geamantanul ăsta din drum...

— *Ricardo!* Accentuă cuvântul. Ce drac' se-ntâmplă cu ea? Își pierduse simțul umorului? Doar ea întrebasese așa, nu? De ce nu-și alesese mai atent cuvintele, de ce nu putea să râdă, cum râdea el?

— La naiba! Știi ce vreau să spun. Aș vrea să mă odihnesc. M-a toropit căldura. Sunt obosită și mi-e foame. Ă... în sfârșit, venisem să te-ntreb dacă n-ai vrea să luăm o gustare. În frigider nu e niciun fel de mâncare, dar peste drum e un magazin universal. Dacă mă grăbesc, ajung înainte să-nchidă. Vrei o omletă?

Ricardo o privi ciudat, fără să-i răspundă câteva momente.

— Da, zise în cele din urmă. Stai puțin...

Ea se opri. Se sfârșiseră zilele când fugea de el.

Pe când se apropia de ea, o privea în acel fel bine cunoscut al lui, ochii-i căutându-i pe-ai ei. Îi cuprinse fața în mâini spunându-i în așa fel, încât s-o liniștească:

— Ascultă. Nu trebuia să te porți așa. Stai... cum se zice în engleză?... ca pe ace. Și n-ai de ce.

Sângele îi năvăli în obraji cu putere. Nu avea rost să nege. O cunoștea. O cunoștea într-adevăr foarte bine. Știa exact ce se petrece în mintea ei.

— Stau... da, ca pe ace, cum se spune. Dar nu-i același lucru... vreau să spun că... Aproape se bâlbâia, înrăutățind și mai mult lucrurile.

— Vrei să spui că nu-ți surâde ideea de a sta cu mine într-un apartament. Nu e același lucru ca atunci când eram acasă sau într-un hotel. Ei bine, nu, nu e. Aici n-are cine să aibă grijă de tine, nu sunt servitori sau rude. Se opri, neslăbind-o din ochi nicio secundă. De când îl cunoștea, rareori îl văzuse așa serios. Putem să ne mutăm la un hotel chiar acum, dacă asta vrei. Sau poți să te bazezi pe cuvântul meu... de data asta... că n-o să-ți dau nicio pricină de îngrijorare. Nu mi-am pus în gând să te seduc, Chelsea. Nu ăsta-i scopul călătoriei mele. Și, ca să fiu sincer, îmi pare rău că te-am luat cu mine. Ești mai mult decât o pricină de abatere a atenției cuiva. Mă dorești, știi asta. Și tu știi că și eu te doresc. Dar ți-am mai spus, tu ești aceea care vei lua inițiativa. Trebuie să recunosc, vorbeam doar pe jumătate serios când am spus așa, dar... Mâinile îi alunecară de pe fața lui Chelsea la umeri. În momentul ăsta vreau să te sărut, o vreau mai mult decât pot spune în cuvinte. Din nou se opri, părând ușor încurcat acum, căutându-și cuvintele.

Chelsea stătea rigidă, de-abia îndrăznind să mai respire. Camera, atmosfera deveniseră dintr-o dată amenințătoare. Putea vedea patul, care era în spatele

lui și nu intra în raza lui vizuală. Părea să crească în dimensiuni, era prea mare pentru cameră. Un pat dublu, pe care-l vedea cu colțul ochiului. Neatins, nederanjat. Provocator. Dacă Ricardo o sărută, acolo era locul unde vor ajunge.

Ceea ce spuse și el. Tonul îi era același, dar blândețea din ochi era înlocuită de o insistență mai elocventă decât orice altceva văzuse vreodată în ochii lui.

— Dar n-o să te sărut, continuă. Căci măndoiesc c-aș putea să mă opresc doar atât, nu aici, nu acum. Vreau să facem dragoste. Vreau să explorez fiecare centimetru al frumuseții tale.

Ea se-nroși din nou, dar nu-și putea smulge ochii de la el.

— Întotdeauna ai spus lucrurilor pe nume, nu-i așa? Și eu la fel. Respirând adânc, răspunse la sinceritate cu sinceritate.

— Nu vom deveni amănți. Ai plasat mingea în terenul meu. Dar eu nu vreau să joc.

Faptul că luă cunoștință de asta fu exprimat printr-o mișcare ușoară a capului. Mâinile îi rămaseră unde erau și o întrebă foarte blând:

— Pot să știu și de ce?

— Nu, răspunse sincer. Ă... în sfârșit, îți mulțumesc pentru avertisment. Și te cred pe cuvânt. Vom sta aici. Și acum, ai... ai ceva mărunț? Îmi trebuie bani pentru prânz.

Ajunseră în magazin, de-abia își dădea seama ce făcea. Ochii-i priveau în toate părțile, dar nu puteau reține nimic. Nu-și putea aduce aminte pentru ce venise aici. Voia să strige... Ca să n-o facă, îi fu necesară toată stăpânirea de sine pe care-o avea. Toate i se învârtteau în cap, confuze. Ricardo pusese punctul pe i, nu putea decât să-i respecte sinceritatea.

Doamne, cât ar fi vrut să... să știe ce-ar simți dacă ar fi fost posedată de el!

Era nebună? De ce, la fel de mult, dorea să fugă de el, să se suie în primul avion spre Londra și să lase un ocean să-i despartă? De ce se simțea brusc ca-ntr-o capcană, ca și când ar fi fost prinsă în ceva de care se temea... Ceva fără nume... care evolua nestăvilit spre altceva, tot fără nume? Avea vreun înțeles? Asta simțea. Ce se întâmpla cu ea?

Se mai lămuri un pic în cursul după amiezii. Somnul o ocoli, dar cel puțin putu să înlănțuiască logic gândurile care mai înainte o dezorientau. Trebuia să termine treaba începută. Apoi putea scăpa de această... această influență ciudată pe care Ricardo o avea asupra ei. O dată ce-și găsea o locuință, se putea concentra asupra afacerii ei, a vieții independente pe care și-o dorea.

## Capitolul 12

CÂTEVA zile mai târziu, Ricardo opri într-o parcare lângă un hotel cam la cincisprezece minute de mers cu mașina din centrul orașului Marbella. Chelsea se uită la el nedumerită.

— Ce faci? Credeam să stăm iar în vreuna din casele tale... Așa-i spusese. În apartamentul din Sevilla îi zisese că vor sta în vila lui de pe țărmul mării, când aveau s-ajungă în Marbella. Îi spusese că dacă o deranja ideea să rămână iar singură cu el, ar trebui să-i zică.

— Ți-am spus că nu mă deranjează.

— Mă deranjează *pe mine*. Fără s-o privească, coborî din mașină și înmână cheile unui portar în uniformă. Mașina era pur și simplu înconjurată de oameni care veniseră să-i ajute la bagaje, să le deschidă ușile, să-i conducă în ceea ce părea un hotel luxos.

Chelsea se încruntă. Nu-i trebui mult să-și dea seama de ce Ricardo schimbase planul privind cazarea; fuseseră câteva minute foarte jenante pentru amândoi, ieri după amiază în apartamentul lui. Incidentul ar fi putut fi ușor ocolit, dacă numai și-ar fi dat seama din timp...

Ricardo fusese plecat toată ziua. Crezând că nu se va întoarce până la cinci, Chelsea dăduse câteva telefoane în interesul lui, terminase de bătut la mașină, luase un prânz ușor și adormise timp de-o oră într-un fotoliu. Apoi, își făcuse baie, bălăcindu-se mult timp. Nu-l auzise pe Ricardo intrând, în jurul orei trei. Ocupată cu machiajul, se afla goală în baie când el intră peste ea, pe neașteptate.

Nu spuseră nimic câteva secunde. Se priviră doar. Chelsea înghețase. Ricardo părea mâniș.

— De ce dracu' nu-nchizi ușa dacă stai...?

— Pentru că nu m-așteptam să vii înainte de cinci, de-aia. Și tu de ce dracu' nu bați la ușă? Răspunsul ei era la fel de supărat, deși era și o încercare de a depăși stânjeneala. Hainele îi erau în dormitor, iar pentru a ajunge la un prosop trebuia să meargă câțiva pași înspre locul unde stătea el, cu mâna pe clanța ușii.

— Ă... te superi, Ricardo? Ies într-o clipă. Dacă vrei să...

Vocea ei se pierdu. Atmosfera se schimbase, îl auzise vag pe când spunea „Credeam că ești în pat”. N-o mai privea, ci o mângâie din ochi. Privirea îi



pornise de la față și se mișcase încet, în jos, de-a lungul trupului ei.

Ea încă nu era în stare să se miște. Stătea acolo, permițând scrutarea fiecărui centimetru al trupului ei. Reacțiile îi erau ciudate; stânjeneala îi slăbi brusc și o parte din ea se reflecta în admirația neascunsă din ochii lui Ricardo. Își ridică mândră capul și-i propuse să-l lase să se uite; era încântată de corpul ei. Din nou, brusc, lucrurile se schimbaseră. Ochii lui îi priveau picioarele și începuseră să se înalțe încet... era acum ca și când ar fi atins-o. Chelsea își auzi propria-i răsuflare, apoi tăcerea, liniștea.

Ricardo înaintă încet spre ea, cu o expresie aproape aspră, în timp ce mâinile-i alunecau pe pielea dezgolită a spatelui ei. Simțind atingerea propriu-zisă, intră în panică.

— Nu! Se feri într-o parte pe când el se aplecă s-o sărute, ochii-i vorbind de la sine, frica din ei fiind pentru el evidentă.

Rămase nemișcat, încruntându-se, nemaiîncercând s-o atingă.

— Chelsea, pentru Dumnezeu, ce e? De ce ți-e așa teamă?

Nu-i putea răspunde, nu voia să-i răspundă. Știa care vor fi cuvintele lui dacă i-ar fi mărturisit temerile ei. Ar fi râs, i-ar fi spus ceea ce ea știa foarte bine. Nu, nu-și înțelegea prea bine temerile. Totuși, ele erau reale.

Ricardo străfulgeră cu privirea vârfurile excitate ale sânilor ei, care-i confirmă ceea ce el deja știa.

— Mă dorești, Chelsea, acum, înainte de a te fi sărutat și să te fi mângâiat. Ai idee cum va fi când vom face realmente dragoste? Da? E...

— Nu vreau s-aud! Vocea ei era ceva mai mult decât o șoaptă. Nu vom fi amanți... niciodată. Ți-am

mai spus.

— O, dar deja suntem. Vocea lui Ricardo era serioasă, iar gura și ochii nu-i zâmbeau. E deja prea târziu, Chelsea. E doar o chestiune de timp. N-o să poți să nu recunoști asta la nesfârșit. A existat tot timpul această atracție. Nu știai? Nu-ți dai seama că și ea a făcut parte din tensiunea dintre noi? Nu ăsta e motivul pentru care eram unul la pieptul celuilalt acum câteva săptămâni? Ea există, Chelsea. N-are cum fi negată. Există ori de câte ori suntem împreună, de fiecare dată când ne uităm unul la altul. A existat din momentul în care, cu două luni în urmă, ne-am întâlnit la aeroport, și oricât nu i-am da atenție, va exista mereu.

Zguduită profund, Chelsea își puse mâinile pe rezervor, să se sprijine. Dumnezeu, avea dreptate! Admise adevărul când îl auzi rostit. Existase tot timpul, îl dorise fizic în momentul în care îl reîntâlnise.

— Te rog, pleacă de-aici, murmură. Mi-ai făcut o promisiune și te rog să ți-o ții.

Zâmbi auzind nota de îngrijorare din vocea ei.

— Plec, Chelsea, liniștește-te. Ești o femeie pe care nu vreau s-o seduc. Nu pe tine, cu tine e cu totul altceva. Trebuie să vrei să ne întâlnim la jumătatea drumului. O să aștept.

Nu fusese în stare să-i răspundă. Nu-l înțelese, nu știuse ce să spună.

Acum, pe când privea spre hotelul Los Monteros, își dădu seama de rostul deciziei lui Ricardo de-a sta aici. Nu vruse să rămână singuri în intimitatea casei lui de pe plajă, nu până când ea nu era... ea nu va fi niciodată pregătită!

Ușurată să-l vadă zâmbind acum, coborî din mașină și-l apucă de braț. Ricardo își ridică sardonice sprânceană pe când o conducea spre recepție.

— Vom fi amândoi mai în siguranță aici. Nu veni

niciun răspuns din partea ei, iar el râse. Fii veselă! O să-ți placă aici.

Să-i placă? Ochii lui Chelsea erau măriți de uimire pe când un portar îi conducea către camerele lor. Los Monteros era minunat, luxos până și-n cele mai mici amănunte. Aveau mai multe camere... *fiecare!* Erau în apartamente alăturate, dar nu exista nicio ușă prin care să comunice. Dormitorul lui Chelsea avea vedere spre piscină, iar în depărtare se vedeau munții Sierra Blanca. Era o priveliște minunată, iar ca stătu câteva minute, pur și simplu contemplând-o.

De la balconul din sufrageria ei putea vedea copacii, vilele luxoase, iar în spatele lor, licăririle albastre ale Mediteranei.

După ce-au despachetat, Ricardo îi arătă interiorul hotelului. Azi era sâmbătă, nu mergea la birou până luni, așa că aveau de stat împreună o zi și jumătate. Ar fi putut fi patru zile în care Chelsea să se odihnească și să facă ce vroia. După asta îi aștepta Malaga, conferințe și-un prânz de afaceri, apoi aveau să meargă la Murcia, la Alicante, apoi mai la nord, la Valencia, punctul terminus al călătoriei. Până ajung ei la Valencia, Mercedes și Emilio se vor întoarce din călătoria de nuntă. Nu mai e nevoie s-o spunem, ea și Ricardo vor sta în casa lor înainte de-a se îndrepta spre Madrid, iar Chelsea de-abia aștepta să vadă noua casă a prietenei ei.

Între timp, Marbella! Ea și Ricardo se plimbară ținându-se de mână, prin minunatele terenuri și grădini, luxoase, cu verdeață, pomi și flori de-un milion de culori strălucind în soare, din jurul hotelului. Pe lacul mic, peste care era un pod drăgălaș de lemn, câțiva flamingo roz stăteau nemișcați, unii într-un picior. Chelsea era încântată.

— Oh, Ricardo, ce loc minunat! îl privi

șugubeață. Și câtă cheltuială inutilă!

— Să zicem că e pentru a face munca mai plăcută. Secretarele - frumoase - merită o ambianță frumoasă.

N-ar fi trebuit să-l tachineze, dar nu se putu abține. Era fericită. Fericită, fericită!

— Și numai pentru că nu vrei să folosim aceeași baie!

— Vila mea are trei băi, zgripturoaico! O lovi în joacă peste fund. Ai grijă, nu trebuie să te lauzi cu asta! Vino, simt nevoia să beau ceva.

Își croiră drum pe o potecă spre Bar Azul din hotel, Barul Albastru.

— Mai ai multe de văzut aici, îi explică. Dar vom vedea mai târziu și restul, terenurile de tenis și de squash. Există desigur și un teren de golf aparținând hotelului - dar nu te interesează - precum și un club de hipism, care... te-ar putea oare interesa?

— Bineînțeles că nu! Chelsea nu avea de gând să facă nimic altceva decât plajă și-i și spuse asta.

Mâncară în seara aceea în sala principală de mese a hotelului, care avea o atmosferă liniștită, discretă. Servirea era ireproșabilă, mâncarea era nemaipomenită, iar într-un colț, un domn înalt, brunet, cânta la pian, în surdină, piese romantice. Niciodată în viața ei Chelsea nu se mai simțise așa bine. Îl privi pe Ricardo și-i mulțumi din nou c-o adusese aici, lăsând la o parte orice glumă.

— Mă bucur că-ți place. Mâna lui le cuprinse pe ale ei, dând trupului ei din nou acel fior pe care-l resimțea în fiecare fibră. Nu se opuse; de data asta nu se mai rușină de gândurile provocare de atingerea lui.

— Acum ce e, Chelsea?

Ochii-i priveră într-ai lui. Îi citise gândurile?

Dacă da, nu dădea semne c-ar fi așa.

- Ce-ai zice de-o plimbare?
- Și aruncăm o privire și prin magazine?
- Dacă ții neapărat...

Ricardo o răsfăță. Nu numai că aruncară o privire prin magazinele hotelului, dar îi și cumpără câteva mici cadouri, o curea, o bluză care-i plăcuse, o pereche de bikini. Se încruntă când ea refuză să-i probeze:

— Pot spune din ochi că se potrivesc, explică ea, râzând de expresia lui dezamăgită.

Își duse cadourile în cameră, lăsându-l pe Ricardo așezat lângă o fântână din hol, vorbind cu cineva care-l recunoscuse. Era singur când ea se întoarse.

— Ricardo... îți mulțumesc, îi zise blând. În camera ei găsisse o vază de cristal plină cu trandafiri de un roșu aprins, cu tulpină lungă.

— Florile sunt minunate.

El nu-i răspunse. Îi mângâie bucelele castanii, trecându-și degetele prin ele, zâmbind ușor pe când mâna îi coborî spre umerii ei.

Nu se plimbară, merseră cu mașina la Puerto Banus, portul frecventat de magnați, de milionari și unde se știa că stă și familia regală britanică. Acolo se opriră într-un bar în aer liber de lângă port, privind iachturile, cerul înstelat, trecătorii. Nu prea vorbiră, se mulțumiră doar să stea, împreună, doar să... se bucure de viață.

Întorși la hotel, Ricardo îi luă cheia din mână și deschise ușa camerei ei. Se părea că făcea acest lucru de săptămâni de zile, în nenumărate hoteluri. Îi păru, dintr-o dată, că-l cunoștea dintotdeauna, că fusese mereu cu el. Pe când îl privea, cu cuvintele „noapte bună” pe buze, simți un impuls copleșitor să renunțe la prevedere și la toate celelalte temeri și să-l invite în

camera ei și în brațele ei.

Impulsul plecă la fel de repede precum venise, fusese cu hotărâre alungat de bunul simț.

— Noapte bună, Ricardo...

— Noapte bună, Chelsea. Pășii în lături, înclinând curtenitor din cap și plecă înainte să mai poată schimba vreun alt cuvânt, vreo altă privire.

De cum intră în cameră, privirea-i fu atrasă în primul rând de trandafiri. Mireasma lor se răspândise în aer. Se îndrepta spre ei și prinse ușor unul în mână, degetele-i strângând blând petalele catifelate. Când își ridică privirea se văzu în oglindă. Avea lacrimi în ochi. Simțea o durere în suflet. Felul în care își spusese noapte bună fără nici cel mai mic sărut, păruse a încheia prea brusc o seară perfectă, o zi perfectă.

Chelsea își turnă un pahar de vin dintr-o sticlă care-i fusese lăsată, împreună cu complimentele conducerii hotelului. Bău și-al doilea pahar, neîndoindu-se că va regreta în dimineața următoare. Deja mai băuse câteva, iar acum amesteca băuturile. Era o slăbiciune, știa, dar dacă nu făcea ceva să oprească iureșul gândurilor, nu putea dormi. Suferea din cauza celui din camera alăturată. Avea un sentiment, o dorință, o *nevoie* pe care nu le mai cunoscuse înainte. Nu așa. Nu cu atâta disperare. Imaginația i-o lua razna, gândindu-se la el, la sărutările lui, cum ar fi să-l aibă acum lângă ea iubind-o...

*Iubind-o?* Asta nu intra în discuție. Nici în privința lui, nici într-a ei. Recunoașterea acestui lucru îi aduse o oarecare alinare. Să se îndrăgostească de Ricardo era ultimul lucru pe care și-l dorea. Și totuși... și totuși trăise momente ciudate în ultima vreme, când se întrebese dacă nu cumva se întâmpla deja. Alungă ideea și acum, așa cum făcuse și înainte, spunându-și că nu asista decât la o reînviere a sentimentelor pe

care le avusese pentru el în trecut. Sentimente pe care le depășise, așa cum va depăși și atracția sexuală pe care-o simțea față de el, odată ce nu vor mai fi împreună. Nu-și putea permite să se îndrăgostească, nici de el, nici de altcineva. Nu în mod serios, nu de-adevăratelea.

A doua zi dimineata, înotară. Prânziră la La Cabana, clubul unde intrau doar oaspeții hotelului, apoi dormiră la soare și iar înotară. Chelsea fu prima care renunță, ieșind din piscină și lăsându-l pe Ricardo cu copilul de șapte ani cu care se juca, scufundându-se și împroșcându-l cu apă. Îi privi: bărbatul și copilul râdeau, hârjonindu-se. „Ar fi un tată minunat” gândi ea. Nu gândea asta pentru prima oară, îl mai văzuse și în trecut, când avea grijă de nepoții și nepoatele lui. Răbdare, hotărâre, dezinvoltură, avea toate astea și le folosea când credea el de cuviință.

O senzație copleșitoare de tandrețe se abătu asupra ei pe când îl privea. Era aproape hipnotizată, îl vedea, cumva cu ochii altcuiva. Iarăși. Nu va înceta niciodată s-o surprindă? Ce profund era, ce bogăție interioară ascundea acest om...!

— Chelsea? El stătea lângă ea în picioare, trupul lui aruncând o umbră peste ea. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, a... mă gândesc doar.

— Vrei să mergem la o plimbare cu mașina? Mă gândeam că poate-ai vrea să vezi clădirile pe care le construim. Ne întoarcem la cinci.

— Foarte mult. Într-adevăr, m-ar interesa.

Mai târziu, câteva ore mai târziu, regretă acest interes, chiar așa sincer cum fusese. Îl rugase să-i arate propria-i casă, aceea pe care el și familia o foloseau ca locuință de vacanță. Ajunseră la ea înainte să se întunece, după ce văzuseră centrale comerciale care se construiau în regiune.

Vila lui era cam la șaizeci de mii de hotel, chiar pe plajă, era foarte frumoasă. Fusese construită după indicațiile lui Ricardo, era mobilată foarte diferit de casa din Madrid.

— Văd că servitoarea a fost aici. Ricardo privi de jur împrejur bucătăria imaculată, modernă. Vrei o ceașcă de cafea, Chelsea? Dacă avem, noroc, găsim...  
ness probabil.

— Fac eu cafeaua.

Ricardo o lăasă. Veni după câteva minute cu două cești de cafea aburinde și un borcan cu lapte praf.

— Fără lapte, te rog.

Ricardo îi luă tava din mâini și-o puse pe o măsuță de sticlă, în fața canapelei. Erau două canapele în încăperea, așezate perpendicular. Deschise ușile glisante din sticlă și zgomotul oceanului îi acompanie.

— Și cine-a avut ideea să decoreze așa interiorul, cu această mobilă ultramodernă și... albeața asta strălucitoare pretutindeni?

— Nu eu. Privi în jur cam ciudat.

— Hei, nu mă înțelege greșit, îmi place. O ador!

— Antonia a fost cu ideea. I-am dat mână liberă.  
Cred că a cam exagerat un pic!

— Antonia? Dar e așa diferită de casa ei. Adică, stilul, culoarea... totul!

Ricardo ridică din umeri.

— Așa a vrut ea.

Chicotind către el, își puse palma pe fața lui.

— Ești așa serios! Dacă nu-ți place, de ce n-ai modificat?

Îi prinse palma, i-o aduse spre buze și-i sărută interiorul.

— N-am zis că nu-mi place. Unul câte unul, îi sărută vârfurile degetelor. E foarte bine pentru... Se



opri brusc, ochii-i întâlneală pe ai ei și văzură ce conțineau. Chelsea...

Ea-l sărută apoi, cu pasiune, cu lăcomie, nefiind în stare să se desprindă, căci fuseseră prea departe unul de altul, prea mult, prea mult. O zi, o oră era prea mult!

Dorința, care fusese tot timpul gata să iasă la lumină, era acum imposibil de controlat. Nevoia ei de a-l atinge și-a fi atinsă era deja ceva ce nu se mai putea nega. Măinile lui Ricardo trecură aproape cu răutate peste sâniile ei, iar Chelsea auzi ca un geamăt ușor cum numele-i era rostit, iar și iar, între săruturi. Gura lui îi sărută obrajiile, gâtul, umerii goi. Bretelele înguste ale rochiei ei fură date în lături, iar buzele lui îi ajunseră pe sâni, făcând-o să se-nfioare și să geamă cu o plăcere senzuală, reținută.

— O, Doamne, nu! Nu se mai simțea panica în vocea ei. Era numai resemnare. Trebuia să se oprească. Acum. Cât mai era în stare. Măinile lui făceau acum ce-i făcuseră mai înainte buzele. Gura îi săruta din nou gâtul, lăsând o urmă de foc oriunde îl atingea.

Cu măinile tremurânde, i le acoperi pe ale lui și le îndepărtă de pe trupul ei.

— Ricardo... își îngropă fața la pieptul lui, nefiind în stare să-l privească. Iartă-mă.

Auzi, simți răsuflarea lui întretăiată. I se păru că trecură ore până să vorbească. Când o făcu, ea de-abia îl auzi, în ciuda apropierii. Îi prinse mâna, ținându-i-o:

— Chelsea, nu poți să-mi faci asta.

Nu era jenată de ce făcuse el, simțea doar regret. Își retrase mâna, eliberându-se încet înainte să-l privească de-a dreptul. Dorința dureroasă din ochii lui o făcu să se simtă răvășită sufletește. Tot ce putu spune, din nou, fu:

— Îmi pare rău. Nu... nu pot...

Ricardo păru că nu e în stare să se miște. Trăsăturile îi erau încordate și pălise. Mai respira doar, ochii nefiindu-i undeva anume. Jenată, Chelsea își aranjă rochia, merse spre fereastră și închise ușile glisante.

Când se întoarse din nou să-l privească, el se uita la ea cu o expresie pe care nu i-o cunoștea. N-o putea descifra. Ură? Mânie? Chiar și numai gândul că el putea avea unul din aceste sentimente o făcu să-și dorească moartea.

— Ricardo, aş vrea...

— Nu vreau s-aud nimic, îi zise. Vocea îi era încordată, parcă nu era a lui. Hai să plecăm de-aici!

Drumul cu mașina spre hotel înapoi fu groaznic. Niciodată în viața ei nu se simțise mai nefericită. Nu fu rostit niciun cuvânt. Doamne, cât își dorea să nu-l fi rugat să vadă vila! Își ținea capul plecat, continuând să privească pe fereastră pentru că nu suporta să-l vadă. Tăcerea îi țiuia în urechi. Bineînțeles că era supărat, dar putea să-l condamne pentru asta? Ea provocase tot ce se-ntâmplase. Îi încurajase fiecare sărut, fiecare mângâiere, își plimbase mâinile încântată pe trupul lui, arătându-și foamea, nevoia de a sta mai aproape de el, mai aproape, mai aproape.

— Vreau să dau niște telefoane, tu fă-ți un duș. Vin să te iau la nouă. Asta fusese tot ce-i spusese Ricardo pe când se apropiau de camerele lor. Îi înmână lui Chelsea cheia ei, care-i fusese dată împreună cu a lui, de către recepționar și nici măcar n-o privi.

Chelsea o dată scăpată, simți o mare ușurare. Expresia feței lui, tot drumul spre casă, era un lucru pe care nu-l va uita niciodată. Mânie, dar și mai mult decât atât: stăpânire. Dovada unei lupte interioare. Nu l-ar fi condamnat dacă ar fi izbucnit, spunându-i ce

gândea despre ea. *Se purtase* ca o femeie capricioasă, ațâțătoare, de cea mai joasă speță. Dar se simțea foarte, foarte ușurată întrucât el păstră tăcerea. Mai bine așa, decât mânie; o experimentase o dată și nu fusese plăcut.

Cum putea lămuri lucrurile de data asta? Va fi în stare? Trebuia să facă mai mult decât atât. Trebuia să se explice, îi datora asta.

Dar Ricardo nu veni în cameră la ea la nouă. Îi telefonă:

— Sunt la bar, îi zise simplu. Ne vedem aici. La Barul Albastru.

Închise înaintea ei ca ea să-i poată spune că nu voia să mănânce și... nici nu voia să bea nimic. Voia să stea de vorbă cu el.

Era în picioare pe când sosi ea, ochii lui licărind în timp ce-i privea rochia neagră, fără mâneci pe care-o purta.

— Ești foarte elegantă, Chelsea. Vorbi fără entuziasm, apoi chemă chelnerul.

— Ce comanzi?

— Ă... nimic. Ba da, un whisky. Sec.

O privi mirat, transmițând chelnerului dorința ei. Când acesta se îndepărtă, îi spuse încet:

— Ce drac' mă fac cu tine, Chelsea?

Ea privi în lături.

— Am... vreau să vorbesc cu tine, să-ți explic. Putem merge sus?

— Cred că glumești!

— Atunci undeva, unde să fim singuri, afară. Oriunde...

— Stai liniștită! A intervenit o problemă, o nouă problemă.

Vocea ei era monotonă, tristă:

— Care?

— Teodora.

— Teodora! Își acoperi gura cu palma, uită de toate celelalte. Ce s-a întâmplat? E iar bolnavă?

— Nu chiar. A căzut.

— A *căzut*? Bine, dar...

Ricardo ridică o mână:

— Știu, știu. Oftă, trecându-și degetele prin păr. Se pare că s-a dat jos din pat, ieri, în toiul nopții, și s-a rostogolit pe scări. Din nou își ridică mâna. Nu-ntreba. Deja m-am interesat. O știi ce-ncăpățânată e. N-a vrut să sune după servitoare la miezul nopții, nu când nu dorea nimic altceva decât o ceașcă de ceai. În schimb, s-a apucat să se dea jos din pat, să și-l facă ea singură, la bucătărie.

— Dar acum cum îi e? Ai vorbit cu ea?

— Nu. Ori de câte ori Teodora dormea când ei sunau, vorbeau de obicei cu menajera.

— Ce anume are?

— Nimic. E doar zguduită bine. Acum are lângă ea o infirmieră s-o îngrijească *tot timpul*, încă de acum două ore am aranjat asta. Am pus lucrurile în ordine, le-am dat servitorilor instrucțiuni precise, să fie supravegheată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Chelsea răsuflă ușurată.

— Te gândești să ne întoarcem acasă, nu-i așa?

— Mă gândeam, recunosc eu el. Dar totuși cred că nu e cel mai bine așa. Am fost distrus când am aflat. Dar nu ne întoarcem, să vedem cum îi e mâine și-n următoarele câteva zile. Își ridică paharul la gură și-i sorbi conținutul dintr-o înghițitură. Hai să mâncăm!

Ea-și lăsa băutura neatinsă. N-avea chef de ea însăși, de problema ei, de explicațiile ei, de nimic. Asta era evident.

— Nu mi-e foame, îi zise sincer. De vreme ce e

totuna pentru tine, cred că mă voi întoarce în camera mea să citesc puțin.

Îi prinse încheietura.

— Nu mi-e totuna. Ușurată, îl văzu zâmbind. Vino, am iertat totul. Îți va veni pofta mâncând.

Astfel stătură o oră și jumătate în restaurant, bând mult vin, vorbind despre Teodora, discutând câte-n lună și-n stele, orice, în afară de lucrul de care avea cea mai mare nevoie să vorbească.

Urcară scările spre camerele lor și când Chelsea se sprijini de el, Ricardo o privi serios:

— Te-ai îmbătat, Chelsea?

— Puțin. Așa cred.

— Atunci, consideră-te norocoasă! O prinse de braț și-o conduse spre camera ei. Deschizând ușa, o duse pe Chelsea înăuntru, lăsând în urmă ușa să se închidă singură. Până când pășiră înăuntru, strânsoarea lui nu slăbi deloc.

— Stai jos.

Se așeză supusă, privindu-l, mirându-se când ridică telefonul și chemă room service-ul. Comandă patru cafele.

— Așteptăm pe cineva?

Nu se obosi să-i răspundă.

— Vei bea multă cafea și vei vorbi mult. Își scoase haina, aruncând-o pe un scaun. Vei rămâne unde ești acum, iar eu voi sta aici. Își slăbi nodul de la cravată, și se așeză... destul de departe de ea. Sunt gata să te ascult. Când ești gata...

Până nu le fu adusă cafeaua, până nu bău două cești zdravene, Chelsea nu zise nimic. Cu ce să înceapă?. N-avea idee. Agitată, se ridică și merse spre geamul de la balcon, stând cu spatele la el. Nu rostiră niciun cuvânt mai bine de zece minute.

După un timp, se întoarse și putu să-l privească

din profil:

— Ă... primul lucru pe care l-am făcut când... am pornit în călătoriile mele, a fost să iau pastile. Eram hotărâtă să-mi pierd fecioria.

Așteptă, privindu-l. Fața lui rămase însă impasibilă. Se întoarse doar, în așa fel încât nu-l mai vedea din profil.

— Și?

— Și... nimic. Nu mă mai gândeam la cineva anume, nu exista nimeni în mod special, nu atunci... începea să se simtă ca o idioată. Respiră grăbită, jenată cumva. Pe scurt, s-a dovedit că sunt una din acele foarte puține femei care nu pot lua pastile. Am încercat de diferite feluri... Și am avut toate simptomele gravidității; în plus, niște dureri de cap îngrozitoare.

Tăcea.

Traversă camera, se așează din nou, cu brațele încrucișate.

— Aș vrea să spui ceva, Ricardo.

— Aș spune dac-aș ști unde vrei să ajungi. Nu văd care e problema. Există mai multe feluri de a...

— Nu! Vehemența ei îl făcu să se-ncrunte.

— Nu. Nu e nimic altceva decât... decât o dovadă de prostie. Am... of, ce drac', a... ce încerc eu să-ți spun e că sunt *îngrozită* de ideea de a rămâne însărcinată.

— A!

Iarăși tăcere. Ricardo privea ceașca de cafea. După un timp zise:

— Ce încerci tu să-mi spui e că ești încă fecioară.

Chelsea își examina mâinile, așteptând ca el să râdă. Nu râse. Când fu în stare să-l privească, îl provocă să facă asta:

— Hei, râzi dacă ai chef! Privi din nou în lături.

Răspunsul lui fu un oftat lung, din greu. Veni la ea și-i puse mâinile pe umeri.

— Uită-te la mine!

— Nu!

— Foarte bine, atunci ascultă-mă! Mă bucur, și nu-mi cer scuze. Poți să mă acuzi de principii necorecte și răutate, dar *mă bucur*. Îmi face plăcere să știu că voi fi primul.

Ea-și ridică repede capul. Apoi Ricardo râse:

— Fii liniștită! În mod intenționat, se-ndepărtă de ea.

Chelsea nu se putea liniști, nici măcar nu putu rămâne pe loc.

— Credeam că te voi face să înțelegi că nimic... absolut nimic nu va ieși din această atracție fizică dintre noi.

— Atracție fizică? Numai asta e? Chiar și acum?

— Bineînțeles.

Foarte liniștit, spuse:

— Minți. Încerci să fii cinstită, dar te minți chiar și pe tine însăși. Se întoarse încet în scaun, privind-o de-a dreptul. Ea se rezemase de masă, cu brațele încrucișate, cu unghiile înfipite în palme. Chelsea, ești îndrăgostită de mine.

— *Îndrăgostită* de tine? Râsul era silit, grăbit. Nu fi caraghios!

Următoarea lui afirmație fu și mai șocantă:

— Și nu văd decât o singură soluție: mărită-te cu mine!

Nu putu face altceva decât să-l privească jignită.

— Nu e momentul să fii sarcastic, Ricardo!

— Dar cine-i sarcastic?! Întrebă calm. Dacă rămâi însărcinată, de vreme ce ești căsătorită, nu e

nicio problemă, nu-i așa?

— Nu cred că-i prea amuzant. Una din astea. Eu sunt sinceră cu tine, explicându-ți ce se-ntâmplă cu mine și tu-mi iei explicațiile în glumă! Era mai mult decât dezamăgită de el, era furioasă. Dar cu asta tot nu rezolva nimic.

— Foarte bine, își întinse mâinile. E problema *mea*, îmi dau seama.

— Nu prea. Zâmbea, chiar zâmbea acum. Încă sufăr din pricina... pantomimei de azi după amiază. Deci problema nu e exclusiv a ta. Mai am încă de stat cu tine două-trei săptămâni.

— Am greșit. Pot să iau un avion cu care să părăsesc Spania chiar mâine dimineată.

— Dar n-o vei face. Știi că am nevoie de tine. În plus, o să poți astfel să încetezi să mă mai dorești?

— Nu-mi vine să cred! murmură ea ca pentru sine. Aroganța ta e prea de tot! În ceea ce privește starea lui de spirit, Chelsea nu înțelegea de ce Ricardo se purta așa. Vorbea serios sau nu? Nu ar fi fost posibil, desigur. Știa foarte bine ce credea ea despre căsătorie și copii. Și mai credea că e îndrăgostită de el... nu-i așa?

— Uite ce e, dacă nu ești pregătit să vorbim serios, las-o baltă! Cred că e foarte neplăcut...

— Și eu cred.

— Ricardo, pentru Dumnezeu!

— Foarte bine, îi zise obosit. Foarte bine, *niña*. Vino, stai jos.

*Niña*? Chelsea rămase unde era, privindu-l cum își odihnea capul de spătarul scaunului. Arăta obosit, încordat. Ce... de ce îi zisese așa? Era așa de mult de când... și ce efect ciudat avea asupra ei! Simți un alt val de tandrețe pentru el, simți cum lacrimile îi inundară ochii, dintr-o dată. În tăcere, repeta iar și iar



numele lui. Stomacul îi era încordat; el lua totul așa de ușor dar pentru ea era important. Era oare îndrăgostită de el? Poate că el avea dreptate. Multe adevăruri fuseseră spuse în glumă.

— Cred că-i mai bine să pleci, Ricardo. N-are niciun rost să...

— Am zis să stai jos.

Oboseala din vocea lui o făcu să se supună. Se așeză.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat cu acești bărbați de care te credeai îndrăgostită?

Vorbea serios acum, ochii lui indicau asta fără greș. Pentru moment nu-și putu da seama la ce se referea. Apoi își aminti ce-i spusese în noaptea când o întâmpinase la aeroport.

— A... Ei bine, e de fapt doar unul singur. Cineva de la Kibbutz. Îl chema David, David Lazarus.

— Foarte bine, povestește-mi despre David Lazarus.

— Era un om încântător. Era din New York. S-a ntâmpnat așa cum se-ntâmplă uneori când... știi, întâlnești pe cineva și te simți imediat prieten cu el. Aveam multe în comun, idei, preferințe, și chiar și lucrurile pe care le uram erau aceleași. Incitată de interesul lui Ricardo, intră în amănunte, vorbind despre viața lor în Israel, ce-au făcut, cât de mult s-au bucurat ea și David unul de compania celuilalt.

— N-o să-mi spui că n-a vrut să facă dragoste cu tine, nu-i așa? Întrebă Ricardo într-un târziu.

— Nu. Zâmbi. Indiferent ce ți-am făcut, niciodată nu ți-am subapreciat inteligența. Deci, sper că nu mă vei crede când îți voi spune că prietenia noastră a fost platonică... numai platonică. Adică, atunci când a încercat... a acceptat un „nu” ca răspuns. Definitiv! Nu se putu abține să nu râdă.

Ricardo nu era deloc amuzat.

— Asta sună a... dădu din umeri, arătând ciudat... a fi prea „frumos” ca să fie adevărat!

Sprâncenele lui Chelsea se ridicară mirate la auzul insinuării.

— Ai putea avea dreptate. Încerca să creeze o imagine a lui David, căutând în memorie un semn distinctiv... Poate că pornirea lui inițială a fost doar un gest simbolic.

— Și tu? Cum te-ai descurcat?

— Numai după ce-a plecat mi-am dat seama că mă îndrăgostisem puțin de el.

— Nu la asta mă refeream, Chelsea.

— A, a, da, înțeleg. Păi... nu-l doream fizic, nu în mod special, deci nu mi-a dat insomnii.

— Ți-a dat cineva?

— Da.

— Altcineva în afară de mine? Zâmbi.

— Da. Ridică o mână, scutindu-l de întrebare. Cineva pe care l-am întâlnit în Franța. A fost prima mea experiență constând într-o foarte puternică atracție fizică. Dar nu se compara nimic cu ceea ce simțea pentru Ricardo. De vreme ce erau foarte sinceri, de ce nu?

Conversația continuă cu sinceritate, câtva timp. Chelsea îi spuse absolut orice vru să știe. În cele din urmă, îi păru că-și dezvăluise întregul suflet în fața lui. Dar era bucuroasă, îi făcuse bine să vorbească așa cu el. Nu se simțise niciodată mai aproape de Ricardo ca în acel moment. Nimeni nu o înțelegea ca el, nimeni n-o înțelesese vreodată ca el.

Totuși, nu rezolvară nimic. Ricardo nu avea nevoie să i se atragă atenția asupra acestui lucru, dar Chelsea îl exprimă ca atare.

— Ei... și acum ce mai urmează?

O privi mult timp, cu o expresie serioasă, aproape tristă.

— Dragă Chelsea, asta trebuie să fie hotărârea ta. Se aplecă înainte, luându-i mâinile în ale lui. Trebuie să înțelegi asta. Trebuie de asemenea să-ți dai seama că teama de a nu rămâne gravidă e...

— Nu e vorba de teama de-a rămâne gravidă, îl întrerupse ea. Nu graviditatea ca atare. Ci teama de-a mă trezi cu un copil pe care nu-l doresc.

— Un copil pe care nu-l dorești.

— Nu, pur și simplu, un copil. De data asta îmi aleg cuvintele cu grijă.

Ricardo își clătină capul, oftând. Se ridică în picioare.

— Nu. Mă tem că nu le-alegi după cum spui. Încă nu te cunoști bine, Chelsea, nu-i așa? în ciuda tuturor încercărilor tale de-a te regăsi.

Ceva ce semăna a frică izbucni în ea. Situația se înrăutăți când îl văzu că-și ia haina și se îndreaptă spre ușă.

— Ricardo, așteaptă! Se opri, întorcându-se spre ea. Ă... te rog, spune-mi ce vrei să zici cu asta? Rămase cu ochii la el, de-a dreptul dezorientată.

Cu un zâmbet ușor, se apropie de ea și-i mângâie părul:

— Nu pot, *niña*. N-ar rezolva nimic. Tu trebuie singură să-ți dai seama. Tot ce pot să te sfătuiesc e: stai jos și gândește-te serios... la noi, la purtarea ta, la motivele pe care le ai...!

Vorbindu-i pe acest ton misterios, plecă.

CÂTEVA zile mai târziu Chelsea se strecură ușor printre ușile din spate ale amfiteatrului din Murcia. Avea fața albă ca varul și tremura din cap până-n picioare. Era unsprezece fără douăzeci, vineri dimineața, la sfârșitul celei de-a patra săptămâni de călătorii. Ricardo era în fata sălii, tocmai își încheiase conferința și aștepta întrebări de la numerosul public adunat.

Chelsea se strecură afară din nou și vorbi cu omul care-i arătase drumul spre sala de conferințe:

— E la... acum răspunde la întrebări, va termina probabil în vreo cincisprezece minute. N-are rost să-l întrerup acum. Pot foarte bine să aștept până se termină.

Señor Rodriguez dădu din cap înțelegător, își dădu seama că se întâmplase ceva grav.

— Pot să vă ajut cumva, Señorita Prescott?

Chelsea parcă avea un nod în gât și abia ținându-și lacrimile, încerca să-și păstreze calmul.

— Da. Ați putea... unde pot vorbi cu el între patru ochi? Există vreun birou sau...

— Desigur, desigur. O conduse în propriul lui birou, la administrație. Puteți aștepta aici. Nu vă va deranja nimeni. Îl aduc pe Señor Colchero imediat ce termină.

Când ușa se închise în urma lui, Chelsea își aplecă puțin capul și lăsă ca lacrimile să-i inunde obraji. Nu știuse ce să facă. Ricardo plecase de la hotel la șapte și jumătate în dimineața aceea; în camera lui auzise sunând telefonul doar câteva minute mai târziu. Peste alte două minute sună telefonul din camera ei.

— Dați-mi legătura, îi zisese ca telefonistei.

Señor Colchero a plecat deja din hotel.

Cum avea să-i spună? Privi nedumerită în jur, încercând să-și găsească cuvintele. Cuvinte care să se potrivească. Blânde.

Un timp rămase stupefiată, incapabilă să se miște, neputând să gândească logic. Privise copleșită telefonul din camera ei după ce pusese iar receptorul în furcă. Trecuse mult timp până să-și dea seama ce era de făcut. În cele din urmă, dădu câteva telefoane, apoi se sui într-un taxi. Ricardo trebuia să afle personal, să i se spună între patru ochi. Astfel, venise aici să-i spună ce se întâmplase, să-i spună că-i anulasе întâlnirea de la prânz... Și restul de conferințe. Nu vor mai merge acasă la Mercedes, în Valencia. Mai mult, Mercedes și Emilio erau deja în drum spre Madrid.

Biata Mercedes! A trebuit să se întâmple la numai cinci zile după ce se întorsese din luna de miere. Ce *groaznic* pentru ea! Ce groaznic pentru toți ceilalți...!

Căutând în geantă o batistă, Chelsea se luptă din răspuțeri să se oprească din plâns. Trebuia să fie calmă, să poată fi un sprijin. Ricardo avea să fie...

El apăru în cadrul ușii înainte ca ea să-și fi formulat întregul gând.

— Señor Rodriguez mi-a spus că... Chelsea, ce e? De ce plângi? Ce faci aici? Ce s-a-ntâmpnat?

Din doi pași traversă camera și o ridică pe jumătate din scaunul unde stătea, ochii lui urmărindu-i fața.

— Iubito, tremuri. Ce e?

— E... Teodora.

Ricardo o privi, mâinile lui strângându-i brațele.

— S-a îmbolnăvit, zise el. Era o afirmație, nu o întrebare. Și e grav.

Un răcnet neajutorat, teribil, ca de animal, ieși din adâncul ființei ei. Își puse la rândul ei mâinile pe brațele lui Ricardo... Dar nu se putu uita la el. Nu voia să vadă durerea din ochii lui... și nu exista un mod mai ușor de a-i spune.

— A murit, Ricardo. A... murit în primele ore ale dimineții. Acasă. În somn. A... a... murit împăcată.

Ricardo îi dădu brusc drumul. Se dădu înapoi, parcă fusese împins. Doar... doar o privea. Chelsea se lăsă din nou în scaun, știind că picioarele nu erau în stare s-o susțină, acum. Când nu mai avea pe ce să se sprijine.

— Ricardo, îmi... îmi pare rău, atât de rău!

Dădu din cap, o dată. În afară de asta, niciun alt mușchi nu i se mișcă. Privea spre podea, gura fiindu-i încremenită într-o grimasă care-i lăsa în jos colțurile, iar sprâncenele lui negre, dese erau strâns împreunate, în așa fel încât formau un unghi. Chelsea îl privi înfricoșată. Mai mult decât orice pe lume își dorea acum să-l ia în brațe și să-l țină strâns, strâns să-l liniștească și să-i spună din nou că bunica lui murise liniștită, acasă, în patul ei, la o vârstă respectabilă. Dar nu putea nici să vorbească, nici să se miște. Îi era frică; expresia lui Ricardo era așa de încordată, atât de clar impunea distanța, încât Chelsea rămase ca paralizată.

Tăcerea din încăpere era înnebunitoare. Chelsea încă se mai lupta cu lacrimile ei care totuși curgeau, încet, pe obraji și pe bluză. Plângea pentru Teodora, pentru Mercedes, pentru Antonia, pentru întreaga familie. Dar cel mai mult plângea pentru omul pe care-l iubea.

Își ridică ușor capul, întredeschizându-și buzele în semn de împotrivire. Îl iubea! Doar atunci își dădu seama că-l iubea. În chiar acel moment, în cursul

acelei tăceri insuportabile, știu fără putință de tăgadă că-l iubea.

Când Ricardo se îndepărtă de lângă ea șocat, Chelsea se simți ca și când fusese pălmuită. Acest lucru o uimi. Deși se mai gândise și înainte la posibilitatea de a se îndrăgosti de el, o îndepărtase, tratase ideea ca pe un simplu gând, ceva abstract, un șir de cuvinte. Acum realitatea se impunea, în mod dureros. Nu era doar îndrăgostită de el, îl iubea cum nu mai iubise pe nimeni înainte. Nici pe departe nu se apropiase vreodată de ce simțea acum. Își închise ochii și se rugă în tăcere să capete putere.

— Vino, Chelsea!

Ochii i se deschiseră la sunetul brusc al vocii lui, uimită de acest ordin, de stăpânirea lui de sine. Trebuie să ne întoarcem imediat la Madrid. Când ajungem la hotel, te-apuci să împachetezi, sunăm la aeroport și... Ah, Señor Rodriguez...

Chelsea se uită la el, mirată. Îl privea tăcută cum schimbă câteva cuvinte cu omul care așteptase afară și care asculta înmărmurit cum Ricardo îi explica cu calm ce se întâmplase și că urma să părăsească imediat Murcia.

Odată suiți în mașină, Chelsea îi spuse că deja vorbise la aeroport, că pierduseră cursa de dimineață spre Madrid și că nu mai era alta decât după-amiaza târziu.

— Atunci vom merge cu mașina. O privi o singură dată pe drumul spre hotel. Teodora a murit. O oră sau două nu mai contează acum.

Frica lui Chelsea crescuse. Tonul vocii lui, îndepărtarea de ea o înspăimântau. Avea sentimentul că stă lângă o bombă cu ceas, gata să explodeze dintr-o clipă într-alta; Ricardo era prea calm, prea stăpânit.

Totuși, Chelsea încercă să se poarte cum

trebuie, îi spuse de telefoanele pe care le dăduse, secretara lui din Madrid tocmai îi contramandase toate întâlnirile.

Drumul cu mașina pe șosea, spre Madrid, a fost o lungă încordare, dar Ricardo nu vru s-o lase și pe ea să conducă; nu vru ca ea să stea la volan deloc. Avură doar o scurtă discuție înainte de a opri să facă plinul mașinii.

— Spune-mi ce s-a-ntâmpnat, îi ceru Ricardo. Spune-mi tot ce știi!

— Ă... Antonia a telefonat la hotel, a încercat să dea de tine întâi. E acasă. Mercedes a fost înștiințată deja și împreună cu Emilio au plecat din Valencia cu avionul. Ă... e... Uitându-se tot timpul numai la drumul pe care-l aveau în față, Chelsea se luptă din răputeri să-i mai spună și restul. Se pare că inima Teodorei... pur și simplu a încetat să mai bată. Oh, Ricardo! Își pierdu stăpânirea, dorința de a-l liniști pe el era înnebunitoare. Te rog, tine minte că a... A murit în somn, fără dureri.

— De unde știi?

Răceala din vocea lui o șocă. Îți întinse mâna, retrăgându-și-o apoi. Nu îndrăzni să-l atingă. Erau atât de apropiați și totuși atât de departe unul de altul.

— Pentru că... pentru că infirmiera era acolo, urma să-i dea doctoria... dar Teodora pur și simplu nu s-a mai trezit. Doctorul era cu Antonia când ea a telefonat la hotel. Trebuie s-o fi consultat...

— Post mortem.

— Da. Vocea lui Chelsea deveni șoptită. Dar doctorul n-are niciun dubiu în legătură cu ce s-a-ntâmpnat. Își întoarse fața privind pe geam, un moment mai târziu plângând din adâncul sufletului.

Ricardo nu spuse nimic. O lăsă să plângă. Continuă să conducă, ca și când cine știe cine-i



urmărea.

Timpul trecea. Satele apăreau și dispăreau. Soarele strălucea, deși înlăuntrul mașinii era răcoare datorită aerului condiționat. Frumusețea zilei nu se potrivea cu ce simțeau ei, era ca o sfidare. Din când în când Chelsea îl privea pe furiș pe Ricardo. Conducea cu o rapiditate nemaipomenită. Nu era firesc. Se cutremură în sinea ei, privind peisajul în cea mai mare parte a timpului. Alteori, închidea ochii. Și se gândea. Se gândea.

Nu încetase să se gândească din noaptea în care își dezvăluise sufletul în fața lui Ricardo, din noaptea în care el îi spusese să se gândească. „Gândește-te serios... la noi”, îi spusese... „la purtarea ta și la motivele pe care le ai...”

Asta și făcuse. Zile întregi își analizase și-și cernuse gândurile, știind că n-avea rost să ceară ajutor, să-l întrebe pe el ce credea. Îi spusese că trebuie să afle singură motivul pentru care nu se cunoștea, în ciuda tuturor eforturilor ei de a face acest lucru.

Ei bine, ajunsese la niște concluzii. Nu-i fusese greu să recunoască de ce avea acea obsesie, teama de a nu rămâne însărcinată. Ea însăși fiind un copil nedorit, nu voia să facă un alt copil să sufere. Deși devenise prietenă cu mama ei, deși știa că era iubită de ea pe cât se putea, mai rămânea totuși ceva care... durea. Și, recunoscuse față de ea însăși, nu era suficient de matură ca să scape de acea durere. Poate că nu va fi niciodată.

În afară de asta, la nivel practic, nu emoțional, mai era și concepția ei despre căsătorie, ambiția de a pune pe roate propria-i afacere, dorința de a duce o viață independentă. Pentru Chelsea, căsătoria era o capcană, ca o închisoare, reprezenta o viață monotona

și, cel mai important, era o îngrădire a libertății. Libertatea era lucrul la care ținea mai presus de orice altceva.

Singurul lucru pe care nu i-l spusese Ricardo în seara aceea era și lucrul cel mai evident: credea c-o să poată trăi tot restul zilelor fără să lase pe nimeni s-o atingă?

Cum va putea duce o viață normală, având în vedere obsesia asta?

Ăsta era lucrul la care se gândea încă de când constatase că nu poate lua pastilele. Dar nu se îngrijorase niciodată... Până acum. Nu, nu putea să-și petreacă toată viața nelăsând pe nimeni s-o atingă. Era o femeie normală, senzuală. Ricardo tocmai îi arătase cât de femeie era. Dar concluzia la care ajunsese era inevitabilă, clară ca bună ziua: nu era destul de femeie pentru el. Cel puțin, nu și-ar permite să fie. Chiar și cu el, nu-și putea asuma riscul de-a rămâne însărcinată, oricât de mult ar fi vrut el.

Cu alte cuvinte, relația cu Ricardo ajunsese într-un impas. De nerezolvat. Nu putea să avanseze. Și nici nu putea să dea timpul înapoi, așa încât să nu mai existe tot ce se întâmplase între ei...

Îl privi acum, pe drumul spre Madrid și lacrimi noi îi izvorâră din ochi. De data asta plângea pentru ea. Tot ce gândise în zilele din urmă, toate concluziile la care ajunsese, fuseseră și mai încurcate de ce se întâmplase în dimineața asta. Îl iubea. *Îl iubea!*

\*

Treceau cu mașina de porțile casei din Madrid, când Ricardo i se adresă din nou, după atâtea ore de tăcere. Pe când se apropiau de casă, îi spuse:

— Ar fi trebuit să ne întoarcem acasă de-acum

câteva zile, de când a căzut pe scări. Puteam să ne fi luat rămas bun.

Chelsea era îngrozită. Era atât de vulnerabilă din punct de vedere sentimental, atât de nesigură și copleșită de durere, că se întrebă dacă o acuza pe ea. Ce se întâmplase în mintea *lui* în cursul acestei zile nenorocite?

— Ă... nu aveam cum să știm, Ricardo. N-are nimic de-a face una cu alta... Faptul că Teodora a căzut e... E una... Adică, nu s-a rănit, mi-ai spus că era doar șocată, doamne, am vorbit cu ea la telefon a doua zi și părea că e bine! Pe cuvânt! Adică, știi și tu, și tu ai vorbit cu ea.

Ricardo nu comentă. Repetă doar ce spusese mai înainte:

— Puteam să ne fi luat rămas bun.

Era prea mult! Durerea lui, a ei! Dragostea ei pentru el. Temerile ei. Teama de necunoscut, de ziua de mâine.

Chelsea își înfipse unghiile în palme; stăpânirea de sine îi ajunsese la limită și trebuia să se adune. Pur și simplu trebuia.

## Capitolul 14

ÎN APARENȚĂ, Chelsea se stăpânea. În sinea ei era însă dominată de emoții puternice, de confuzie. Trecuseră câteva zile de la înmormântarea Teodorei și în cursul acestor zile de-abia dacă-l văzuse pe Ricardo și deci nici nu vorbise cu el. La fel și ceilalți. Se retrăsese total, petrecându-și aproape tot timpul în

camerele lui. Mâncarea îi fusese adusă acolo și nimeni nu îndrăznise să-i bată la ușă, nici măcar sora lui.

— Ă... Pur și simplu nu înțeleg! Mercedes dădu din cap neajutorată. Ea și Chelsea stăteau lângă șemineu, în salonul principal. Toți cei care nu erau din oraș și participaseră la înmormântare plecaseră, inclusiv Vincente și soția lui. Emilio plecase și el. Trebuia să se întoarcă în Valencia, avea probleme cu familia lui. Mama lui era în spital, urmând să se opereze.

— Ricardo nu s-a purtat așa când a murit tata. Sunt teribil de îngrijorată, Chelsea, dar pur și simplu nu mai pot rămâne.

Chelsea nu avea nevoie să i se spună.

— Doar că... nu văd ce-am putea face. Auzise... toți auziseră... felul în care Ricardo ceruse amănunte de la doctorul Teodorei. Stătuse cu el jumătate de oră în biroul lui, aproape dând cu el de pământ, furia lui fiind într-un totul nejustificată.

Doctorul pălise... dar zâmbi. Îi spusese lui Mercedes și lui Chelsea că Ricardo trecea printr-o perioadă grea, dar că era bine că-și revărsase furia asupra cuiva.

— Se va liniști acum, le spusese celor două. Numai că are nevoie de timp. Știm cu toții cât a iubit-o pe Teodora. Dar nimeni nu trăiește veșnic, Ricardo știe asta la fel de bine ca și noi, ceilalți.

— Chelsea, eu... ă... *trebuie* să mă întorc în Valencia mâine. Emilio...

— Știu. Luă mâna lui Merc' în mâna ei. Biata fată se scuza că pleacă... Și nu trebuia. Emilio era soțul ei, acum lângă el îi era locul, mai ales acum, când avea nevoie de ajutorul ei. Nicio problemă, Merc'! Nu fi îngrijorată! Bineînțeles că trebuie să te duci acasă. Nu te mai scuza! Zâmbi de ce avea să-i spună. Nici chiar

tu nu-ți poți face datoria în două locuri în același timp.

— Datoria? Dar eu *vreau* să rămân cu Ricardo!

— Nu, nu. Vrei să stai cu soțul tău și așa și trebuie. Ai rămas aici pentru că ai considerat că era de datoria ta. Și ce rezolvase? se întrebă. Cu Ricardo nu se putea sta de vorbă. Știuse că va suferi din cauza morții bunicii lui, dar nu se așteptase la asta. În ceea ce privește „perioada grea” de care vorbea doctorul, Ricardo avea încă aceeași expresie pe față... Ca și când era gata să omoare pe cineva.

— Tu rămâi, nu-i așa, Chelsea? Ricardo are nevoie de cineva aici. Nu mă păcălește el pe mine...

— Nu pot.

— Chelsea! Dar are nevoie...

— N-are nevoie de mine, Mercedes. De două ori l-am întrebat dac-aș putea vorbi cu el, dar... Răspunsul îi venise prin menajeră: „nu azi!” Refuzul lui Ricardo de a o vedea era copleșitor, devastator. Cu numai puțin timp în urmă fuseseră apropiați, atât de *aproiați*. După noaptea în care vorbiseră deschis, el fusese așa de... așa de bun cu ea. Așa de atent! Iar acum... Îmi pare rău, Merc', pur și simplu nu pot rămâne.

— Bine, dar *de ce*? întrebă Mercedes. Slavă Domnului, Chelsea, nu ai nicio obligație! Nici măcar n-ai unde să *locuiești*! De ce graba asta? Cum poți să nu te gândești, cum poți fi așa egoistă? Cred vă vei putea pleca și după ce...

Oh, nu!

Era pentru Chelsea ultima lovitură. Mercedes nu-i vorbise niciodată așa și ordinele ei, acuzațiile ei mai presus de toate, erau prea mult! Izbucni în lacrimi și plângea nestăpânită. Prea mult! Nici nu mai știa cine sau ce era. Nu știa cum se integrase în viața familiei, dacă locul ei era acum aici, nici măcar nu știa dacă era binevenită în ceea ce-l privea pe stăpânul casei.

Mercedes o cuprinse în brațe. O legănă ca pe un copil, mișcându-se înainte și înapoi.

— Of, Chelsea, prostuț! De ce nu mi-ai spus? Cum de nu mi-am dat seama? În sfârșit, s-a întâmplat! Și dintre toți oamenii din lume a trebuit să fie tocmai fratele meu! Trebuia să fii știut, trebuia să mă fi așteptat la asta. Dar ultima oară când te-am văzut, era atâta încordare... Ce s-a întâmplat? Care-s sentimentele lui Ricardo? Te iubește?

Dacă Mercedes nu știa răspunsul, cum se aștepta să i-l spună Chelsea?! Când îi reveni glasul, îi explică prietenei ei cum putu mai bine... tot ce știa.

— Eu n-am idee. Merc', nu vreau să rostești o vorbă, nici măcar un cuvântel. Nu trebuie să te amesteci, promite-mi!

— Ai înnebunit?! Nici măcar nu mă pot apropia de el. Ai crezut măcar o clipă că *m-aș* amesteca în astfel de probleme?

— Nu. Nu, n-ai face-o. Iartă-mă. Nu... Nu-ți pot spune ce s-a-ntâmplat sau cum s-a-ntâmplat. Pur și simplu a fost ceva. A... Izbucnit în mine. Noi... De fapt Ricardo mi-a spus că sunt îndrăgostită de el. Dar nu știu dacă a vorbit serios, adică, dacă într-adevăr crede asta. Și nu știam nici eu la momentul respectiv, deci bineînțeles că am răs auzind una ca asta.

Mercedes o ținea la distanță de un braț.

— N-are nicio logică, îți dai seama?

— A... da. Nimic nu mai are nicio logică. Nu știu decât că trebuie să scap de aici, să scap de el. Nu pot suporta felul în care se poartă față de mine. Iartă-mă. Te rog, încearcă să mă înțelegi.

— Desigur că te-nțeleg.

Și-ntr-adevăr, o înțelegea. Când venea vorba despre dragoste, nu erau prea multe pe care să nu le-nțeleagă Mercedes. Privi țintă spre Chelsea:

— De ce nu încerci să vorbești cu el? E în birou.

— Da? Nu l-am văzut coborând.

— Îi e mai bine. Mi s-a spus că ni se va alătura și la cină, astă seară.

O speranță! Mai exista o speranță. Își revenea, încetase să mai fie furios pe toți și pe toate?

— Voi încerca, îi zise lui Mercedes. Mă duc să mă spăl pe față și o să încerc să vorbesc cu el.

Bătu la ușa lui Ricardo după zece minute. Nu veni niciun răspuns. Încurajându-se singură, mai bătu o dată și deschise ușa. Încăperea era goală. Ricardo plecase, o informă Cristina un moment mai târziu:

— Îl căutați pe Señor Colchero? Tocmai a ieșit. M-a rugat să vă spun că nu va veni la cină.

Chelsea nu dormi în noaptea aceea, deloc. Stătu în pat ore întregi, întrebându-se ce-ar fi putut de fapt să-i spună lui Ricardo, dacă ar fi avut ocazia să vorbească cu el. „Te iubesc”? „Ai avut dreptate, te iubesc”? Și apoi? „Dar asta nu schimbă lucrurile, rămâne totul la fel. Plec, pentru că te iubesc prea mult, pentru că nu vreau să te iubesc. Pentru că *mi-e frică*.”

Dar mai erau și alte lucruri de care să se teamă acum. Totul se schimbase. Îi era teamă că s-ar putea ca Ricardo să n-o iubească.

Îi era de asemenea teamă că o iubise cândva.

\*

— Vii la mine acum să luăm masa de prânz? o întrebă Antonia. Tocmai îi spusese la revedere lui Mercedes la aeroport. Ai timp.

— Știu, dar nu, mulțumesc. Trebuie... să vorbesc cu Ricardo.

Femeia mai în vârstă dădu din cap, observând felul în care Chelsea își feri ochii. Antonia era curioasă,

dar nu puse nicio întrebare. Orice s-ar fi întâmplat între Chelsea și Ricardo, trebuia rezolvat. Spera ca nepotul ei s-o oprească pe Chelsea în Spania. Dacă nu, s-ar putea ca ea să nu se mai întoarcă niciodată.

— Da, trebuie să vorbești cu el. Te conduc acasă, dar nu mai intru și eu.

Încă o dată Chelsea se afla în fata ușii închise a biroului lui Ricardo. Stătea pe hol, tremurând, fiindu-i frică să ciocănească la ușă.

— Intră.

Răsuflă ușurată, inima bătându-i nestăpânit. Cel puțin Ricardo era liniștit. Și fusese în biroul lui. Probabil...

Inima i se opri când îl văzu. Spera să-l găsească lucrând, *facând* ceva. În loc de asta, îl găsi privind focul, fumând, corpul lui masiv fiind răsturnat într-un fotoliu. Nu era nicio foaie de hârtie pe birou. Atmosfera camerei părea să reflecte starea lui de spirit: încordată, dar calmă. Luase singur prânzul, fără s-o aștepte; pe un scaun se afla o tavă, cu mâncarea aproape neatinsă.

— Ricardo... am...

— A, tu ești, Chelsea. Se întoarse, surprins. Mercedes a plecat cu bine?

— Da. Pot să... iau loc?

— Desigur.

Stătura în liniște mult timp. În mod evident el n-avea nimic să-i spună. Nici măcar n-o privea.

— Am venit să-ți spun că și eu plec.

Acum o privi, de-a dreptul, în ochi.

— Și tu... ce?

— Plec la Londra. Își țin respirația, sperând să-l facă să zică ceva. Astă seară. La șase. Dar el nu zise nimic, continuă doar s-o privească. Am... Avut noroc să mai găsesc un loc la cursa de astă seară. Mi-am luat



bilet de la aeroport.

— Aha.

Inima lui Chelsea sări din loc. Asta era tot ce avea să-i spună? Nici măcar n-o întreba de ce pleca? Nu-i păsa chiar *deloc*? Își întorsese din nou privirea spre foc! Copleșită de dezamăgire, se ridică brusc în picioare, spunându-i dur:

— Trebuie să-mi continui viața, Ricardo.

— Aha, zise el din nou. O să-i spun șoferului să te ducă la aeroport.

— Ai... Cuvintele i se opriră în gât. Era atât de aproape să izbucnească în lacrimi, că nu avea curajul să vorbească. N-o privea și în mod evident nu putea – sau nu voia – să se lase privit de ea. Minteia lui Chelsea se învârtea. Singurul gând îi era acum să iasă din cameră înainte de a izbucni în plâns și de a se face de tot de râs.

Dar Chelsea nu izbucni. Ceva înlăuntrul ei de îndârji, se simțea ca și când o parte din ea murise. El nu dădea doi bani pe toate astea!

Deși nu era nicio grabă întrucât avionul pleca la șase, se apucă să-și strângă hainele în geamantane. Ce așteptase de la el? Se așteptase să-i vorbească de dragoste, s-o implore să rămână?

Când auzi ușa unei mașini trântindu-se, alergă la fereastră, neputând să creadă că se sfârșea așa. Mașina lui Ricardo se îndrepta către ieșire și... și nici măcar nu-și luase la revedere. „Ei bine, ai vrut să lămurești lucrurile în ceea ce-l privește, ți-ai primit răspunsul!”

Ajunse devreme la aeroport și dădu drumul șoferului.

Stătea singură pe aeroportul aglomerat. Nu se mai gândea, nu mai era în stare. Minteia îi era încețoșată. Din timp în timp, ochii-i scrutau mulțimea,

sperând că Ricardo va apărea. Nici măcar nu-i spusese la revedere.

Dar n-avea niciun rost. Ricardo n-avea să apară. Se anunță că zborul ei fusese decalat cu o oră și, deși venise și trecuse și ora șase, nici urmă de el. Chelsea era primul pasager la controlul pașapoartelor. Când avea să vină avionul, era prima care se suia. Avusese noroc să găsească un loc așa cum dorea ea, la fereastră. Oamenii se îmbulzeau în avion, blocând trecerea, îndesând haine și genți în portbagajele supraîncărcate.

Apoi Chelsea se întoarse să privească pe fereastră. Era în noiembrie și se întunecase deja. Aeroportul Barajas. Numele lui era scris luminos pe clădirea principală, strălucind în întuneric...

Și dintr-o dată se simți ca și când se scufunda. Era ca și cum întreaga viață îi trecu pe dinaintea ochilor. Nu, nu toată, doar anii care trecuseră din noaptea când îl întâlnise prima dată pe Ricardo, din noaptea când stătuse la fereastra unui avion, lângă tatăl ei, privind aeroportul, uitându-se la același semnal care se apropia din ce în ce mai mult.

O panică acută o făcu să intre în acțiune. Proasta! Ce proastă era!

Deja se ridicase, genunchii-i lovindu-i pe ai celui de lângă ea, un om în vârstă care tocmai se așezase confortabil.

— Scuzați-mă, scuzați-mă, trebuie să cobor din avion!

— Drăguțo, nu intra în panică! Femeia de pe locul de vizavi o prinse de mână. Eu am zburat cu avionul de sute de ori și pot să te asigur că nu-i niciun pericol.

Dar Chelsea plecase. Aproape toți erau așezați. Motoarele bâzâiau.

— Trebuie să mă dau *jos*! Apucă brațul unei stewardesse care controla lista pasagerilor.

Aceasta o privi, nedumerită.

— Mă tem că nu se mai poate. Tocmai se închid...

Dar nu fusese încă luată scara. Tocmai acum o scoteau, dar ușa era deschisă. Chelsea țipă la omul de jos, iar scara fu pusă la loc.

Stewardessa înnebunită țipă după ea.

— Dar bagajele? Pe ce nume sunt?

— Prescott. Trimiteți-le cu următoarea cursă!

Șoferul taxiului era un tip vorbăreț. Chelsea îl lăsă să sporovăiască, mormăind din când în când. Doamne, cum de nu-și dăduse seama? Cum putuse măcar și pentru o secundă să se îndoiască de dragostea lui Ricardo? Bineînțeles c-o iubea! El pe ea o așteptase... cu *toate*. O așteptase să facă ea primul pas. Așteptase ca ea să-i spună că-l iubea, știa ce simțea, dar trebuia s-o audă pe ea spunându-i prima înaintea ca el să-i arate sentimentele. O îndemnase, făcuse aluzii... Dar își mascase sentimentele și intențiile în glume... Întotdeauna lăsându-i o alternativă, o porțiță de ieșire! Niciodată neîncălcându-i prețioasa *libertate*! De aceea o lăsase să plece, fără să protesteze, fără să-i spună vreun cuvânt. Depindea de ea. Aștepta ca ea să-și dea seama ceea ce voia, ce era *bine* pentru ea.

Libertate? Doamne, dacă învățase ceva în viață era că libertatea e în spirit. Așa era pentru ea. Niciodată nu s-ar elibera de Ricardo. Oriunde ar călători, orice ar face! Poate că niciodată nu se eliberase!

„Ai grijă ce vrei”, o prevenise odată „pentru că exact asta vei obține”. Și ce obținuse de când terminase școala? Trei ani de... de... nimic. Anii în care

mersese dintr-o țară în alta nu-i dăduseră mulțumirea pe care-o cunoscuse cu Ricardo. O, fusese interesant, dar nu fusese *fericită*. Ricardo o făcuse fericită, Ricardo o făcuse să simtă cu adevărat, o făcuse să trăiască cum își dorise întotdeauna! Viața alături de el n-ar fi monotună. Viața alături de el era ceea ce-și dorea.

Un val de rușine o cuprinse pe când taxiul gonea în noapte. Egoistă, așa îi zisese Mercedes. Câtă dreptate avusese! Fusese atât de preocupată de *ea însăși*, de sentimentele ei! Doar ieri se plânsese lui Mercedes că nu putea îndura purtarea lui Ricardo. Ce fel de om era ea? Egoistă până-n măduva oaselor! Ricardo era în doliu. Cum se putuse aștepta la o comportare normală din partea lui în aceste ultime zile?! Trecea și el printr-o suferință, iar ea îl părăsise! Numai acum își dădea seama cât de greu îi fusese lui s-o lase să plece. Dar n-avusese încotro, așa era... așa era Ricardo. Niciodată nu profitase de ea, nu-i exploatase prietenia și nu încercase s-o convingă să facă ceva, trebuia ca ea să le facă, din libertate, pentru că într-adevăr așa vroia ea.

Gemu în sinea ei, gândindu-se ce trebuie să fi simțit el acum. O dublă pierdere.

În sfârșit, cel puțin era în drum spre el. Se liniștea la gândul că își venise în sfârșit în fire. O viață alături de Ricardo își dorea, și asta va încerca să obțină.

De o jumătate de oră, devenise în sfârșit, matură.

RICARDO nu era acasă.

— Dar... n-a zis când se întoarce? Era tot ce putea face Chelsea, abținându-se să n-o zguduie pe servitoare. Cristina era nedumerită, normal, de apariția lui Chelsea, și se pornise pe scuze.

— Oh, Señorita, îmi pare rău, nu știu unde e și nici când se va întoarce! Ă... A stat aici un pic. S-a întors acasă de la bancă și l-am găsit stând în hol. M-a întrebat dacă ați plecat. Am spus că da. El a rămas pe loc, nezicând nimic. După o clipă, a plecat.

— Înțeleg. Își trosni încheieturile degetelor; îi venea să urle. Era vina ei. Poate că se dusese să se îmbete, poate încerca să-și aline durerea cu vreo altă femeie... Se scutură îngrozită. Foarte bine, Cristina, mulțumesc. O să... îl aștept în salonul principal.

La unsprezece, Chelsea îi spusese servitoarei că se putea retrage.

— N-are rost să mai stai. Dacă Señor Colchero dorește ceva când vine, voi avea eu însămi grijă.

Veni și miezul nopții și trecu.

Chelsea se plimbă de colo-colo agitată. Se duse în biroul lui. Pe biroul lui Ricardo era un jurnal. Nu era trecut în el nimic pentru astă seară; nici vreo cină în interes de afaceri, nici vreo întâlnire.

La unu noaptea era pe jumătate adormită, ghemuită în locul ei preferat pe canapea, lângă foc. Focul se stingea și Chelsea se ridică să-l învioreze. Atunci auzi mașina...

Ușa din față se deschise și se închise ușor. Casa era liniștită, tăcută. Nu se auzea nicio voce. Chelsea își auzea doar respirația grăbită pe când traversă camera și deschise ușa către hol:

— Ricardo...

Cât va trăi nu va uita, dar niciodată, privirea lui.

Neîncredere și ușurare. Iar apoi bucurie. Brațele îi erau larg deschise pe când se îndrepta spre ea, buzele rostindu-i neconținut numele.

Chelsea se aruncă în brațele lui și se strânse lângă iubitul ei. Deși-și propusese să n-o facă, începu să plângă. Ricardo o ținea strâns, cu o mână mângâindu-i părul, buzele repetându-i mereu numele.

— Gata, iubito, gata! Te-ai întors, ai venit *acasă*, doar asta contează.

Era ca și cum el știa exact ce se-ntâmplase cu ea, iar acum el era cel care-o liniștea, care o înțelegea, așa cum o înțelesese întotdeauna. Chelsea își lăsa capul pe pieptul lui și-i spuse simplu:

— Te iubesc.

Brațele lui se strânseseră și mai mult în jurul ei, iar Chelsea simți că el zâmbește, deși nu-i vedea fața. Ridicându-și capul, îl sărută cu toată tandrețea de care era în stare.

— Iartă-mă, Ricardo, iartă-mă că am plecat azi așa.

— Nu te scuza! Era necesar. Îi luă mâna, conducând-o în salon.

Chelsea se așeză, ținându-l încă de mână, dându-și acum pe de-a-ntregul seama ce om deosebit era.

— Da, zise blând. Cred că ai dreptate. Ă... Mi s-a-ntâmplat un lucru foarte ciudat pe când eram în avion...

— În avion? Ai mers atât de departe încât te-ai suit în avion?

— Da. Nu-și putea stăpâni râsul, dar deveni repede serioasă când îi povesti ciudata ei experiență, cum și-a dat brusc seama, cu atâta putere. Dintr-o dată, totul a fost clar ca lumina zilei. Am *înțeles*, Ricardo, am fost proastă și oarbă să nu-mi dau seama!

Îi luă ambele mâini în ale ei și-i sărută degetele, unul câte unul.

— Spune-mi, zâmbi el, ce-ai descoperit.

„Spune-mi”. Doamne, cât îl iubea!

— Pe mine însămi. În sfârșit. Oh, iubitele, am pierdut atâta timp alergând în jurul cozii, bâjbâind și neoprindu-mă niciodată să mă cunosc mai bine. Ani de zile m-am împotrivit chiar și pornirilor mele, respingând tot ceea ce acum știu că e bine pentru mine. M-am lăsat influențată de propriile-mi prostii, de presimțirile mele de... de nepotrivire, cred. Vezi, având sau nu dreptate, niciodată n-am simțit că sunt iubită de părinți, în special de mama. Asta, până la Paști, când am putut s-o cunosc mai bine. Se opri, dându-i lui Ricardo ocazia să spună ceva.

Dar tot ce spuse el fu:

— Continuă, Chelsea.

— Păi... Probabil că nu mă așteptam ca modul meu de a gândi să se schimbe chiar imediat după asta. Până de curând, nu m-am oprit niciodată să mă analizez. Părinții mei și... căsătoria lor ciudată... m-au influențat mai mult decât credeam. La un moment dat am presupus că nicio căsătorie nu poate fi fericită. Același lucru și în privința faptului că-mi doream o afacere pe cont propriu. Era lucrul către care mi se părea firesc să țin, pentru că la fel au făcut și părinții mei. Am fost crescută să gândesc că afacerile trebuie să conteze mai mult decât copiii, pentru că îți aduc mai multe satisfacții. Se rezemă de el, simțind că-l iubește atât de mult încât suferea. De-abia acum îmi dau seama c-am încercat să mă lupt cu morile de vânt. Nu-s făcută pentru afaceri.

Vorbeau în engleză, ca de obicei, și Ricardo zâmbi auzind expresia. Cel puțin, asta era unul din motivele zâmbetului care-i strălucea pe față.

— Atunci, pentru ce „ești făcută”?  
— Pentru tine, îi zise simplu.  
— Deci, te căsătorești cu mine, Chelsea?  
— De îndată ce se poate aranja. Îi zâmbi, depărtându-se de el ca să-l poată privi în ochi. Vreau să-ți arăt cât de mult te iubesc, vreau să am grijă de tine și să mă las îngrijită de tine, vreau să port în pânțele copiii tăi, vreau să te ajut în munca ta, vreau să... Să-mi *petrec viața* cu tine. Asta e un alt lucru la care nu m-am priceput niciodată, n-am știut niciodată cum să-l fac. Dar asta vreau, să-mi petrec restul vieții cu tine. Voiam de fapt să te cer eu în căsătorie. Până la urmă, adăugă ea necăjindu-l, sunt o femeie foarte modernă...

— Fătucă dragă, ești de fapt pe cât se poate de demodată și-o știi prea bine. Apoi o sărută, o sărută și-i spuse ce mult o iubea.

— Când ți-ai dat seama? întrebă ea. Adică, întotdeauna m-ai iubit?

— La asta e foarte greu de răspuns, iubito. Și Dumnezeu îi era martor că se-ntrebasese de atâta timp! Te-am iubit și când erai mai mică, dar în niciun caz așa cum te iubesc acum. Nu eram *îndrăgostit* de tine atunci, deloc. Așa cred. Zâmbi. Sau poate că nu mă puteam închipui atunci pe post de dădacă sau așa ceva. Și totuși, când aveai optsprezece ani, atunci de Crăciun... Of, nu știu. Încep să cred că există și o latură perversă a firii mele.

Chelsea râse și se strânse mai aproape de el.

— Da?

— Ba nu. O ciupi ușor de obraz. Nu m-am atins de tine, mai ții minte? Apoi pierindu-i din ochi orice urmă de amuzament, îi răspunse serios la întrebare. Tot ce știu e că acum te iubesc. Poate că m-am îndrăgostit de tine când te-am văzut la aeroport acum



câteva luni. În mod sigur, mi s-a tăiat respirația. De-abia atunci mi-am dat seama cât de mult am așteptat sosirea ta, cât de mult timp am petrecut gândindu-mă la tine în acești doi sau trei ani. Cred ca atunci m-am îndrăgostit de tine, văzându-te din nou. Dar totuși, zâmbi, eram deja vulnerabil, pentru că în alt fel te iubeam deja.

Chelsea dădu din cap, înțelegând foarte bine ce voia să spună.

— Eu m-am îndrăgostit de tine nebunește când aveam optsprezece ani, dar când am plecat de-aici în Elveția în ultimul trimestru eram hotărâtă să te uit. Nu că aş fi reușit vreodată... Nu, nu reușise niciodată. Nu comparase ea orice bărbat pe care-l întâlnea cu Ricardo Colchero?

— Și eu eram hotărât să te las să-ți continui viața. Până de curând am încercat să fac asta... Dar mi-era prea greu. Știam că te pot face fericită, știam că suntem făcuți unul pentru altul. Dar trebuia să aștept să vină din partea ta. Trebuia să-ți las libertatea de alegere, n-aveam încotro...

— Știi, iubitele. Chelsea îi luă fața în mâini. Mi-am dat seama de toate. Și de asta ai fost așa de retras în ultima vreme, nu-i așa?

Cu o privire de remușcare, Ricardo o luă în brațe.

— Iartă-mă pentru asta, Chelsea. Era singurul fel în care puteam face față. Datorită morții Teodorei și...

— Și neștiind care era situația cu mine...

— Când am intrat în casă un pic mai devreme, în noaptea asta, credeam că n-a mai rămas nimic viu în ea. Era așa de... goală. Știam că plecaseși, o simțeam. Dar totuși, speram... când Cristina mi-a confirmat ceea ce știam deja, am simțit că trebuie să

plec.

Dar nu se dusesese să se îmbete și nici nu-și căutase consolarea la vreo altă femeie.

— Unde-ai fost? Eram așa de îngrijorată...

— Am pornit cu mașina. Fără țintă. Oriunde vedeam cu ochii.

Ca și ea, gândi Chelsea. Până acum.

Statură tăcuți o vreme, privind focul care se stingea, mulțumiți doar să fie unul în brațele celuilalt.

SFÂRȘIT